

KIRK HAMILTON

**DOCK
HOLIDAY**

CENA 300 DINARA

BROJ 194

**DOŠAO JE TIHO
I UŠAO U LEGENDU**

ŽIV ILI MRTAV

★ **DOK HOLIDEJ** ★

BROJ 194

KIRK HAMILTON

ŽIV ILI MRTAV

NIŠRO FORUM OUR MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA
DOK HOLIDEJ
Broj 194

Glavni i odgovorni urednik
Slavko DRAGINČIĆ

Urednik
Zorka CIRIĆ

Naslov originala
Kirk Hamilton
DEATH WATCH

Recenzija
Radomir MILOSAVLJEVIĆ

Adaptacija i prevod
Dragoslav MILOSAVLJEVIĆ

Lektor
Sava DAMJANOV

Tehnički urednik
Lajoš ILEŠ

Naslovnica strana
Ferenc BARAT

Korektori
Marija FEHER-MAJER
Iren GALAMBOS

Stampa: 23. IV 1987.
Tržište: 7. V 1987.

Izdaje i štampa NIŠRO FORUM — OOUR MARKETPRINT, Novi Sad, Vojvode
Mišića 1. Glavni i odgovorni urednik: Slavko DRAGINČIĆ. Urednik: Zorka
CIRIĆ. Naslov originala: Kirk Hamilton — DEAT WATCH.

Copyright: UNIVERSUM PRESS.

Sva prava se zadržavaju, uključujući prava na reprodukovanje ove knjige u
celini, ili delimično, ili na bilo koji drugi način.

Oslobođeno osnovnog poreza na promet, mišljenjem Pokrajinskog sekretarijata
za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine, broj 413-279/73, od 10. maja
1973. godine.

Stražar koji se šetao vrhom devet stopa visokog zida od cigala, nikada nije saznao šta mu se dogodilo. Jednog trenutka on je korakom stražara šetao pored zategnute bodljikave žice koja je ivičila obe strane zida, a sledećeg trenutka omča mu se namakla preko glave na vrat i stegla ga oko grla. Nije uspeo ni glas da pusti kada ga je nešto snažno povuklo preko bodljikave žice u prazan prostor.

Njegovo telo svom težinom je tresnulo na kamenito tlo pored temelja visokog zida. Dva čoveka su nečujno izašla iz tame i jedan je kleknuo pored stražara i skinuo omču sa njegovog vrata. Kada je pustio stražarevu glavu, ona je milavo pala na zemlju.

— Slomljen vrat — šapnuo je Džoni Mak Hju ustajući.

— Dobro — rekao je Džensi kratko.

Bacio je pogled prema udaljenim Kordiljerima; njihovi šiljasti vrhovi jedva su se nazirali naspram bleđunjavog sjaja neba.

— Skoro će izaći mesec. Nemamo vremena za gubljenje.

Oba teksaška rendžera guvernera Djuka nosila su puške prebačene na leđima. Na nogama su imali čizme sa specijalnim kožnim donovima prilagođenim za penjanje po glatkoj površini.

Mak Hju je savio konopac i ponovo napravio malu omču. Izgledalo je kao da obojica nešto čekaju.

Odnekuda je odjeknulo sumorno zavijanje kojota.

Mak Hju je pogledao Džensija i ispravio palac.

Sa udaljenog kraja visokog zida od cigala odjenuo je huk noćne sove.

Mak Hju je ispravio i kažiprst.

Nastavili su da čekaju. Ubrzo su začuli još dva signala. Kričanje neke nepoznate noćne ptice, praćeno brzim kreketanjem žabe, krastače, koje se začulo od malog izvora u blizini jednog drveta neposredno pored južnog ugla ogradnog zida.

— Svi su tu — rekao je Mak Hju. — Sad je vreme da pređemo preko zida i uđemo u dvorište. Šta je rekao onaj Meksikanac, Džensi, koliko stražara će biti?

— Rekao je samo da će ih biti mnogo... Što znači da ih može biti i tri tuceta.

— Bilo bi bolje ako ih ne bude toliko. Taj vraški sastanak će biti završen pre nego što ih sve sredimo.

Džensi je pokretom ruke pokazao konopac u ruci malog čoveka i Mak Hju se odmaknuo korak nazad da bi pri svetlosti zvezda ugledao vrh zida. Između čvrsto usađenih gvozdenih šipki bila je zategnuta bodljikava žica. Mak Hju je zavitlao laso, odmerio rastojanje i hitnuo raširenu omču prema jednoj gvozdenoj šipki. Omča je pala tačno na uporište i Mak Hju je tiho zategao konopac. Omča se nije pomerila i Džensi mu je dao znak da počne sa penjanjem.

Mak Hju je čizmama zagrebao grubi zid i praktično počeo hodati duž njega sve dok nije bio u mogućnosti da rukom dohvati metalnu šipku. Uz mali napor povukao se rukama i stao nogom na bodljikavu

žicu, a onda na vrh zida koji je bio širok oko jedan metar. Zatim je čučnuo i sa revolverom u ruci osvrnuo se oko sebe.

Na nekoliko mesta zapazio je kretanje. Na južnom uglu ugledao je Kliva Šona, koji je preskakao bodljikavu žicu baš kao što je on sam učinio, i preskočivši je plegao po vrhu zida.

Na istočnom zidu, samo kao siluetu koja se jasno ocrtavala na mesečinom obasjanim Kordiljerima, ugledao je Frenka Terija, koji se provlačio između dva reda žice. Na potpornom zidu nalazili su se Oli Subridž i Mič Denton.

Stigavši do cilja, svi su plegli po ravnom zidu. Ispod njih Džensi Bener zgrčen u senci sa koltom u ruci čekao je da mu Mak Hju da znak za penjanje. Tada je osetio lak trzaj konopca. Bio je to ugovoreni znak.

— Sad je u redu, Džensi — šapnuo je Mek Hju. — Ne, čekaj! Neko dolazi.

Džensi se priljubio uz zid držeći čvrsto u ruci dršku svog „kolta“. Ostao je tako izvesno vreme, gledajući uz zid i osluškujući.

Sva petorica rendžera ležali su na vrhu zida sa pištoljima u rukama, u trenutku kada se iza jednog limunovog drveta u dvorištu ispod zida pojavio stražar.

Nešto niže na južnom zidu Kliv Šon se uspravio sa zamahnutom rukom iznad glave. Slab odsjaj metala, a zatim tup udar praćen potmulim krkljavim stenjanjem i na kraju zveketom gvožđa. Stražar je spletenim korakom izašao iza drveta i ispustio pušku. Pruživši se koliko je dugačak, bezuspešno je pokušao da zgrčenim prstima dohvati dršku noža koji je podrhtavao zariven između njegovih plećaka. Zatim se umirio.

Mak Hju nije gubio vreme da ti-

ho dozove Džensija. — Penji se, Džensi. Put je raščišćen.

Džensi se brzo popeo uz zid i plegao po ravni pored Mak Hju. Bacio je pogled u dvorište i ugledao stražara pogodnog nožem.

— Klive — objasnio mu je Mak Hju kratko. — Izgleda da je dvorište prepuno stražara, sve do kuće.

Džensi je klimnuo glavom.

— Moraćemo da se probijemo do kuće pre nego što mesec izađe. Izgubili smo već dosta vremena.

Džensi je privukao konopac i spustio ga niz unutrašnju stranu zida. Princeo je šaku ustima i tiho zviznuo. Za tili čas i ostali rendžeri spustili su se nečujno u dvorište ranča. Mak Hju je sišao prvi, praćen Džensijem. Okupili su se blizu limunovog drveta i skinuli puške sa leđa. Kliv Šon je prišao mrtvom stražaru i izvukavši nož iz njegovih leđa, obrisao ga o stražarevu košulju i vratio ga u kaniju koju je nosio pričvršćenu na ledima.

— Odavde ćemo se privući do kuće, ali bez pucanja dok ne zauzmemo mesta — rekao je Džensi. — Vrlo je važno da svi krenemo u isti mah.

Džensi je još jednom pogledao ostale.

— Sa srećom, momci. Zapamtite jedno: nema milosti. Krupnu ribu treba da uhvatimo živu ako je moguće, a posebno Linkolna Renda, ali ne smemo i nećemo rizikovati naše glave. Ako budu pružili otpor, pobite ih. Ja preuzimam odgovornost.

Ljudi su se ćutke razišli kroz žbunje limunovog rastinja. Džensi se šunjao od drveta do drveta, krenuvši naglo na levu stranu kada je pod njegovom nogom pukla jedna suva grančica. Istog trenutka ugledao je kroz granje stražara koji se počeo okretati ka njemu i sa puš-

kom isturenom napred bacio se na njega. Cev puške pogodila je stražara ispod grudne kosti, u meki luk pleksusa. Začuo se samo slab pridavljen krik i stražar se zgrčio u pojasu. Džensi je hitro zamahnuo mesingom okovanim kundakom, puške i pogodio stražara u bradu; začulo se muklo krcanje kostiju i stražar se od siline udara odlepio od zemlje, a zatim se bez glasa srušio.

Džensi se sagnuo i uzeo stražarevu skraćenu dvocevku. Zabacio je svoju pušku preko ramena i otvorivši dvocevku, zaključio da je puna: puna patronima, nabijenim teškim olovnim kuglicama namenjenim medvedima. Biće to odlično oružje za borbu izbliza.

Na njegovoj desnoj strani Mek Hju se privukao do jednog granatog badema i tu sačekao stražara koji se približavao. Kada je stražar stigao naspram njega, Mek Hju se obrušio na njega kao stena i udario ga čizmom u lice. Stražar se srušio i Mek Hju je nastavio da se šunja kroz senku sa revolverom u ruci.

Frenk Teri, mršav i visok, ali mnogo snažniji nego što je izgledao, borio se ćutke sa jednim stražarem koji ga je zaskočio na ivici rastinja. Stražar ga je dohvatio s leđa rukom oko vrata i Teri je pokušao da mu podmetne nogu i saplete ga. To mu je uspjelo i obojica su uz muklo stenjanje tresnuli na zemlju. Stisak mišice oko vrata je popustio i Teri je dohvatio stražarevu levu ruku, izvio je snažno i digao je stražaru iza leđa. Stražar je zaustio da krikne, ali mu je Teri šakom pritisnuo usta, a onda naglim trzajem polomio ruku u ramenu. Stražar se bolno trgao i Teri mu je zadao pesnicom udarac ispod potiljka od koga se stražar onesvešćen srušio. Teri ga je spustio pod

žbun i u trenutku kada se ispravio, iz mraka pred njim izronio je drugi stražar. Teri je ugledao sjaj metala i začuo tanak zvižduk od zamahnute mačete koja se spuštala ka njemu.

Teri se bacio na stranu, prevrnuo se preko glave i dočekao se na noge, a stražar je izgubio ravnotežu i posrnuo. Teri ga je dočekao udarcem noge u rebra i stražar je, bolno kriknuvši, pao na zemlju. Pokušao je odmah da ustane i zamahne mačetom, ali mu je Teri zadao kolonom udarac u lice, a odmah zatim donom u vrat. Stražar se sklonio kao i ostao da leži nepomičan.

Zadihan, Teri je pokupio svoje oružje i požurio ka kući. Svuda u prizemlju gorelo je osvetljenje.

Oli Šubridž se nećujno kretao ivicom limunovog žbunja i iznenada naišao na stražara. Zastao je jer mu se učinilo da je ovaj izronio iz zemlje. No stražar je gledao na drugu stranu i baš tada je prionio pušku ramenu. Šubridž je pogledao preko njega i ugledao Miča Dentona, koji se tog trenutka pribacivao preko zida.

Šubridž je svom snagom udario stražara kundakom u predeo bubrega i ovaj se zgrčen srušio na zemlju. Šubridž je još jednom zamahnuo i zadao mu udarac u lobaniju.

Denton je za to vreme tiho sišao niz zid i prišavši stražaru u tom delu dvorišta, namazao na remen puške oko vrata. Podmetnuo mu je zatim koleno u leđa i svom snagom trgao pušku. Stražarev jauk zamro je u stisnutom grlu i on je bio mrtav za nekoliko sekundi. Denton ga je odvuкао iza jedne stene, a zatim pognut pobitao prema osvetljenoj kući, pitajući se da li su ostali već stigli na svoja mesta.

U unutrašnjosti kuće nalazilo se dvanaestak ljudi okupljenih u jednoj velikoj, sa dosta svetiljki obasjanoj odaji, oko dugačkog uglačanog stola na kojem su se još nalazili ostaci jela. Link su većinom odeveni u uredna građanska odeća i svi su pušili dugačke, skupe havane-cigare.

Na čelu stola, u izrezbarenoj stolici sa visokim naslonom i sedištem od crvenog pliša, sedeo je Linkoln Rend, uhranjen snažan čovek pedesetih godina.

Pegno od njega sedeo je njegov sin Ben, star oko 25 godina. Nasuprot Benu sedeo je jedan crnomaniast čovek koščate brade, sa dugim bakenbardima. Njegova desna ruka počivala je na ivici stola, odakle ju je za tren oka mogao spustiti do drške svog niklom okovanog „remington“ revolvera kalibra 44, pripranog nisko na bedru. Bio je to Emet Nil, Rendov glavni revolveraš, jedan od najopasnijih plaćenih ubica koji je ikada hodao Divljim zapadom.

Njih trojica dominirali su ovim sastankom. Ostali su sa budnom pažnjom slušali Linkolna Renda, koji je zaviravao izlaganje plana koji je trebalo da udruži sve prisutne. Rend je bacio kratak pogled do Bena.

— Dovedi ovamo Larija Streta.

Ben je izašao iz sobe i vratio se nekoliko minuta kasnije sa nekim čovekom približno njegovih godina. Taj čovek nosio je mali revolver u ramenoj futroli ispod sakoa.

— Većina vas poznaje Larija — rekao je Rend senior. — On je moj glavni čovek. Lari me je izvikao iz mnogo klepki i smem da kažem kako se nadam da će me i ubuduće izvlačiti. On je kvalifikovani pravni zastupnik, pa prema tome zna šta je moguće a šta nije. On se ne slaže u potpunosti sa šemom ko-

ju predlažem, ali on vidi mogućnosti koje šema nosi i kao uvek, učiniće sve što može. Je li tako, Lari?

Stret se osmehnuo i klimnuvši glavom, izvadio neke papire iz svoje torbe. — Sve što mogu, Link.

Posle je sredio papire na stolu, digao je glavu.

— A sada, gospodo, što se tiče tog... udruženja... koje su predložili stariji i mlađi Rend, ja sam napravio jedan ugovor, u kojem je naznačeno kako će dobiti biti delena i koliko svako od vas treba da doprinese u ljudskoj snazi i ostalim okolnostima u određenom trenutku. Sve je to rečeno jasnim rečima, nema nikakvog advokatskog nagvaždanja i vi ćete to sve sasvim lako razumeti.

Dodao je nekoliko papira Benu, koji ih je prosledio ostalim banditskim vođama.

— Link je rekao da ne odobravam ovaj plan u celini, pa moram da vam kažem kako plan podrazumeva ubistvo guvernera države Teksas, a zatim i guvernera još dve granične države.

Začutao je ier se žagor iznenadjenja razlegao odajom. Vode bandita su se trgli i pogledali Streta, a onda Linkolna Renda. Snažni gojazni bogataš osmehnuo se debelim usnama.

— To je tačno... nameravam da ubijem guvernera Teksasa, Nju Meksika i Luizijane — rekao je kratko i jasno. — To je neophodno. Dakle, ako je neko toliko glup da ne vidi potencijalne mogućnosti tog plana, onda je bolje da odmah odstupi, ier za takvog neće biti mesta u organizaciji koju nameravam da izgradim.

Obišao je Jarano pogledom oko stola, gledajući prodorno svakog čoveka pretećim pogledom, a onda

na kraju došao pogledom do Streta i klinnuo glavom.

— Hajde, pročitaj im, Lari. Neka vide koliko ćemo moćni biti...

Prekinuo je reč u pola rečenice na zvuk razbijenog stakla i lomljenje drveta praćeno divljim povicima i pušćanom i revolverskom paljbom.

Svi prisutni u odaji skočili su sa svojih mesta i mašili se revolvera. Lari Stret je pružio ruku ka futrolji pod miškom, ali je Emet Nil bio brži od njega. Dok je gurao Linkolna Renda iza sebe štiteći ga od napada s vrata, on je već imao u ruci svoj „remington“. Ben Rend je potegao svoj „kolt“ i potrčao prema velikim lakiranim vratima.

— Skloni se, Bene — povikao je Emet Nil kada su se vrata uz tresak otvorila i kada su rendžeri nagrnuli u prostranu odaju.

Ben je opalio sa kuka i tane je svirnulo kroz Džensijev šešir. Džensi je instinktivno odvratio i snop tanadi iz skraćene dvocečke digao je Bena u vazduh i bacio ga na sto, preko kojeg je skliznuo dalje, rušeći čaše i zdele.

Linkoln Rend je pobledeo i dozvao svog sina po imenu, ali je njegov glas zaglušila pucnjava koja je ispunila odaju. Nil je ispalio hitac na Džensija, koji je drugim patro-nom sasekao jednog bandita koji je pokušao da iskoči kroz prozor skriven somotskim zavesama. Udar vazduha i tanadi izbacio je smrskano telo kroz staklo.

Lari Stret se zagnjurio pod sto i tamo ostao zgrčenog lica dok su kuršumi odbijali komade iverki sa stola iznad njegove glave.

Nil je povukao Linkolna Renda ka razbijenom prozoru, ali se vrhovni bandit borio da se dočepa tela svog sina ne obazirući se na sve ostalo.

Džensi je odbacio praznu dvocevku i vadeći „kolt“, bacio se na pod. Ispalio je jedan metak i probivši odozdo ploču stola, tane se zarilo u prsa Skvinta Latama. Latam je pao kašljući krv. Džensi se zakotrljao, uspravio se na jedno koleno i ponovo opalio. Jedan od bandita se tigao pogoden i Mak Hju ga je dokrajčio sa još jednim metkom. Sigušni rendžer se okrenuo i zapoc obarač posebnog punjenja svog pištolja. Jedan od bandita je opalio na njega i vrelo tane je opeklo Mak Hjuu po obrazu. Mak Hju je pritisnuo okidač i snop tanadi ponio je iznenađenog bandita i odneo ga nekojke stopa pre negto što je mrtvo telo palo na pod.

I ostali rendžeri su jurili po odaji, pucali, grčili se i gnjurili po podu tražeći zaklon. Na drugoj strani, napori bandita bili su usredsređeni ne samo na pružanje otpora već i na traženje izlaza iz bekstvo. Tako je, za manje od jednog minuta od upada rendžera, pod odaje bio pokriven telima mrtvih i umirućih bandita.

Emet Nil je ispustio Linkolna Renda i grdosija je jurio ka telu svog sina, koje je ležalo izrešetano na stolu među prevrnutim zdelama sa ostacima jela. U očajanju Nil je ispalio još dva hica nadajući se da će pogoditi nekoga od rendžera.

To mu je i uspelo. Mič Denton je posrnuo i ležom rukom pritisnuo mesto gde je pogoden. Frenk Teri je ustuknuo lica obliivenog krvlju iz ogrebotine na glavi.

Nil se okrenuo i iskočio kroz ogroman polomljen prozor Zatečen u trenutku punjenja, Džensi je pritrčao do prozora i ispalio jedan metak u mrak.

— Klive! Oli! — doviknuo je. — Za njim!

Dvojica rendžera iskočili su kroz prozor za Nilom i u dvorištu se za-

čula pucnjava. Džensi se okrenuo ka Mak Hjuu, koji je šetao između krvlju oblivenih tela.

— Trojica ili četvorica će preživeti — izjavio je malecki. — Većina ostalih su već hrana za lešinare.

Digao je pogled i mahnuo svojim pištoljem, koji se još pušio.

— Uхватili smo krupnu zverku.

Bled u licu, Linkoln Rend je stajao pored zida pred zapetim Džensi-jevim revolverom. Lari Stret je u visoko dignutim rukama još uvek bespomoćno držao svoj pištolj „smit-veson” sa sedefastom drškom. Jedan rendžer mu je uzeo revolver i Stret mu se zagledao u lice.

— Stani tamo — naredio mu je Džensi pokazujući mu mesto pored Renda. Stret je lagano prišao zidu, još uvek dignutih ruku. Džensi je pogledao Linkolna Renda.

— Ovaj put si delijao, Rende. Dugo smo čekali da te upecamo. Sada tebe čeka sastanak sa dželat-
tom.

Rend je teško ubrzano disao, a noždrve su mu se skupljale i širile pri svakom pokretu grudni. Oči su mu gorele ludačkim sjajem.

— Ne brini se ti za mene, kopile — presiktao je. — Brini za svoju kožu. Sada kada je moj sin mrtav, neće biti mesta na zemljinoj kugli gde se možete sakriti. Ni jednog mesta, jeste li čuli? — glas mu je bio promukao, a sa usana su mu silazile reči zbrkane, skoro nerazumljive od neobuzdanog besa. — Dočepaću se svih vas makar me to koštalo i poslednjeg centa. Pre nego što dželatovo užo stegne moj vrat, svi ćete vi biti mrtvi. Bićete mrtvi!

Pružio je odjednom snažne debele ruke ka Džensiju i prigušeno zajecao. Džensi je zamahom revolvera odbio ruke od sebe, a zatim se teška revolvernska cev spustila na Rendovu glavu. Snažni čovek se zagrenuo, izgubio dah i pao na ko-

lena ošamućen. Džensi je digao pogled jer su u sobu ušli Kliv Šon i Oli Šubridž.

— Umakao nam je — izgovorio je Šon skoro bez daha. — Imao je osedlanog konja pored sporedne kapije. Do sada je već na pola puta do meksičke granice.

Džensi je klimnuo glavom i pogledao Renda i Streta.

— Dobro smo završili posao. Spakujte ove zmiје i one za koje mislite da su još živi, pa da ih povedemo u Ostin. Ranč zapalite do temelja.

Rend je zaustio da protestuje i bacio se Džensiju u noge. Rendžer je odstupio korak nazad i zadao mu još jedan udarac po glavi. Zatim je vratio „kolt” u futrolu i prišao kraju stola na kojem se nalazila Stretova kožna tašna.

II

Trojica banditskih vođa preživeli su jahanje do Ostina, a pored njih i Linkoln Rend i Lari Stret. Četvrtog bandita sahranili su pored puta jedan dan jahanja daleko od ranča.

U Ostinu su Stret i Rend predati rendžerskoj komandi, koja ih je pod posebnom stražom smestila u ćelije ispod štaba rendžera na Alamo Skveru. Te ćelije bile su dovoljno velike za jednog čoveka, imale su gvoždem okovana vrata sa malim prozorčićem pri vrhu. Hrana i piće doturani su zatvorenicima kroz specijalni otvor na dnu vrata. U ćelijama je bilo sasvim malo svetlosti, samo onoliko koliko se probijalo kroz tanke i duboke otvore na tavanici.

Linkoln Rend je bačen u ćeliju posle temeljnog pretresa.

Lari Stret je počastvovan istim postupkom, ali pre nego što su se

vrata ćelije zatvorila, on se obratio kapetanu rendžera.

— Reci guverneru da želim da ga vidim — rekao je.

Kapetan ga je pogledao i zatvorio mu vrata ispred nosa. Stret je rukama stisnuo šipke na malom prozoru.

— On će ti odrati kožu s leđa ako mu ne preneseš moju poruku — prosiktao je Stret gledajući iskolačenim očima ka Rendovoj ćeliji. Izgledalo je kao da se boji da bi ga banditski voda mogao čuti.

Rendžer je bio dovoljno mudar da to primeti i stavljajući ključ za pojas, zastao je za trenutak.

— A zašto bi guverner Lester hteo da vidi čoveka kao što si ti, Strete?

— Samo ti njemu reci — prošaputao je Stret kroz zube i ponovo bacio bojažljiv pogled prema vratima Rendove ćelije. — Reci mu i ime „Bernardino“. Ako bude hteo da zna šta to znači, pomeni mu i stenu „Korner Rok“. Tada će sigurno hteti da razgovara sa mnom.

Kapetan je izvesno vreme nemo zurio Stretu u oči kroz rešetke na prozoru, i dalje svestan toga da uhapšenik govori šapatom i sa prizvukom očajanja u glasu. No većina zatvorenika pokušavali su da nešto izdejtstvuju podvalama i blefovima kada im je postalo jasno da ih čeka dželatova ruka. Udario je uhapšenika drškom revolvera po zglavcima prstiju i Stret je kao oparen trgao ruke sa rešetaka i pao u tamnu samoću svoje ćelije.

*

Guverner Teksasa Lester Djuk imao je tri strasti: ljubav prema svojoj kćeri Kejt, koju je bezgranično obožavao i za koju je bio spreman da čini i nemoguće; državu Teksas izraslu na slavi Alamo

i poker. Prve dve svi su smatrali vrlinom, ali kada se na vagu stavljala njegova treća strast, ljudi su se ponekad pitali da li se ta njegova sklonost može uklopiti u važnost i dostojanstvo guvernerskog položaja. No kao što u životu često biva, jedna ista stvar može se različito ocenjivati, zavisno od osobe o kojoj je reč, i tako se taj, u osnovi ljudski porok, kod guvernera Lestera dobijao blagu kvalifikaciju obične „ljudske slabosti“. No igrom sudbine ta njegova slabost pokrenuće mnoge događaje koji će uslediti posle večeri kada je, sedeći u salonu svoje palate na Čikaso Hilu, igrao poker sa trojicom svojih intimnih prijatelja: bankarem Vilkinsonom, bogatim rančerom Eršlinom i poznatim pustolovom Dekom Holidejem. Dok Holidej je u visokom društvu Ostina bio novajlija i mada je džentlmenским penišanjem i vaspitanjem prevazilazio mnoge članove tog društva, svoje prisustvo u guvernerovoj kući imao je da zahvali uglavnom guvernerovoj strasti za pokerom, u kojem je pustolov bio neporecivi majstor. No, sem te njegove umešnosti, guvernera je u znatnoj meri gicalala i tajnovitost koja je obavijala Holidejevu ličnost, počev od njegovog porekla iz ugledne porodice u Džordžiji, preko njegovog dosta burnog života pustolova i revolveraša, sve do ugleda koji je stekao hrabrošću i dostojanstvom koje je manifestovao u svim situacijama. Kao takav, Dok Holidej se guverneru Lesteru činio kao interesantan čovek, vredan prijateljstva ne samo za kockarskim stolom već i u običnom životu.

Te večeri guverner je gledao karte u svojim rukama oslonjenim na ivicu stola pokrivenog zelenom čojom, ali je u mislima bio odsutan. Konačno je posle završenog dele-

nja spustio karte na sto i pogledao partnere.

— Nadam se da ćete me izviniti, gospodo, ali večeras sam zaokupljen veću u jednom važnom događaju. U strogj tajnosti mogu da vam kažem da smo konačno upecali gospodina Linkolna Renda. Uхватili smo ga na delu, u trenutku kada je sa vodama nekoliko bandi pripremao akcije ozbiljnih razmera.

Prisutni su ga začudeno pogledali.

— Linkolna Renda? Ne misliš valjda na Renda, vlasnika velikih poseda, na jugu, akcionara železnice i banke u Ostinu i mnogo čega drugog? — zapitao je Vilkinson.

— Da, baš na njega — odgovorio je Lester. — Gospodin je izgleda imao veći apetit nego što smo mislili, ali mu je to došlo glave. Svakog trenutka očekujem dolazak mnogih ljudi koji su vodili operaciju. Onda ćemo tačno znati šta se desilo. U svakom slučaju, moja raseljenost ne treba da utiče na vaše zadovoljstvo — dodao je i osmehnuo se svojim gostima. — Nastavimo, gospodo.

Tek što je završio rečenicu, vrata salona su se otvorila i u odaju je ušao tamnoputi sluga praćen dvojicom ljudi. Bili su to Džensi i Mak Hju, dva rendžera tek prispelelih u Ostin, prašnjavih odela i umorni. Ali uprkos umoru, na njihovim licima ogledalo se zadovoljstvo. Kad ih je ugledao, guverner Lester je mahnuo rukom i pozdravio ih radosnim glasom.

— Aha, evo ih! Udite, udite, momci, da vas pohvalim. Odlično ste obavili posao. Je li među našim ljudima bilo težih gubitaka?

— Frenk i Mič su ranjeni — odgovorio je Džensi — ali ne ozbiljno. Oni, a i svi ostali, bili su na

visini zadatka, gospodine guverneru.

— Tako i treba, tako i treba — rekao je Lester zadovoljno i pogledao ih šeretski ispod oka. — Za taj podvig zaslužili ste duže odsustvo sa punom platom... recimo, okruglo mesec dana. Šta kažete na to?

Rendžeri su se zгледали, ali po izrazu njihovih lica bilo je jasno da im je guvernerov predlog odgovarao. Mesec dana pod punom platom, to je bio zaista pun pogodak! Ipak, trebalo je pokazati umerenost i posle kraćeg ćutanja Džensi je progovorio.

— Pa ne bismo imali ništa protiv malo rasonode, ser, ali mesec dana je dosta vremena. Čovek može da se ulenji. Nameravali smo, u stvari, da podemo u poteru za Emetom Nilom — dodao je.

— To mogu da urade drugi. Vi ste već završili najveći deo posla.

Džensi je zaustio nešto da kaže, ali ga je preduhitriilo kucanje na vratima.

— Napred — viknuo je guverner razdraženo.

U odaju je ušao kapetan rendžera iz štaba na Alamo Skveru i pozdravio guvernera.

— Oprostite što ovako dolazim, ser, ali upravo sam stavio Renda i Streta u naše specijalne ćelije.

— Odlično, odlično — rekao je Djuk kratko. — Kasnije ćemo ih saslušati. Ipak, ne očekujem da ćemo od njih mnogo saznati. Od Renda sigurno nećemo, a nije verovatno ni da će Stret nešto ozbiljnije reći, on je veran Rendu, bezrezervno veran.

— Pa to i jeste razlog što sam došao, guverneru — nastavio je kapetan. — On želi da govori sa vama.

— Zašto?

— Ne bih znao da vam kažem. Bio je na neki način... tačanstven. Govorio je vrlo tiho, kao da ne že-

li da ga Rend čuje. Rekao je, sem toga, da vam pomenem ime „Bernardino“ i stenu „Korner Rok“. Izgleda da je smatrao kako će vam to nešto značiti.

Guverner se trgao pri pomenu tih imena i oštro pogledao dva rendžera. Holideju nije promakao izraz čuđenja na njihovim licima.

— Kako je mogao to da sazna? — pregovorio je guverner posle kratke pauze. — Mislio sam da samo mi znamo za to.

Rendžeri su smušeno slušali. Guvernerov pogled opržio ih je sumnjom, što je on u suštini i htio, i oni su svoje plaćeno odsustvo videli već kao ribu koja se otrgla sa udice.

— Uvedite ga unutra, kapetane — rekao je guverner muškio. — Gospodo — rekao je obrativši se svojim gostima — vi ćete me za trenutak izviniti što moram da obavim ovaj mučan posao. Naravno, računam na vašu punu diskreciju.

Dva građana Ostina čitke su klimnula glavom. Holidej je sedeo zavaljen u stolici sa visokim naslonom i na izgled nezainteresovano slušao razgovor. No to što se događalo ipak ga je interesovalo jer je Linkelna Renda dosta dobro poznao. Susret koji se između njih zbio pre nekoliko godina nije ostao Holideju u prijatnoj uspomeni i sa dosta jeda i gorčine sećao se Rendove bahatosti i ciničnog omalovažavanja kojim je jednu mladu ženu ponizio pred brojnim prisutnim osobama. Događaj nije bio osobito neuobičajen za te krajeve, ali je Holideju ostala duboko urezana u sećanju Rendova bezobzirna hladna surovost i svirepi osmeh kojim je propratio protest te žene i pokušaj da mu se na naivan način osveti. Potegla je iz svoje torbice mali revolver, ali joj je cručje bilo oteto pre nego što je uspela da opali.

Dok su oko Holidejeve glave ko-

lutaši oblačići duvanskog dima, Eršlin je zapitao. — Misliš li da je u pitanju nešto ozbiljno, Djuk?

Guverner Djuk je uzdahnuo i počeo se igrati sa kartama u ruci.

— Pa vidite, postoji neki Meksikanac Bernardino Dijas, kako se sam predstavio. Došao je k meni, ili tačnije, poslao mi je poruku i rekao da ima obaveštenje kako bismo odjednom mogli ščepati Linkelna Renda i još tucе opasnih ucenjenih bandita. Penudio je, naravno, da to obaveštenje preda i najavio da je šoreman da se sastane sa mnom samo kod sične „Korner Rok“.

— Korner Rok? Čini mi se da to mesto postoji kod Santa Reze, u blizini granice — umušao se Dok Holidej.

— Da, kod Santa Reze u sredini pustare postoji jedna šiljasta stena uglastog oblika, sa koje se pruža vidik miljama okolo — rekao je Džensi. — Hteo je da bude siguran protiv eventualnih podvala.

Guverner je klimnua glavom.

— U svakom slučaju, dok se mislilo da sam ja u inspekciji nekih stočnih obrva u Bronsvilu, to je bilo pre dve nedelje, Džensi, Mek Iju i ja izvukli smo se u toku noći i odjahali do Korner Roka. Tamo smo se sastali sa Dijasom. I on nam je dao obaveštenja koja su omogućila neoposredan napad na ranč Linkelna Renda. Za te informacije tražio je pedeset hiljada dolara u zlatu, na šta sam ja pristao, pola pre napada, a polovinu posle uspešnog završetka posla.

Slegnuo je ramenima i nastavio. — Sve se odigralo upravo onako kao što je on predložio... i tako, mislim da je zaslužio i ostatak tog zlata.

Holidej ga je pogledao nabranih obrva. — Ali, kakve bi veze Stret mogao da ima sa tim?

— Možda su otkrili da ih je Di-

jas otkucao — promrmljao je guverner.

— Da su ga otkrili — primetio je Džensi — sastanak bi bio otkazan ili odložen.

— Možda i ne bi — umešao se Holidej. — Vi znate koliko je Rend samoljubiv i koliko drži do svog ugleda. I banditi su se verovatno okupljali iz svih krajeva zemlje, i bilo je kasno da ih obavesti o odlaganju. Sem toga, Rend verovatno nije hteo da gosti posumnjaju u sigurnost njegovog poduhvata i zato je vrlo moguće da je odlučio da odglumi kako je sve u redu i da sastanak održi... naravno, uz pojačanu stražu. Je li na mestu sastanka bilo mnogo naoružanih čuvara?

Džensi je klimnuo glavom. — Kao pleva. Zaista mi se činilo da ih je previše čak i za Renda.

— Da, to mi liči na njega. Uostalom, pretpostavljam da ćemo ubrzo saznati šta je sa tim Bernardinom Dijasom.

Guverner je rukom dao znak kapetanu i posle kratkog vremena ovaj se vratio vodeći za sobom okovanog Larija Streta, okruženog dvojicom mirgodnih, do zuba naoružanih rendžera. Guverner mu je zahvalio i pozvao ga da sa svojim ljudima pričeka napolju.

Kada su rendžeri izašli, Stret se lukavo osmehnuo ljudima koji su ga netremice gledali. Zatim se malo pogurio, isturio napred levo rame i jednu stranu lica iskrivio u ružnu grimasu.

— Dvadeset pet hiljada pezosa, senjor, nije velika suma u zamenu za glave tako opasne grupe ljudi, zar ne? Dvadeset pet hiljada sada, naravno, i dvadeset pet hiljada kada se oni nadu iza brave. To je pošteno, zar ne? — progovorio je čudnim, mutnim glasom.

Holidej je nabrao čelo kada je

zapazio zgranuta lica guvernera, Džensija i Mak Hjuja.

Tada se nasmejani Stret ispravio do pune visine.

— Nije loše, zar ne? — rekao je sada prirodno. — Već davno sam naučio da govorim španski sa durango naglaskom. Malo soka od kupine, široki sombrero koji mi je zaklonio veći deo lica, jedna mala grimasa i durango naglasak, i vi me niste prepoznali. U svakom slučaju, bar niste prepoznali da ne govorite sa Meksikancem. Da, ja sam Bernardino i sad znate da sam kod Korner Roka govorio suštu istinu.

Guverner Djuk se udobnije namestio na svojoj stolici.

— Neka me nosi vrag ako ovo razumem, Strete. Ti si Randova desna ruka, ti mu vodiš knjige, organizuješ njegove ljude, planiraš pojedinosti svih njegovih akcija i tako dalje. Zašto bi se ti sada preporučio u nekog meksikanskog poena i zašto bi nam dao podatke uz pomoć kojih smo ga uništili. Zašto?

Stret se blede osmehnuo.

— Bojao sam se. Jednostavno sam se bojao.

— Bojao — ponovio je Holidej. — Do đavola, Strete, to nije verovatno. Vi ste godinama bili glavni partner Linka Renda. Niste se bojali kada su njegove bande izvele najstravičnije pljačke u Teksasu. Priča se da ste mu inače vrlo odati.

Stret je porumeneo.

— Da, on mi je jednom spasao život, ali nikada nije propuštao da me na to podseti.

— I ti stvarno hoćeš da verujemo kako si izveo takvu akrobaciju? — upitao je guverner Lester.

— Vi dobro znate da sam to bio ja, guverneru. Mogu vam, ako hoćete, od reči do reči ponoviti šta je rečeno kod Korner Roka. Mogu vam reći kakvo ste odelo imali na

sebi, šta je bilo napisano na prvoj poruci koju sam vam poslao...

— Pribivatimo činjenicu da je on zaista bio Bernardino, mister Holideje — rekao je guverner gledajući bezizrazno Streta. — Mislim da je i tada i sada govorio istinu.

— Sigurno da jesam. Nisam obavio ni metak kada ste izveli napad. Proverite moj revolver ako mi ne verujete.

Džensi je potvrdno klimnuo glavom. — To je tačno. Sakrio si se ispod stola da bi bio van linije vatre. To je možda bilo i zbog kukavičluka.

Stret se osmehnulo. — Nećeš me naljutiti, Benere. Tačno je da sam se sklonio od kuršuma, ali razlog za to je jasan. Suviše veliki ulog je bio na kocki.

Preleteo je pogledom do guvernera.

— Kao, na primer, preostalih dvadeset pet hiljada dolara u zlatu, koje mi dugujete, je li tako, mister guverneru?

Guverner Djuk je napucao usne sa očiglednim nezadovoljstvom, ali je ipak lagano klimnuo glavom. — To je bila pogodba.

Stret se osmehnulo.

— Kao što rekoh, bio sam uplašen. Rend je ovoga puta otišao suviše daleko. Nameravao je da vas ubije, guverneru, i da veštim mašinacijama osigura svoj izbor za guvernera Teksasa... a kasnije da u igru uključi još dve granične države. Imao je nezajažljive ambicije!

Videvši zaprepašćen izraz lica svojih slušalaca, Stret se glasno nasmejao.

— Da, kao da mu je nešto udarilo u glavu — nastavio je Stret. — Sa takvim planovima nisam mogao računati da ću se izvući. Dakle, on nije hteo da sluša moje savete, a čoveka kao što je Rend nije moguće tek tako jednostavno

napustiti. I zbog toga sam smatrao da je jedini način da se spasem ako Rend bude stavljen iza brave i poslat na vešala.

Završivši, slegnuo je ramenima.

— Svoj deo pogodbe ja sam obavio. Sada po prvi put imate Linka Renda u rukama i moći ćete da protiv njega podignete bilo kakvu optužbu... ako vam ja za to obezbedim dovoljno dokaza.

U odaji je još jednom zavladała gluva tišina zaprepašćenja.

— Vi biste obezbedili dokaze protiv Renda? — zapitao je Holidej ne iskazujući ni sumnju niti odobravanje.

— Za pristojnu cenu.

— Za dvadeset pet hiljada u zlatu... i šta još? — zapitao je guverner.

Stret je slegnuo ramenima.

— Ništa mnogo. Želim samo garanciju da ćete me posle toga smestiti na neko bezbedno mesto, sa novim identitetom sa kojim mogu početi nov život.

— Hej, čoveče, pa ti hoćeš potpun oproštaj! — plesnuo je Mak Hju.

— Zašto da ne? Ja sam sitna riba u poređenju sa Rendom... a da ne pominjem još i ostalu trojicu uhvaćenih. Van Mek Kejd, Lefti Rogan i Bronk Voring. Sve su to ljudi čije su glave učenjene velikim nagradama u pola tuceta država. Vi ste ih dobili u ruke i njihove bande će se raspasti. Cena koju tražim vrlo je mala, guverneru. Ja sam jednostavan čovek sa skromnim prohtevima; želim samo jedan ranč sa nekoliko hiljada goveda i odgovarajućom površinom zemlje, naravno ne u Teksasu.

Lester Djuk se zamislio i dobujući prstima po stolu zastrtom zelenom čojom, hladno pogledao Streta. Zatim je pogled skrenuo do Holideja.

— Želeo bih da čujem vaše mi-

šljenje, mister Holideje. Vi imate hladnu glavu i niste angažovani u ovoj stvari.

Holidej se osmehnuo krajem usana. Kako se guverner varao! Hladnu glavu je istina zadržao, ali je želeo da Rend plati svoju nadmenost, samovolju i bezobzirnost. No, progovorio je tek kada je zauzdao svoje emocije.

— Dobili ste glavnu ajkulu i vođe tri najveće bande u zemlji. U zamenu za to puštate samo jednu sitnu ribicu. Čini mi se da se to isplati.

— Tako i ja gledam na stvar — složio se guverner Djuk. — Od sada pa do sudjenja, a možda i posle toga, vas dvojica ćete mi biti odgovorni za Streta — rekao je obrađivši se dvojici rendžera.

Dok Holidej ga je zamišljeno pogledao. Neki unutrašnji nemir navodio ga je na slutnju da afera Rend neće biti lako i brzo okončana.

III

Dok Holidej je bio u pravu. Bilo je nemoguće sakriti činjenicu da je Stret spreman da obezbedi dokaz protiv Renda i mada je Rend pod tim udarcem posrnuo, ubrzo se oporavio, pribrao i stavio u pokret drugu ruku svoje mašinerije da bi to predupredio i osvetio se.

Novac je progovorio, kao i obično. Čak i rendžeri su se mogli potkupiti, a rendžer po imenu Luton bio je jedan od njih. Pošto je jednom u podrumima štaba Alamo Placa razgovarao sa Rendom kroz rešetke njegove ćelije, on je oričeo kao nekoliko dana, a zatim otišao u banku na uglu ulice Union i Karibu i proverio svoj tekući račun. Iz jedne banke u Filadelfiji na njegov račun stigao je iznos od nekoliko

hiljada dolara. Kao osnov za uplatu nejasno je naznačeno „dobit od investicije“, za slučaj da bi neko bio radoznao da proveri izvor i namenu tog novca.

Kao što se u žitu uvek nađe kukolja, tako je bilo i onih koji su za pravu cenu bili spremni da zaborave na svoju rendžersku zakletvu.

Luton je primio Rendov novac i sada je morao da ga zaradi. Znao je da je Lari Stret brižljivo čuvan negde van domašaja pogleda, ali sve što je mogao da dozna bilo je da se nalazi u nekoj hotelskoj sobi u Ostlunu i da je brižljivo čuvan i danju i noću. Luton je bio strpljiv, znajući da će ranije ili kasnije i on doći na red da čuva svedoka. No uz put se pažljivo raspitivao i mada su rendžeri bili zakleti na najstrože ćutanje, jedan od njih, sa kojim je zajedno učestvovao u više opasnih zadataka, poverio mu je da se Stret nalazi u sobi na spratu iznad saluna „Silver Dolar“, i to iza prostorija u kojima su sedele salunske zabavljačice.

Luton to nije očekivao; mislio je da će guverner Streta čuvati na nekom sigurnijem mestu. Ali kada je bolje razmislio, shvatio je da je i to mesto sasvim dobro... Nikome ne bi palo na pamet da ga tamo potraži.

Sa rasporeda straže, koji mu je bio pristupačan, video je da na straži treba da zameni rendžere Kuliya i Šubridža, i to dve noći kasnije. To je Lutonu odgovaralo. Mogao je doći nešto ranije i Kuli, koji nije bio baš naročito inteligentan, ne bi ništa posumnjao.

A do sudjenja je preostalo još nedelju dana.

Emet Nil je bio u bekstvu. Gornili su ga svi lokalni, oblasni i federalni šerifi u Teksasu. Njegov opis na poternicama pojavio se svuda i na svakom mestu, na stablima drveća, u gradovima, u napuštenim rudnicima, na zidovima mahovinom obraslih napuštenih koliba, na udaljenim rančevima, u vozovima, pa čak i na pustinjским pojilima, gde su se u izmaglici jare sa peščanog tla kao na štulama dizali rezervoari vode od crvotočnih dasaka.

Guverner Lester Djuk činio je sve što je mogao da uhvati Nila; hteo je da na svaki način potpuno zbriše Rendovo carstvo kriminala. Nagrada za ovog jednog begunca bila je velika... petnaest hiljada dolara; bilo je to veliko iskušenje za mnoge ljude od kojih bi Nil inače mogao da potraži pomoć.

Obzirom na tako veliku ponudenu svotu novca, on se nije smeo usuditi da se pojavi bar kod devet desetina uobičajene Rendove mreže doušnika i jataka.

Morao je stoga da gubi pravo prema Riu i nije bio nimalo iznenađen kada je našao da je guverner već udvostručio patrole i straže, što ga je prinudilo da odstupi od poznatih rečnih prelaza, pa čak i od većine takvih za koje je mislio da su poznati samo Rendovim ljudima. Neko je poterama morao dati detaljna objašnjenja i podatke o svim putevima za bekstvo. Emet Nil je u sebi dao reč da će pre ili posle, pošto pobegne i okrepi se, pronaći ko je to učinio i sa njim raščisti račune.

U međuvremenu, morao je da misli kako da spase glavu.

Držao se pustara duž granice sam, gladan, žedan i bez municije, ali rešen da izvesno vreme izbegava

uobičajena skrovišta. Bio je svedok i očevidac kada je Ben Rend pao u obračunu sa rendžerima i znao je koliko Linkoln mora žudeti da se dočepa izdajnika. Nil je bio iskreno veran Rendu-ocu i uspomeni na Bena Renda. Kada je zbog ubistva bio osuđen na smrt i izveden na vešala, i kada je tako reći osećao omču na vratu, umešao se Rend sa svojim novcem i uticajem, i bukvalno ga skinuo sa gubilišta.

Rend je odmah uočio njegove talente: brzu, veštu ruku, bezobzirnost u izvršenju zadataka, inteligenciju i sklonost ka novcu, koji je znao da ceni. Nil je uostalom na tome i izgradio svoju reputaciju. Iza sebe je imao brojne stočarske ratove i kada bi prihvatio posao na jednoj strani, druga ga ni po koju cenu nije mogla kupti. Bar ne dale dok on sam ne bi zaključio da je prvom poslodavcu u potpunosti naknadio cenu koju je platio. A on je bio merodavan da odluči kada je taj trenutak nastupio. Posle toga bio je na raspolaganju.

Otuda, mada je Nil smerao da na bilo koji način pobegne iz Teksasa, on nije nameravao da Linkolna Renda i Larija Streta ostavi u zatvoru. Znao je da, čak i ako bi Rend bio oglašen krivim, a to pored veštog advokata kakav je Stret nije bilo nimalo izvesno, da će između osude i izvršenja kazne proći izvesno vreme. Nije moglo biti ni reči o vešanju; Rend je magao biti osuđen na nekoliko godina zatvora, a u najgorem slučaju doživotno, zavisno od toga koliko je Stret bio umešan i borben. U tom trenutku, naravno, on nije znao da ih je Stret prodao i smatrao je da sam Stret ne može biti optužen za neki težak prestup.

Dok Rend bude u zatvoru, Nil će organizovati ljude, prave okorele

prestupnike i vratice se nazad u Teksas da po bilo koju cenu oslobodi Renda. Kada ga je spasao od vešanja, Rend je Nilu kupio ranč i stoku za doživotno uživanje, i novac za tu svrhu Nil je imao.

Silazeći niz gole, prašinom pokrivene bregove u blizini granice, Emet Nil je primetio redžere čak i na jednom od najskrivenijih rečnih gazova. Izustio je poluglasnu kletvu. Bila je to njegova poslednja šansa za prelaz u Meksiko i nadao se da će bar taj prelaz biti nečuvan, jer su za njega znali samo on, Rendovi i Stret. Očigledno da je još neko saznao za taj gaz i da je upozorio rendžere.

Potegao je vodjice i skrenuo penom pokrivenog konja iza naslaga škrljastih krečnjačkih stena i ostao tu da sedi u sedlu, izložen suncu, gladan i pospan. Kod gaza su bila dva čoveka. Video je njihovu logorsku vatru i dim koji se dizao u večernjem toplom vazduhu. Osmotrio je bolje da li će još neko iz patrole naići. No bilo ih je ipak samo dvojica, mada je u logoru bilo tri konja. Pomislio je da jedan mora biti tovarna životinja, što je bilo dosta verovatno budući da su stražari pored reke podigli mali šator i da su se pripremali da tu daniima borave. Izboru nije bilo. Iza sebe imao je Komanče, grupu mladih ratnika koji su ga već dva dana pratili. Dvojicu je oborio hicima iz puške sa velike daljine i to ih je držalo na pristojnoj udaljenosti, jer su shvatili da je odličan strelac. Ali sada kada se našao nadomak reke, oni će sigurno hteti da ga šćepaju.

Pred njim je ležao Rio, čuvan od strane dvojice stražara, a iza reke nalazio se Meksiko, gde je mogao početi život iznova, organizovati

grupu odličnih, sposobnih ljudi i vratiti se da spase Linka Renda.

Emet Nil je proverio punjenje svog „remington” revolvera i „vinčesterke”, i preko ramena prebacio stari zgužvani kišni ogrtač. Mada se nalazio u pustinji, nije bilo neobično da čovek jaše sa kišnim ogrtačem na leđima. Ogrtač mu je štitić odelo od prašine i pružao mu izvestan zaklon od sunca, kako konju tako i jahaču.

Njegova „vinčesterka” bila je u stvari karabin sa kratkom cevi, koju je lako mogao sakriti pod naborima ogrtača a da pri tom vodjice drži jednom rukom. Tako opremljen okrenuo je konja niz padinu vodeći ga vešto između naslaga krečnjačkih stena. Rendžeri su ubrzo čuli približavanje konja i odmah su poskočili iz dremeža pored vatre, mašivši se munjevito revolvera.

Napet i zgrčen od strepnje, Nil je nastavio da jaše znajući da je uvek opasno prilaziti u sumrak nečijem logoru bez davanja znaka o svom prisustvu ili buke koja bi upozorila na približavanje došljaka.

— Samo mirno, momci — doviknuo je donekle hrapavim glasom. — Ja sam predstavnik zakona. Džim Koul iz oblasti Izola u Teksasu. Gonio sam onog Emeta Nila, ali sam mu izgubio trag nekih trideset milja odatle u vulkanskoj oblasti. On mi je hicem iz puške probušio čuturu sa vodom i ukrao torbu sa hranom. Bio bih vam zahvalan za večeru i postelju za noć.

Gonio je konja laganim hodom i sve vreme govorio. Zapazio je da ga rendžeri pažljivo motre budnim očima i da drže revolvere uperene u njega.

Stigavši do šatora, zaustavio je konja i promeškalo se u sedištu.

— Šta to imaš u ruci ispod ogrtača, čoveče — zapitao je jedan od dvojice rendžera.

— Ništa, baš ništa. Nil me je ranio; kuršum mi je povredio kost na ruci, pa sam je zakačio za košulju. Izgubio sam... dosta krvi i... — poslednje reči izgovorio je nejasno. Zakolutao je očima i zaljuljao se kao da će pasti.

Rendžeri su instinktivno priskočili da ga prihvate.

Emet Nil je opalio. iz karabina kroz ogrtač, u trenutku kad se cev puške nalazila samo nekoliko santimetara daleko od lica prvog rendžera. Nesrećnik je poletao nazad mrtav pre nego što je pao na tlo.

Drugog rendžera Nil je udario čizmom u glavu i ovaj se zateuturao. Dok je rendžer izvukao revolver, Nil je već ubacio nov metak u cev i opalio. Tane je pogodio rendžera u gornji deo mišice i upola ga okrenulo. Nil se zgrčio i opalio još jedan metak. Teško tane kalibra 44 pogodio je rendžera u prsa i odbacilo ga na zemlju sa nogama dignutim uvis. Rendžer je pao pored vatre greajući u ropcu.

U tom istom trenutku, kada je shvatio da treći konj u logoru nije tovarni konj, Nil je iza sebe začuo neki šum. Okrenuo se puneći pušku i ugledao čoveka bledog u licu i izmučenog, sa zavojima oko grudi, koji je ispalio nitac na njega i pogodio ga u bok. Nil je pao s konja, ali je stisnuo zube i odkotrljavši se nekoliko puta zadržao se na trbuhu i opalio. Nitac je pogodio rendžera u momentu kada je po drugi put pritisnuo okidač. Rendžer se trgao kao ošinut i pao nauznak.

Pridržavajući rukom ranu, Nil je veštim pokretom jedne ruke napu-

nio karabin i prišao čoveku na zemlji. I on je bio mrtav.

U šatoru je pronašao kutiju za prvu pomoć i pošto je dobro otpio iz čuturice za vodu, oprao je i previo ranu, znajući da će mu kuršum u telu zadati mnogo muke ako ga brzo ne odstrani. Ali to je moralo da prička dok ne bude u bezbednosti Meksika.

Uspeće da preživi; možda će to biti paklene patnje, ali izvući će se, a onda će se vratiti nazad da osloboditi Renda. Oslobodiće Renda i osvetiće se za Benovu smrt. Ranjen, krvav, upola mrtav od gladi, on je još uvek bio Rendova produžena ruka, koja će se za kratko vreme osvetiti. Zakleo se da će biti tako.

•

Dan posle događaja u palati guverniera Lestera Djuka prošao je za Doka Holideja kao i mnogi drugi pre toga. Ustao je dosta kasno i odmah za doručkom saznao novosti dana: da je Džoni Mak Hju pretihodne noći napravio pravi lom u jednom salunu i da je tom prilikom dobio pristojne batine od dvojice lovaca krzna. Kasnije se našao sa Beatrisom Benč, kabaretskom pevačicom lepog izgleda i vedrog duha, i sa njom proveo čitavo popodne u razgledanju izloga i obilaženju trgovina. Kao i uvek, Beatrisa je tragala za sitnicama koje po Holidejevom mišljenju ničemu nisu služile. Ipak, žene su odvajkada gubile vreme na nepotrebne stvari, pa se s tim valjalo pomiriti. U svakom slučaju, bar se nije dosađivao, a sa druge strane, uživao je u Beatrisinom zvonkom glasu, koji je odjekivao kao zvonjenje udaljenih grebrnih zvona.

Tog istog dana Stret je prišao ispunjavanju svog dela nagodbe: izdiktirao je mnogo pisanih stranica obaveštenja o Rendovim poduhvatima i imenovao je ljude na Rendovom platnom spisku, koji je jako uzdrmao samopouzdanje guvernera Djuka jer je nekima od tih ljudi poklanjao puno poverenje. Svi su bili zaprepašćeni činjenicom da je Rendova ruka uspela da korumpira toliki broj na izgled savesnih ljudi.

Zauzvrat, guverner Djuk je preduzeo prve od mnogih koraka koji će biti potrebni da se Lariju Stretu obezbedi potpuno nov identitet; identitet koji ni najmanjom pojedinošću ne bi mogao odvesti do podataka o njegovom ranijem životu. Bio je to spor i skup posao, i Djuk je preduzeo sve da taj posao bude temeljno obavljen. On možda nije mario Streta kao čoveka, ali sa njim je sklopio pogodbu i namerao je da se pogodbe drži. Bio je spreman da iskoristi sve svoje mogućnosti da obezbedi sprovođenje dogovora do kraja.

Pri kraju toga, sitnim zbivanjima ispunjenog dana, Holidej je našao vremena da poseti Erika Larsena, mladog plavokosog momka iz Danske, koji je kratko vreme pre toga zajedno sa njim prošao kroz jednu avanturu i tom prilikom bio ranjen. Mladi Larsen je upao u neku ozbiljnu nepriliku u svojoj rodnoj zemlji i njegov otac ga je, u strahu od kazne, spakovao i poslao preko okeana na brigu jednom svom poslovnom prijatelju. No nemiran Larsenov duh nije dao mladiku da ostane tamo gde je poslat. Romantične prirode i neobuzdan, on se zaneo pričama o Dalekom zapadu i ne hajući za molbe svog domaćina, uputio se u divlje neistražene predele Amerike, gde se sreo

sa Holidejem. Holidej je brzo zaključio da je mladi Danac osoba sa kojom vredi jahati i tako su izvesno vreme proveli zajedno, sve dok ga Holidej nije doveo iz divljine sa metkom jednog osvetoljubivog busijaša u ledima. Mladić je izvesno vreme proveo u postelji, ali je sada bio spreman za otpust.

Kada ga je te večeri nešto posle zalaska sunca Holidej našao na verandi ambulante, mladić je izgledao mršaviji i bleđi nego što ga se Dok od ranije sećao. Holidej je seo na stolicu i pored sebe spustio paket koji je doneo. Pokretom ruke zabacio je šešir na potiljak.

— Pa, Erik, jesli li još uvek zainteresovan za istraživanje Divljeg zapada?

— Jesam. Vama dugujem mnogo za ono što ste me naučili i pokušaću da živim u skladu sa tim poukama, ali moram još malo da upoznam ovu vašu zadivljujuću zemlju. Imamo još mnogo da učim, a od vašeg naroda može se mnogo naučiti. Nadam se da ću i ja moći da dam nešto zauzvrat.

— Do sada si dobro prošao, Erik — rekao mu je Dok. — Nadam se da se ne ljutiš što te nisam češće posećivao?

Erik se veselo osmehnuo i prstima začeošljao dugu plavu kosu. — Ni govora. Čuo sam ponešto o vašem prodoru u ovdašnje društvo, mada se od juče priča samo o hvalanju nekog Renda i banditskih vođa. Ovde u ambulanti je na lečenju jedan od njih, mislim da se zove Voring.

— Da, rendžer Džoni Mak Hju prosvirao mu je kuršum kroz stomak. Ali, Voring će ostati živ i dočekaće da mu dželat namakne omču na vrat.

Erik je klimnuo glavom, ali je

napravio grimasu kao da sumnja u reči svog prijatelja.

— Šta je, misliš da neće biti tako? — zapitao je Holidej.

Mladi plavokosi viking je pogledao Holideja u oči.

— Ne znam. Ne želim da vam nepotrebno zadajem glavobolju, Holideje, ali taj Voring se dosta brzo oporavio i jednom prilikom sam čuo kada mu je jedan bolničar preneo poruku od nekoga ko se zove „Lu“, kako mi se čini... nisam sasvim dobro čuo. Ali ipak sam dobro čuo kada je bolničar tiho rekao Voringu kako ne treba da se brine. Neće biti nikakvog vešanja, jer neće biti svedoka koji će protiv njega svedočiti.

Holidej je nabrao čelo.

— E, tu je pogrešio. Postoji svedok koji je dobro čuvao. Taj svedok će ga oterati na vešala.

Erik je odmahnuo glavom.

— Ne, Holideje. Bolničar je bio krajnje nedvosmišlen. Rekao je da svedok ništa neće reći. To mu je Rend garantovao.

— Pretpostavljam da će Rend pokušati da se dočepa Šreta i da ga učutka.

— Da, pomenio je baš ime Šret — Erik je govorio sa prizvukom uzbuđenja. — I ono ime Lu, koje sam pomenio, nije samo Lu... bila su dva dela imena. Lu, da, ali i još nešto.

— Da nije možda Luton? — zapitao je Holidej ozbiljno. On sam nije znao kako mu je na um došlo ime rendžera za koga je samo jednom slučajno čuo.

— Mislim da bi moglo biti. Luton. Da, tako mi se čini. Taj Luton je zatražio od bolničara da prenese poruku i za tu uslugu mu je platio deset dolara u zlatu.

— Do vraga, Erik, možda si slučajno saznao nešto vrlo važno.

Holidej je ustao i zbunjeno mladiću predao paket koji je doneo sa sobom.

— Ovo je jedan mali poklon od mene. Nov „kolt“. Najbolji ovdašnji oružar ga je doterao tako da više nije običan serijski primerak. Nadam se da će te čuvati kuda god budeš išao, Erik.

Mladi Danac je otpakovao sjajno oružje i pogledao ga sa divljenjem, a zatim se čvrsto rukovao sa Domkom.

— Uvek ću vas se sećati, mister Holideje.

— Mi ćemo se još sresti, Erik, uveren sam. A sada moram da idem... naročito zbog ovoga što si mi rekao. Kad odlaziš?

— Vozom u devet časova za Dallas. Hvala vam još jednom za sve.

Holidej ga je pozdravio kratkim pokretom ruke. — Hasta la vista, Erik.

— Vaja kon dios, Holideje.

— Pustolov je digao obrve i osmehnulo se krajem usana. — Sad znam kojoj si mladoj bolničarki pomagao u njenim poslovima. Onoj maloj senjoriti iz Matamorosa, je li tako?

Holidej se još jednom osmehnulo i udaljio se sa verande u noć.

Mladi viking otkopčao je opasač svog novog revolvera i pripasao ga sebi oko bedara. Osećao ga je lako, kao da je deo njega. Pogledao je još jednom i ugledao Holidejevu visoku siluetu kako njišući se zamiće u tamu.

Da, ponovo će se sresti. Pre nego što otplovi nazad u svoju rodnu Dansku, srešće još jednom ovog izvanrednog čoveka.

Izašavši iz bolnice, Holidej se uputio ka štabu rendžera u Ostinu. Obaveštenje koje je dobio od Erika

moglo je značiti samo jedno: da Rend ne miruje i da namerava da učutka Streta, a to je za rendžere i guvernera Lestera moglo biti od velike važnosti. Izuzetno od svog stava da se ne meša u ono što ga se neposredno ne tiče, u ovom slučaju nije mogao ostati po strani i dopustiti da se veliki lupež izvuče nekažnjen. Kao čovek kod koga je smisao za pravdu bio orijentir razgraničavanja ljudskih postupaka, morao je učiniti nešto da predupredi nepovoljan razvoj događaja, iako on lično, sem neprijatnog susreta, sa Linkolnom Rendom nije imao nikakav nerasušćen račun. Ali dok je idući ulicom razmišljao o tome, nije ni slutio da je zakasnio. Točak sudbine već je bio zahuktan i on je to predosetio onog momenta kada je u sporednoj ulici, nasuprot saluna „Srebrni dolar“, ugledao osedlanog konja pod čijim je sedlom ležalo čebe sa amblemom rendžera. Uzde su bile prebačene preko privezišta tako da su se jednim pokretom mogle otkočiti, a bisage na sedlu bile su prepune. Sve je izgledalo tako kao da je vlasnik konja nameravao da krene na dugačak put. Ali ko je mogao poći na dugačak put u to doba noći, i to iz sporedne ulice naspram saluna u kojim je čuvan Stret? To je u najmanju ruku bilo sumnjivo.

Šta ako je to bio Lutonov konj i ako je Rend na neki način uspeo da kupi Lutona? Mere opreznosti su, doduše, bile stroge i Luton ne bi mogao prići Stretu čak i ako bi na straži bio neko ko ga dobro poznaje. Ali, u svim pravilima ima i pukotina jer ih sprovode ljudi od krvi i mesa, Holidej je to dobro znao. Da, to je bila šansa za Renda.

Dok Holidej je zastao i još jednom pogledao u slabo osvetljenu uličicu, a zatim u spoljne stepenice saluna, preko kojih se dolazilo do

hodnika iz kojeg se moglo ući u sobe na spratu. Spoljna vrata bila su zatvorena i sem uobičajenog žagora, ništa se nije čulo.

U tom trenutku na spratu je grmnuo pucanj, a odmah za njim još jedan. Holidej je potrčao i u trku izvadio revolver iz futrole.

Luton je laganim korakom pošao kroz mutno osvetljen hodnik na prvom spratu iznad saluna, noseći pod rukom svoju skraćenu dvocevku. Ugledao je Kuliya ispred vrata jedne sobe. To je morala biti Stretova soba. Rendžer na straži je nabrao obrve, ali se umirio kada je prepoznao Lutona.

— Malo si poranio, zar ne Lu? — zapitao je Kuli.

— Nisam imao šta da radim. Pomislio sam da će ti odgovarati da imaš malo više vremena za onu meksikansku devojkicu, za koju sam čuo da si je negde sakrio.

Osmehnulo se i namignulo, i Kuli jeve oči su živahno blesnule, ali se on ipak dvoumio.

— Hvala, Lu, ali to ne bih mogao. Kapetan je rekao da ne napustim svoje mesto pre ponoći, bez obzira na sve. Nema ranije smene, naglasio je. I... čuj? Otkuda si znao gde da dođeš? Nije trebalo da o tome bilo šta znaš do petnaest minuta pre smene.

Luton je opsovao u sebi; Kuli nije bio tako glup kao što je zamišljao.

Kuli je učinio pokret kao da će izvući revolver, ali je Luton hladno ispalio metak iz dvocevke rendžeru u stomak. Rendžerovo telo je odbačeno niz hodnik, gde je nastavilo da se kliže po uglačanom linoleumu. Onda je Luton pritisnuo okidač druge cevi, ispaljujući drugi metak na vrata koja je u tom momentu Oli Šubridž odškrinuo. Rendžer je odbačen nazad u sobu, a udar tanadi i barutnih gasova razneo je komad

vrata kao da je tuda prošao razbesnели grizli.

U međuvremenu, Luton je otvorio dvocevku i prazne čaure su automatski ispale. Ubacio je u cevi dva puna metka iz džepa svoje košulje, zatvorio dvocevku i jurnuo kroz vrata sobe u trenutku kada je Holidej, razvalivši nogom vrata, utrčao u hodnik sa spoljnog stepeništa. On je ugledao Lutona koji je ulazio u sobu i čuo krik nekog čoveka samo sekund pre strahovitog pucnja teške skraćene dvocevke.

Holidej je preskočio Kulijevo telo i bacio se na pod, jer je Luton izlazeći iz sobe naperio dvocevku ka njemu. Dvocevka je grmnula i deo poda ispred Holideja razleteo se u hiljade sitnih iverki i komadića linoleuma. Pustolov je rukom zaklonio oči i otkotrljao se u stranu pokušavajući da suznim očima osmotri ispred sebe. Luton je hitnuo praznu dvocevku na njega, dograbio svoj „kolt“ iz futrole i hladnokrvno nanišanio na Holideja. Pustolov je opalio iz pištolja, otkotrljao se jedanput, ponovo opalio i kao izbačen oprugom poskočio iz ležećeg položaja, pucajući dok mu je telo još bilo u vazduhu.

Pao je ponovo na pod, udarivši vrhom ramena i otkotrljavši se još jednom, pridigao se na kolena držeći obema rukama revolver za zapcetim obaračem, spreman da ispali sva tri preostala metka. Ali, za to nije bilo potrebe. Luton je santimetar po santimetar klizio niz zid, revolver ispušten iz beživotnih prstiju ležao je na podu, a staklaste oči gledale su mrtvim sjajem dok mu se iz usta na prsa slivao tanak mlaz krvi. Prsa su mu bila razneti sa tri već ispaljena metka.

Holidej je ustao, odgurnuo ubicu u stranu i nogom odškrinuo vrata sobe.

Ušavši unutra, ugledao je zid prošaran olovnim kuglicama i poprskan krvlju, a ispod toga opruženo na krevetu ležalo je skoro obezglavljeno telo nekog čoveka.

IV

Vest o ubistvu krunskog svedoka Larija Streta pronela se brzinom požara. Holidej je sačekao dolazak rendžera i ispričao sve što je znao, mada to više nije imalo nikakvog značaja. Traženje veze između Lutona i Renda bilo je nemoguće. Tmuran zbog toga i ljut što je zakasnio da predupredi tragediju, Holidej je proveo noć u nemirnom snu. Loše raspoloženje nije ga napustilo ni sledećeg dana i zbog toga je sa zadovoljstvom primio guvernerov poziv da to popodne dođe u njegovu platu na uobičajenu partiju pokera. Postojala je šansa da ga dobra partija karata razdrma i odnese iz njegove glave teške misli i tmurno raspoloženje. Na njegovo iznenađenje, guvernera nije zatekao utučenog. Ako je bio neraspoložen, to se na licu Lestera Djuka nije videlo. On je svog novog znanca dočekao ljubazno i kada je Holidej seo, guverner je iz ormarića za piće uzeo flašu viskija i nasuo dve čaše. Jednu je pružio gostu, a drugu digao kao da nazdravlja.

Izvesno vreme su pijuckali u ćutanju, a onda je guverner primetio. — I tako, Rend se izgleda neće predati bez borbe.

— Možda se uopšte neće ni dati sada kada ste izgubili Streta — predložio mu je Holidej. — Sve ono što je napisano na papiru, mada je potpisano i overeno, može biti srušeno na sudu. Rend ima mnogo novca da najmi najbolje advokate.

Guverner je klimnuo glavom. — Već se čulo da će iz Bostona doves-

ti jednog čoveka, najbolje plaćenog advokata u državi, Risa Slokuma.

— Taj je advokat najtežeg kalibra — složio je Holidej. — Prosto sumnjam da će se sa Rendom nešto učiniti. Sret je bio vaš glavni adut.

— Možda još uvek imam adute koje mogu da upotrebim — rekao je Djuk. — Završite svoje piće. Holideje, pa pođite za mnom.

Prikrivajući iznenađenje, pustolov je ispio ostatak viskija i pošao za guvernerom. Ovaj ga je poveo niz jedan hodnik u stanbenom delu palate, a zatim skrenuo u jedno predvorje, odakle su stepenice vodile naniže.

Prošli su pored velike kuhinje, odakle je dolazio miris crnog luka, začina i pečenog mesa. Guverner je došao do vrata na kojima je pisalo **podrum** i prošao kroz njih. Zbunjeni pustolov ga je pratio osećajući u vazduhu miris povrća i hladnoću podruma. Ali umesto da pođu kratkim stepenicama ka podrumu, Djuk je skrenuo desno i počeo pipati nešto oko jedne konzole sa nezapaljenom lojanicom. Holidej je spustio ruku na dršku revolvera kada se uz škripav zvuk deo zida otvorio i otkrio uzan prolaz usečen u čvrstoj steni. U hodniku je vladao mrak, ali je zračak svetlosti dopirao sa drugog kraja.

Djuk se osmehnuo videvši iznenađenje svog gosta.

— Ovo je prolaz u jednu tajnu ođaju — rekao je on. — Na moje traženje taj hodnik je prokopan kroz temelje zgrade i izlazi čak daleko u predgrađu Ostina. Tražio sam to kada je zgrada građena i kada je izgledalo da ćemo zaratiti sa Meksikom. Želeo sam da imam sigurno skrovište za ženu i kćer, a planirao sam i sam da ga koristim ako se za to ukaže potreba. Moraćete malo da sagnete glavu. Holideje.

Holidej je pošao za njim kratkim

tunelom koji je mirisao na vlagu, mada je stena bila suva i bez kapi vode. Hodnik je bio dugačak samo nekoliko metara i skretao je oštro na levu stranu, odakle je svetlost dolazila. Na izlazu iz hodnika ispred teških gvožđem okovanih vrata sijala je jedna petrolejka.

Guverner Djuk je prišao vratima i iz džepa izvadio svežani ključeva. Otključao je naipre katanac i digao tešku gvozdenu polugu, a zatim drugim ključem otključao ugrađenu bravu i odgurnuo podmazana i uravnotežena vrata. Iz ođaje je do njih prodro mlaz svetlosti i Holidej je pogledao pored guvernera u unutrašnjost ođaje.

Na sredini prostorije stajao je nepokretno jedan visoki čovek zaklonjen barikadom od metalnih ploča pričvršćenih za hrastov stub. Kroz uzan prorez na metalnoj ploči izvirivala je cev naprerene dvocevke. Taj čovek je na glavi imao neobičan gvozdeni šlem sa uzanim prorezima za oči, a na prsima je nosio metalni grudnjak pričvršćen za ramena kožnim kajasima.

— Sve je u redu. — rekao je Djuk tiho prelazeći preko ođaje do barikade. Zatim je pogledao Holideja i lukavo se osmehnuo.

— Iznenađeni ste što imam ovakve tajne ođaje, zar ne? E pa to je prednost vlasti guvernera, mister Holideje. A sada vas čeka još jedno iznenađenje.

Okrenuo se i pokretom ruke sklonio metalni šlem sa glave visokog čoveka. Holidej je prikrrio iznenađenje kada je pred sobom ugledao Lariju Streta.

— Nisam smeo da rizikujem da Rend potkupi nekog od stražara da ga ubije — objasnio je Djuk. — Imao sam veoma sličnog dvojnika. Bio je to jedan porodičan čovek i ja sam ga dobro platio... ali mene raduje pomisao da ću morati njego-

voj ženi da objasnim kako je njen muž kupio za nju bezbednu, udobnu budućnost — slegnuo je ramenima. — I to je takođe deo mog guvernerskog položaja.

Uzdahnua je da od sebe odagna sumorne misli.

— I tako sam Streta smestio ovde. O tome sem mene niko ne zna ništa. Rendžeri i drugi čuvari verovali su, kao i vi, da čuvaju Streta u onoj sobi iznad saluna. Sad ovo znate i vi, a pretpostavljam da je i Šubridž nešto naslućivao, ali on je sada mrtav.

— Tako, dakle, vi još uvek imate u rukama glavni adut, a Rend veruje da je bezbedan — rekao je Holidej. — Čestitam, gospodine guverneru, bio je to vrlo mudar potez.

— Hej, čekajte malo — progovorio je Lari Stret donekle uzbuđen. — O čemu vi to govorite? Izgleda mi da se desilo nešto što bi trebalo da znam.

Djuk ga je hladno pogledao.

— Tvoj dvojnik je ubijen. Na nesreću, ubijena su i dva moja rendžera.

— Sto mu muka! — jedva je izustio Stret. — Rekao sam vam da će Rend naći načina da se probije kroz vašu stražu.

— Neće naći načina da se probije ovamo — uverio ga je Djuk. — Ubrzaćemo sudenje, ali ti ćeš, kada se pojaviš u sudnici, nositi zaštitni oklop.

Stret je lagano klimnuo glavom i oznojenog čela spustio se na neuredan ležaj. Oslonio je ruke na kolena i zagnjurio glavu u šake, a onda odlučnog lica digao pogled.

— Vi se potrudite da mi nađete bezbedno mesto, gde bih se posle sudjenja mogao skloniti, guverneru.

Guverner je klimnuo glavom. — To smo se saglasili. Radim na tome. Kako ti se čini Arizona? Jedno malo mesto u brdima blizu Feniksa.

Koliko znam, Rend tamo nema nikakvih poslovnih veza.

Stret se zamislio i posle kratkog vremena zadovoljno klimnuo glavom.

— Čini' mi se da će to biti u redu. A šta je sa ostalim?

— Sve je u toku — rekao je Djuk kratko. — Ti izvrši svoj deo, a ja ću obaviti ono što je moja obaveza. Strete.

Dostavljač je nervozno liznuo usne.

— Kako bi bilo da mi date nekoga za društvo? Osećam se kao da sam u samici.

Djuk je nabrao čelo. — Razmisliću o tome... mada nemam razloga da te mazim. Hajdemo — dodao je dajući Holideju znak rukom da pođe i obojica su izašli iz ođaja. Zaključavajući vrata, guverner se obratio Doku. — Stret ne zna da postoji i drugi izlaz, ali onaj ko bude sa njim znaće... za svaki slučaj.

— Ako pronađu put do ove prostorije i predru ovamo, pretpostavljam da će blokirati i taj izlaz — primetio je Dok.

— Složem se. Ali, nije verovatno da će dospeti do ovih posebnih ođaja.

— Vidim da ste mu dali oružje... kratku dvocevku. To bi moglo da bude opasno... — opomenuo ga je Holidej.

Lester Djuk je ozbiljno pogledao Doka. — Da... morao sam, Holideje. Dole nije bilo straže i ako bi se ipak desilo da neko uđe ovamo, on ne bi imao čime da se brani; morao sam mu dati oružje.

— Izgleda da je tako. No, nadam se da će se isplatiti.

— Ako sredimo Linka Renda, isplatiće se. Ceo jugozapad će imati koristi od uništenja njegove organizacije. Poslao sam rendžere da napadnu skloništa koja je Stret označio. Činjenica da su ti napadi bili

stoprocentno uspešni, navodi me da verujem kako ćemo i Linka Renda poslati na vešala.

— Nadam se da će tako biti, guverneru.

*

Emet Nil je preživio groznicu od trovanja i jedna Meksikanka dugih većih prstiju izvadila mu je kuršum iz rane.

Posle toga, čitavu nedelju bio je dosta bolestan i ležao je skoro nepomično na postelji u jednoj sporednoj ođaji u krčmi visoko u brdima kod Turanga i u groznici je stalno ponavljao ime Rend. U trenucima svesti rekao je svojoj negovateljici da pozove neke ljude u Meksiko i poverio joj mesto gde može naći dosta skrivenih zlatnih pezosa, plen od jedne pljačke izvedene nekoliko meseci pre toga. Bilo je neophodno da osigura njenu vernost i to je postigao na taj način što je zapretio da će ubiti njeno dete, koje je sa senjoritom živelo u drugoj sobi iza krčme. Naterao ju je da dete ostavi kod njega dok je išla da traži pozvane ljude i zlato koje joj je poverio. Na drugoj strani, obećao joj je da će biti primerno nagrađen i kada se ona vratila sa šestoricom bradatih, do zuba naoružanih ljudi iz čijih očiju je izbijala spremnost na svako nevaljalstvo, on joj je dao pregršt zlatnih pezosa i vratio joj dete zdravo i nepovređeno.

Emet Nil je bio čovek dosledan sebi. Uvek je držao do zadate reči, a zakleto se da će Renda osloboditi. Rađajući na tome, saznao je da je izdajnik Lari Stret isplanirao napad rendžera i da je otuda neposredno odgovoran za smrt Bena Renda. I sudbinu njega samog.

Nil je bio skoro van sebe od besa i u ljutnji je ispraznio svih šest

metaka iz svog revolvra u zidove i tavanicu sobe.

Onda je pozvao šestoricu prestupnika, bandita i ubica.

— Moramo sprečiti Streta da svedoči — rekao je — druge nema.

— Ideja je možda jednostavna, Emete — rekao je jedan od šestorice, visok mršav revolveraš po imenu Šekli. — Sprovođenje te ideje u život neće, međutim, biti jednostavno. Niko ne zna gde je Stret skriven. Govorka se da je čovek koji je ubijen u salunu bio neki drugi a ne Stret. Bio je to neki dvojniki; njegova žena je to objavila u novinama mada joj je guverner platio da ćuti. Čuje se da Rend ne može ući Stretu u trag. Nema ni dvojice rendžera, ali njihovi su konji u gradu. Otuda izgleda da ga ta dvojica negde čuvaju.

Nil je lagano potvrdio glavom.

— Tačno. Ali mi nemamo vremena za gubljenje.

Pogledao je jednog tipa iz šestorice. — Lobo, ti reče da je suđenje zakazano za... kada? Za ovaj petak?

— Tako sam čuo.

— U sudnici u Ostinu?

— Tako izgleda. Nisam čuo ništa drukčije.

— Proveri to obaveštenje — rekao mu je Nil zapovednički. — Oni moraju prebaciti Streta do sudnice i postaviti ga na mesto za svedoke, je li tako? Prema tome, ne moramo ga tražiti. Saznaćemo gde će biti suđenje i sačekaćemo da se pojavi. Udešićemo ga na putu, na ulazu u sudnicu ili čak u samoj sudnici ako budemo prinuđeni, ali sredićemo ga pre nego što pruži dokaze koji mogu oterati Renda na vešala.

Disao je ubrzano, gubio dah i grčio lice pritiskajući rukom previjenu ranu na boku.

— Moraće da u sudnicu dovedu i Linka. Dok oni budu zauzeti gonje-

njem ljudi koji su ubili Streta, mi ostali ćemo pokušati da oslobodimo Linka. Slažete li se sa mnom?

Nastalo je kratko ćutanje ispunjeno dvoumljenjem, ali na obećanje o velikoj nagradi i možda o još nekom dodatku kada Rend bude oslobođen, svi su se složili.

— Trebaće nas više, Emete — rekao je Šokli.

— Sakupi ćemo ljude — odvratio je Nil samouvereno. — Vi ćete malo projahati sa obe strane granice. Ali kada dođe vreme suđenju, imaćemo spremnu čitavu malu armiju...

Na dan suđenja Linkolnu Rendu reporteri i novinari iz svih krajeva zemlje preplavili su Ostin; bili su tu izveštači iz Njujorka, Filadelfije, San Franciska, pa čak i iz Kanade.

Linkoln Rend bio je velika novost, čovek čiji je uticaj na sve sumnjive događaje, ne samo u Teksasu nego i drugim brojnim krajevima Sjedinjenih Država, bio izvanredno veliki, ali i zbog toga što su ga mnogi brojali među nekolicinu najbogatijih ljudi na Dalekom zapadu. On je, koristeći bande koje su krale stoku i uništavale stada drugih rančera, ne samo poremetio tržište mesa u nekoliko prethodnih godina već je cenu stoke doğurao do nedopustivo velike visine i na taj način zgrnuo neslućeno bogatstvo. Samo oni rančevi koje je on posedovao i u kojima je on imao vlasničkog udela, mogli su da isporuče stoku gladnim potrošačima na severu i istoku. Samo iz tog posla on je zgrnuo milione.

Na sličan način izmanipulisao je i tržište žitarica u Kanzasu, zaposlivši veliki broj ljudi koji su spalili useve onih farmera koji nisu pristali da mu svoju žetvu prodaju po

mizerno niskoj ceni. Bilo je i drugih brojnih poduhvata čiji je trag, da ga je neko pratio, vodio do Renda, ali dokazati njegovo učešće u svemu tome bila je sasvim druga stvar.

I sada, na mogućnost da takav čovek bude priveden pravdi, stotine ljudi slegle su se u Ostin da prisustvuju tom događaju.

Zbog tako velikog priliva došljaka, guvernerovi ljudi nisu imali nikakve šanse da otkriju one koji su u Ostin došli u želji da spreče Larija Streta da svedoči pred sudom.

Za to vreme guverner Djuk nije sedeo skrštenih ruku. Naredio je da se naprave specijalna kola sa gvožđem ojačanim podom, blindirana sa strane gvožđenim pločama na kojima su postojali uzani prozori u vidu puškarica i metalnim krovom sa jednim otvorom koji je služio za ulaz i izlaz.

Jednom zatvoren, taj otvor na krovu mogao se otvoriti samo iznutra. Ta borna kola, kakav su naziv dobila od onih koji su ih videli, trebalo je da budu praćena oružanom pratnjom, sprema, otpozadi i sa strane, i trebalo je da se svakog dana kreću od guvernerove palate na brdo do sudnice. Na taj način guverner je hteo da zavara neprijatelja i onemogući mu da sazna kada će Stret biti prebačen u zgradu sudnice.

Prvog dana vožnje u kolima je vladala vrućina kao u pećnici. Takvo vreme nastavilo se i sledećih dana, pa i na dan suđenja. Sunce je pržilo nemilosrdno i metalne ploče kojima su kola bila oklopljena ugrijala su se do nepodnošljive mere. Oni koji su sedeli unutra lili su znoj potocima sve vreme vožnje od palate do zadnjeg dvorišta kuće pravde.

Oklopna kola su prošla kroz specijalno proširene i povećane vratnice na zadnjem delu kamenog зда-

nja, tako da se iz kola kroz otvor na krovu praktično moglo ući pravo u sudnicu.

Svuda okolo stajali su stražari. Jedan za drugim iz kola su izašli putnici: najpre čuvari, a zatim i Stret sa smešnom oklopom i šlemom na sebi. Nikada do tada niko nije video tako izuzetne mere obezbeđenja i novinari su s toga svakako imali svoj dan.

Jedini razočarani tim merama bili su svakako plaćenici Emeta Nila, koji su bili raspoređeni duž puta kojim su kola prolazila i naoružani revolverima teškog kalibra. Ali i oni su znali da olovna tenad neće moći da probiju čelični oklop.

Sudska procedura bila je skraćena i poznati bostonski skupi advokat Slekmun često je učlagao proteste, ali je sudija na to ravnodušno stigao ramenama i nastavljao sa suđenjem kao da se ništa izuzetno nije desilo. Od samog početka izgledalo je da se stvari loše razvijaju za Lincolna Renda i vrhovni bos bandita znao je da jedina njegova nada šansa da Nilovi ljudi ubiju Streta. Sa svoje strane on je pokušao da zaobilažim putem potkupi sudiju, ali to mu nije uspelo.

Nil je bio realista. Mada mu rana još nije bila sasvim zacelila, i on se nalazio u Ostinu, ali čvrsto utegnuto zavojima. Bio je pustio bradu i promenio boju kose nekim prahom koji mu je dala njegova meksikanska senjorita u Meksiku. Odele mu je bilo postavljeno debelim slojem vate, tako da je izgledao mnogo deblji, a uz to se kretao ležerno i sa naglašeno gospodstvenim držanjem. Bio je siguran da ga niko neće prepoznati, pogotovo što nije nosio svoj niklom ukrašeni „remington“ revolver.

Čim je video oklopna kola, shvatio je da nema nade da će Streta pogoditi kuršumima. No, drugog da-

na suđenja on je ipak pokušao da likvidira kranskog svedoka procesa.

Dok su se rano ujutro kola sa svedokom kotrljala ulicom prema centru blokiranom rendžerima, jedan dečak od oko sedam godina starosti provukao se kroz kordon čuvara reda i na znak tamnokosog bradatog Šoklija zakotrljao svoju gumenu loptu niz ulicu. Vreme je bilo savršeno izračunato. Prednji točak oklopnih kola nagazio je loptu i istog trenutka prolomila se razorna eksplozija koja je ubila konje u zaprezi i digla u vazduh nekoliko običnih ljudi i čuvara reda.

Kola su se zaljuljala i od strahovitog potresa konačno svom težinom pala na stranu.

Nastala je neopisiva panika.

U unutrašnjosti kola Džensi i još dva rendžera bili su ogluveli od pucanja i ošamućeni, ali živi. Stret je stenjao i instinktivno je pokušao da sa glave skine metalni šlem, ali mu ga je Džensi bez trunke poštovanja ponovo natukao na glavu. Stret je još jednom zastenjao, ali to stenjanje niko nije čuo; u ušima im je još uvek zvonilo od strahovite eksplozije, mnogostruko pojačane u unutrašnjosti oklopljenih kola.

Mak Hju je pružio ruku da otvori kapak na krovu kola, ali ga je Džensi uhvatio za ruku i odmahnuo glavom. Bilo je bolje da ostanu unutra dok iz spoljnog sveta ne dobiju obaveštenje da je sve bezbedno.

U gužvi i panici koja je nastala Nilovi ljudi su se lako udaljili, a sam revolveraš ostao je na prozoru hotela, odakle je imao pogled na ulicu očekujući da vidi da li će neko otvoriti kapak na kolima. Nadao se da je napad bio uspešan, ali je u dubini duše osećao da je trebalo upotrebiti dvostruko više eksploziva. Možda bi tada poginulo i mnogo više nedužnih ljudi, ali uspeh bi tada

bio zagaranтован. Ovako je imao osećaj da je Stret još uvek živ.

Desetak minuta kasnije, kada su se vrata na kolima otvorila, i Stret, Benek i Mak Hju izašli na ulicu, gde ih je odmah opkolila grupa do zuba naoružanih rendžera, on je shvatio da su njegove slutnje i strahovanja bili opravdani. Izustio je liho sebi u bradu kletvu i okrenuo se od prozora. Morao je postojati neki način da Streta spreči u svedočenju. Morao je postojati!

Ali Emet Nil je grešio; sada više nije bilo načina da se Stret zaustavi, mada je poslednjim događajem svedok bio teško uzdrman. No sudija je našao rešenje i da bi izbegao ponovno izlaganje svedoka opasnostima, nastavio je suđenje do duboke u noć i tek pred zoru sledećeg dana Nil je shvatio da je sve izgubljeno.

Pre izlaska sunca Linkoln Rend je oglašen krivim za mnogobrojne ucene, korupciju, pljačke, ubistva i razne druge lakše zločine. Sudija Monohan osudio ga je na smrt vešanjem. Bilo je određeno da se kazna izvrši u roku od dve nedelje.

V

Brige guvernera Lestera Djuka i rendžera nisu bile završene izricanjem presude. Trebalo je još prebaciti Linkolna Renda u državni zatvor, a isto tako trojicu drugih banditskih vođa, koji su bili osuđeni na doživotnu robiju. Izuzetak je bio Bronk Voring. On je bio učenjen u Severnoj Dakoti zbog ubistva i trebalo je da bude poslat tamo radi suđenja.

Sem toga, bio je tu i Lari Stret; on se držao kočoperno i nadmeno više nego ikad. Pošto je Rend osuđen na vešala, Streta je preplavilo sa-

mopouzdanje i osećaj sopstvene važnosti, tako da kada se vratio u svoje podzemno skrovište u guvernerovoj palati, on više nije bio onaj isti čovek od pre nekoliko dana. Držao se uobraženo i postavljao je zahteve kao i onda kada je predložio prvi dogovor sa guvernerom. Ovoga puta njegov zahtev je bio praktične prirode i sastojao se u tome da poboljša svoj način ishrane i pridruži se guverneru za stolom.

— Dosadilo mi je u toj proklesoj tamnici, dosadile su mi i splachine koje tamo jedem — gundao je. — Želim pristojno jelo i to u vašem društvu, guverneru — nasmejavao se kratko. — Hteo bih da svojira unucima jednoga dana pričam kako sam sedeo za istim stolom sa guvernerom Teksasa.

Lester Djuk je hladno pogledao Streta. — Ti si izgleda, nešto pobrkaò, Strete. Nije ti jasno ko je kome ovde učinio veću uslugu.

— Sklopili smo pogodbu — uzjogunio se Stret.

— Ja se pridržavam svog dela pogodbe. Ti si učinio ono što je bila tvoja obaveza. Ni u jednom momentu nije bilo pomenuto obedovanje za istim stolom. I ako baš hoćeš, čini mi se kako je sada pravi trenutak da ti kažem da od sada prestaneš sa postavljanjem glupih zahteva. Što je dogovoreno, dogovoreno je. Ti više nemaš šta da ponadiš i nemaš šta ni da tražiš. Oh, dobićeš sigurno mesto i novidentitet, to je u redu. Kupićemo ti jedan ranč ili ćemo ti naći neki pošten posao, bilo koju stvar da želiš. Ali, posle toga bićeš prepušten sam sebi. To moraš shvatiti još sada.

Stret je gnevno stisnuo vilice i sevnuo očima. Nekoliko trenutaka netremice je gledao guvernera i dvojicu čuvara koji su ga pratili.

— U redu — izustio je stisnutih

usana. — U ovom momentu vi držite adute u rukama. Nemam šta više da ponudim i nisam vam potreban. Ali, ima još nešto što mi morate učiniti. Nešto što ranije nisam pomenuo.

Guverner je nabrao čelo. — Mi smo sklopili neki sporazum, Strete, i tu više nema šta da se doda — rekao je.

— Ovo nije ništa novo ni značajno, i neće vam zadati mnogo posla — pogledao je guvernera u oči. — Imam jednu devojkicu koju bih hteo da povedem sa sobom.

U odaji je zavladała gluva, teška tišina i kao da su svi odjednom prestali da dišu. Stražari su pogledali guvernera, koji je stajao bezizraznog lica, ali očigledno napet; malo zatim na njegovom čelu urezala se duboka bora. Pogledao je Streta sa nevericom.

— Kažeš da imaš devojkicu i da to neće mnogo izmeniti stvar? — zapitao je. — Ti si zaista lud, Strete. To i te kako mnogo menja stvar!

— Zašto? Niko ne zna za nju. Kad se ja smestim, ona jednostavno može doći i pridružiti mi se u Arizoni. Čemu tolika panika?

Lester Djuk je lagano zavrteo glavom.

— Ona ih može odvesti pravo do tebe. Može učiniti bespredmetnim i beskorisnim sve ono što sam do sada učinio. To bi moglo biti isto kao da si stavio oznake u kom pravcu si otišao.

— Pa rekao sam vam da niko ne zna za nju — ponovio je Stret.

— U to ne možeš biti siguran — predočio mu je Lester Djuk. — U stvari, ti bi trebalo da pođeš od pretpostavke da Nil i Rend znaju za njeno postojanje. U svakom slučaju, njeno uključivanje u program značilo bi iznalaženje potpuno novog identiteta i za nju. Prema to-

me, to je nešto što je trebalo da kažeš odmah na početku, a ne sada.

— Do đavola, guverneru, nisam želeo da se oko nje i devojčice pravi velika gužva i da se time na njih skrene pažnja.

— Zar postoji i devojčica? — zapitao je guverner.

Stret je ozbiljno klimnuo glavom.

— Mala devojčica po imenu Ebi. Sada joj je osam godina.

— Tvoja? — zapitao je guverner.

— Ma ne, njena majka je udovica.

Pogledao je u stranu, a onda opet guvernera, koji je natmureno ćutao.

— Šta kažete guverner? Neće biti velike muke da se udesi da mi se one pridruže, zar ne?

— Moraš da shvatiš kako se ne osećam obaveznim da to učinim, Strete — rekao je guverner odlučno. — Mi smo zaključili pogodbu i ja sam do sada već preduzeo dosta toga da uradim ono što je potrebno. Kako se meni čini, izmene programa morale bi biti tvoja briga.

— Znam, znam — nestrpljivo je odgovorio Stret — ali mislim da to što tražim neće biti teško. Šta kažete?

— Kažem da će biti komplikovano.

— U svakom slučaju, vama će biti lakše da to izvedete nego meni — rekao je Stret.

— Guverner je zavrteo glavom. — Šta bi tebi bilo lakše a šta teže, ne bi me se ticalo da ne postoji nešto drugo. Pošto si već čvrsto rešen da se sastaviš sa tom ženom, ti ćeš to pokušati i bez naše pomoći. A to bi moglo biti tragično za nju... i devojčicu. Moglo bi se reći da to nema veze sa mnom i da me se ne tiče, ali ja to ipak gledam sa drugog, ljudskog ugla. Jasno mi je da zbog tvoje gluposti ne bih smeo da rizi-

kujem sudbinu jedne žene i deteta. Pogotovo kada je u pitanju Rendova organizacija. Dakle, zbog njih i samo zbog njih, prihvaću i taj najnoviji zahtev, ali da znaš kako ti je taj i poslednj.

Stret se kočepno isprasio. — Ne znam zašto toliko strahujete od Renda sada kad mu je preostalo još samo dve nedelje života.

— Za to vreme on može učiniti štošta. Ni Emet Nil neće mirovati. Uveren sam, i za to postoje dokazi, da iza napada na blindirana kola stoji baš on. Uхватili smo dvojicu ljudi i utvrdili da su obojica radili za Nila pre nego što su pred zakonom morali da pobegnu u Meksiko. Nil je veran Rendu. On će učiniti sve da Renda spase iz zatvora. To će ga možda okupirati sledećih nekoliko nedelja, ali kada to prođe, bilo da Rend bude obešen ili ne, njegova pažnja biće opet skoncentrisana na tebe, Strete. A ja ne želim da dve nedužne osobe, kao što su ta žena i njeno dete, dožive stravičnu sudbinu zbog budale kao što si ti.

Stret je pocrveneo i stisnuo usne, ali nije rekao ništa.

— Dakle samo zbog toga — nastavio je Lester Djuk — prihvaću tvoje želje i udeću nekako da ti se njih dve pridruže. Ali, zbog toga nećeš još izvesno vreme biti poslat u Arizonu.

— A zbog čega ne, do đavola?

— Zbog toga što se sada dosta toga mora promeniti. Do sada sam postavljao scenu za tebe kao udovca. Sada moramo da predstavimo kao da si ponovo oženjen ili pred ženidbom. To treba pripremiti. Sa druge strane, moramo da pretpostavimo kako oni već znaju za ženu i dete, ili u najboljem slučaju, da će uskoro saznati. Ako se to desi, oni će ih jednostavno pratiti i stići prave do tebe... makar gde da te sa-

krijemo. Prema tome, treba učiniti dve stvari: ti ćeš za sada ostati ovde, a za to vreme udešićemo da žena i dete negde nestanu. Gde i kako, to je moja stvar — guverner je uzdahnuo. — To će zahtevati mnogo izmena u planovima, ali nadajmo se da ćemo uspeti. Do tada, ti ćeš ostati u svom podzemnom skrovištu.

— Do vraga, guverneru, to može potrajati nedeljama — uzviknuo je Stret.

— Ako hoćeš da ti se ta žena i dete pridruže u tvom novom životu, onda moraš bez prigovora slušati ono što ti se kaže, Strete. U protivnom, izgubićeš sve.

Stret je zaustio da nešto kaže, ali je konačno slegnuo ramenima i pošao za stražarom ka stepenicama podzemnog skrovišta.

Na sreću, Emet Nil se u tom trenutku nije interesovao za Lariju Streta. Sa ostacima svoje bande on se povukao u skrovište u Kordiljerima, negde na polovini puta između Ostina i Gidingsa. Dok se on tamo skrivao, rendžeri su češljali terene i pretresali duboke uvale i kanjone, ne očekujući da se zločinci nalaze tako blizu Ostina.

Izabравši sklonište na tom mestu, Emet Nil je pogodio cilj. Rendžeri su se koncentrisali na puteve koji su vodili ka granici. Pretpostavljali su da će se banda privremeno razići, što je bila logična pretpostavka, sem što niko nije shvatao koliko Nil može biti odlučan i drzak.

U toku panike koja je nastala posle eksplozije, došlo je do kratke pucnjave i rendžeri su pozvali dvojicu Nilovih ljudi da stanu. Obojica su bili uhvaćeni i Nil je znao da će

ih identifikovati kao pripadnike nje-gove bande iz ranijih dana. Još dvojica su uspjeli da se odvoje i da pobjegnu prema granici; u stvari, rendžeri su sada pratili njihov trag. Nilu je bilo sasvim svejedno da li će ta dvojica biti uhvaćeni ili ne.

On su mu omogućili da dobije u vremenu, a to je bilo najvažnije.

Šokli, onaj koji je tempirao bombu, ušao je u pećinu u kojoj su se skrivali, praćen još desetoricom ljudi. Nil je baš završavao sa zamenom zavoja na rani i kada su oni ušli, preko vatre je pogledao u grupu ljudi.

— Ovaj put smo, dakle, promašili, ali nećemo odustati — prešao je ledenim pogledom po licima ljudi ispred sebe. — Ako neko zamišlja suprotno, onda je bolje da se odmah izjasni i ode. Ali, kažem vam da će taj biti srećan ako stigne do izlaza iz pećine.

Ljudi su se nelagodno promeškotaljili i oborili oči pred Nilovim ledenim pogledom. Niko nije rekao ništa.

— O kej. Šta je, tu je. Bili smo suočeni sa svim mogućim nepogodnostima, a ona oklopljena kola bila su pravi genijalni Djukov potez. No, trenutno zaboravimo Streta. Ne mislim kako ne treba da motrimo na njega, ali jedan ili dvojica ljudi biće za to sasvim dovoljni. Mi ostali moramo se koncentrisati na to da oslobodimo Linka Renda pre nego što mu namaknu omču na vrat.

— Sto mu muka, Emete, to je veoma teško izvesti — primetio je Šokli. — Njega drže u ćeliji ispod štaba rendžera u Ostinu. Koliko sam čuo, u toku sledećih nekoliko dana prebaciće ga u državni zatvor. Kada se jednom nađe tamo, biće teže nego ikad da ga izvučemo.

Nil ga je ošinio pogledom.

— To i jeste razlog što kažem da

se sada moramo koncentrisati na Renda. Kako ja vidim stvar, jedina šansa da ga oslobodimo je da to učinimo onda kada ga budu prebacivali u državni zatvor. On je sada u ćeliji, a u tamnici će biti još bolje čuvan. Prema tome, moramo ga osloboditi u toku transporta.

Umešao se čovek po imenu Vilis. Bio je to omalen, mršav i ružan nevaljalac, sa čupavim dugačkim brkovima i svetložutom okovratnom maramom.

— Ja sam se malo raspitivao po gradu, kao što si mi rekao. Priča se da guverner namcrava da za prevoz zatvorenika upotrebi ona ista oklopljena kola.

Nil je glasno opsovao.

— Trebalo je da to pretpostavim — rekao je i pogledao Šoklija.

— Misliš li da bi mogao dinamitom da razvališ ta kola?

Krupni bandit je odrečno odmahnuo glavom.

— Mogao bih, ali bih sigurno ubio i Renda. Ona prva bomba otkinula je točak, ali nije naškodila oklopu. Ako upotrebim toliku količinu dinamita da razvalim oklop, eksplozija će i Renda odneti u pakao.

Nil je opet besno izustio kletvu.

— To onda isključuje dinamit kao sredstvo.

— Priča se da će kola pratiti čitava armija rendžera — predložio je Vilis. — Prema tome, i nama će trebati još veća armija da preotmemo kola.

— Da, da, znam! — presekao ga je Nil. — To onda ne dolazi u obzir! Rekao sam već da ne dolazi u obzir. Moramo smisliti neki drugi način.

— Dok pokušavamo da oslobodimo Renda, može se desiti da nam Stret umakne, Emete — rekao je bandit po imenu Ketfiš Džon. — Samo dva čoveka nisu dovoljna za

stražarenje. Mogao bi da nam uma-kne a da mi to ne znamo. Rendže-ri bi mogli opet iskoristiti dvojni-ka ili neku drugu obmanu, kao što smo mi učinili kad smo poslali Li-pa i Baka prema granici i naveli rendžere na njihov trag.

Nil se okrenuo ka govorniku i sevnuo stisnutim zubima.

— Do đavola, pusti me da raz-mislim, hoćeš li! Neću dopustiti da obese Renda. Nije mi važno da li će nam Stret privremeno umaći. Rend je taj kome vreme neumitno ističe. Njega moramo izvaditi pre nego što ga obese, a Streta možemo naći u svako doba. To vam ja ga-rantujem.

— Naravno da možemo — ume-šao se visoki mršavi bandit po ime-nu Lobo. — On će kad-tad napra-viti grešku i onda ćemo ga priku-cati. Možda će čak poslati po svoju devojkicu i mi ćemo onda poći nje-nim tragom.

Nil je nabrao čelo.

— Devojkicu? Zar Stret ima de-vojkicu?

Lobo ga je iznenađeno pogledao.

— Naravno. Tamo gore u Gi-dingsu. Zar to nisi znao?

Nil je odmahnuo glavom i net-remice se zagledao u Loba.

— Da, da, ima neku udovicu sa detetom — nastavio je Lobo. — Zove se... Meifild. Njen muž je bio šerif u Gidingsu pre nekoliko godina, ali je ubijen prilikom jed-nog prepada. Ja sam tom prilikom bio ranjen. Uхватili su me i bacili u zatvor, ali mi se rana zagadila, pa sam tamo ostao nekoliko mese-ci.

Nil je klimnuo glavom.

— Da, sećam se toga. A šta je bilo sa Stretom?

Lobo je slegnuo ramenima.

— Pretpostavljam da je od ra-nije poznavao Meifildovu ženu. U svakom slučaju, dok sam ja bio ta-

mo, on je došao u Gidings da vi-di može li nešto da učini za nju. Ona se prihvatila posla u ambu-lanti, pa sam je tako vidao sa njim nekoliko puta.

— To još ne znači da je ona nje-gova ženska. Sem toga, to je bilo davno.

Lobo se osmehnuo.

— Posle toga, a pošto sam uz pomoć jedne male Meksikanke us-peo da pobeđem iz zatvora, neko-liko puta sam navraćao u Gidings. Održavao sam vezu sa tom Meksi-kankom, vidao sam je s vremena na vreme pre nego što sam morao da zbrišem za Meksiko. Više puta sam video Larija Streta u kući te Meifildove. To nije bez razloga i sve se uklapa. On je bio zaljubljen u tu ženu, a voleo je i dete. Veruj mi, isplatilo bi se motriti na nju.

— Da, da, grom i pakao, ispla-tilo bi se! — obradovao se Nil. — Tačno. Na taj način uhvatićemo našeg čoveka. U međuvremenu, dvojica će motriti na njega, a mi ostali moramo da nađemo neki si-guran put da Renda što pre izvadi-mo iz zatvora.

*

Vozeći se dilažansom ka Giding-su, Dok Holidej se pitao kako se desilo da se nade na tom putu i da preuzme obavezu koja na prvi pogled sa njim nije imala nikakve veze. Gledajući kroz prozor dili-žanse visoko bezčano nebo, čije se plavećinilo na istoku pretvaralo u providnu tamnu potku večeri sa tek no kojom bledom zvezdom još skri-venom u svom okrilju, poverovao je da je to deo nedokučive sudbine koja ga je uvek iznova uvlačila u svoje bezkrajne i za njega uvek nove igre. Osmehnuo se u sebi pri

pomisli da se ceo kosmos oko njega vrti poput šarenog ruleta i da, kada se složte sve kockice životnog mezaika, između ruleta i sveta naseljenog svesnim bićima postoji neverovatna sličnost: većina ljudi gubi, a samo tek po koji srećnik dobija. A kako će se završiti tek započeta igra na koju je pristao i kome će broju zapasti kuglica sreće, bilo je veliko pitanje. No, možda je, konačno, neizvesnost jedina prednost ljudskog života: ona čoveku pruža osećaj novog i omogućava mu iščekivanje nečeg što mašta teško može da dočara.

Odbio je jedan dim iz svoje dugačke havana cigare i pogledom ispratio belicaste pramenove, koje je vetar kao neki nevidljivi lopov izvlačio kroz prozor. Da, to je ono što se zove sklop neumitnih tokova življenja, kojima je podvrgnuto sve na ovom svetu. Ali kada se u mislima vratio malo unazad, na veće pre toga dana, na um mu je došlo da, bar što se ovog njegovog putovanja tiče, nije baš sve delo sudbine i da se u tokove događaja umešalo još nešto, mnogo više zemaljsko i stvarno, oblikovano u ličnosti guvernera. Lestera Djuka. Po svemu sudeći, guverner Djuk je mnogo manje verovao u sudbinu, a mnogo više u aktivnu ulogu čoveka u stvaranju života.

Verovatno da je lukavi političar Lester Djuk od samog početka planirao da ga uvuče u igru. Veće pre toga dočekao ga je ljubazno kao i uvek, ali je Holidej primetio da ga je u toku kartanja nekoliko puta kradomice pogledao, što je tada smatrao uobičajenim psihološkim odmeravanjem protivnika. Sada je znao da se iza tih pogleda krija tačno određena namera. Tek posle završene partije, kada su se ostali gosti razišli i Holidej ostao sam sa svojim domaćinom, guver-

ner je otkrio karte. Uz čašu konjaka počeo je razgovor.

— Večeras ste imali sreće, mister Holideje, mnogo sreće. Četiri puta ste digli banku.

— Da, ali imam utisak kao da ste vi opet igrali bez volje. Puštali ste da se igra stihijski razvija.

— Možda, ali ne namerno. Imam krupan problem, koji ne znam kako da rešim.

— U vezi sa aferom Rend?

— Da; tačnije, u vezi sa Stretom. Zamislite, sada se ispostavilo da postoji neka žena koju želi da povede sa sobom... i jedna devojčica. To potpuno menja moju prvobitnu koncepciju i ne samo to.

— Shvatam — rekao je Holidej tek površno zainteresovan. — Imaćete posla oko toga. Ali, u čemu je problem?

— U tome što neko treba da nađe tu ženu i da je privremeno skloni na određeno mesto. To je na izgled sitna stvar, ali pošto se radi o Rendu, za takav poduhvat je potreban vešt, hrabar, dovitljiv i povrh svega toga ubedljiv čovek, jer tu ženu treba uveriti da je ono što smo mi smislili najbolje za nju i njenu kćer. A takvog čoveka nemam, tačnije rečeno: nemam takvog koji ne bi bio poznat Rendovim špijunima. Bilo koga od mojih ljudi da pošaljem, on će biti praćen i cela stvar će se otkriti... mada ja verujem da Rendovi ljudi već znaju za tu ženu.

Neka neodređena slutnja obuzela je Holideja. Odjednom mu se učinilo da mu guverner svoje probleme ne poverava bez nekih dubljih razloga. Prisatio se skrivenih pogleda koje mu je upućivao za vreme partije pokera, ali nije mogao da poveže te dve na izgled izolovane činjenice. Otpio je gutljaj konjaka i rekao.

— Ako Stret hoće da pored sebe

ima neku ženu, onda je to njegova stvar. Neka sam smislija kako da to izvede i neka snosi posledice.

Guverner je nakrivio glavu i napravio grimasu. — To sam i ja u prvom momentu pomislio, a onda mi je došlo na um da se radi o nedužnoj ženi i detetu. Nisam odgovoran za njihovu sudbinu, ali ne mogu da budem ravnodušan. U krajnjoj liniji, Rendova propast koristiće svima, pa nije logično da samo njih dve budu žrtve eventualne osвете. Shvatate? To je pitanje morala.

Holidej je klimnuo glavom i odbio dim. Još uvek mu nije dolazilo do svesti da se oko njega plete mreže prevare.

— Jadna mala devojičica — rekao je guverner patetično. — Kad pomislim da ona može platiti za grehove drugih...

— Neće platiti — rekao je Holidej odjednom, i sam začuden što čuje svoj glas. Izgovorio je to instinktivno, kao što čovek bačen u vodu instinktivno počinje da maše rukama i pokušava da zapliva. A kada je izgovorio te sudbonosne reči, shvatio je da je guverner to i hteo, da ga je neprimetno, korak po korak, doveo do klopke iz koje nije mogao nazad. Shvativši to, nastavio je glasom koji mu je izgledao kao tud. — Neće, jer ću ja pokušati da ih iz tog položaja izvučem.

— Vi? — začudio se guverner i bajagi iznenađeno digao obrve, ali je Dok Holidej znao da je to samo dobro odglumljen deo scenarija. — Moram priznati da vam je ta ideja genijalna, mister Holideje. Ne mogu da zamislim nikoga ko bi to mogao bolje izvesti od vas i ako vi zaista hoćete da se prihvatite tog zadatka, onda je to pun pogo-

dak. Jeste li zaista ozbiljno mislili to što ste rekli?

Holidej je klimnuo glavom. Bio je donekle ljut na sebe što je tako bezglavo uleteo u guvernerovu vešto postavljenu zamku, ali je posle kraćeg razmišljanja shvatio kako to ne bi bilo moguće da objektivne činjenice nisu neminovno iziskivale njegov postupak. Šta je za jednog odgovornog i humanog čoveka bilo prirodnije nego da pruži pomoć dvema bespomoćnim osobama u životnoj opasnosti. U njemu je, dakle, pobedio plemeniti osećaj ljudske solidarnosti i guvernerove vešte mahinacije tu nisu mogle igrati nikakvu značajniju ulogu. U svakoj sličnoj situaciji on bi verovatno postupio isto i bez lukave igre i lukavog navođenja perfidnog guvernera. Odobrovoljen tim zaključkom, ponovio je odlučnim glasom.

— Naravno. Pripremićete mi ovlašćenja sa vašim potpisom. Na put ću krenuti odmah sutra i ako je ikako moguće, pokušaću da ih bezbedno otpratim do mesta koje budete odabrali.

*

U Gidings je stigao dosta kasno, kada su se već palile ulične svetiljke, i zato je odlučio da Eli Meifild poseti sutra. Po danu će obostрани utisci biti realniji, a eventualne odluke logičnije i čvršće.

Kada je sutradan pred podne zakucao na vrata njene kuće, otvorila mu je žena stara između dvadeset pet i dvadeset osam godina, na prvi pogled dosta prijatnog izgleda, mada je njeno ovalno lice već brazdalo nekoliko ledva primetnih

bora, što je nagoveštavalo da nien život nije bio lak i posut ružama. Kada joj se predstavio, ona ga je pokretom ruke pozvala da uđe i odvela ga u uredno nameštenu dnevnu sobu.

Dok joj je zavaljen u udobnu fotelju objašnjavao šta je cilj njegovog dolaska, Holidej je imao vremena da je pažljivije osmotri. Bila je dosta visoka i vitka, ali na izgled čvrsta, i imala je dugu smeđu kosu koju je nosila vezanu u konjski rep, što je doprinosilo utisku o njenoj visini. Hodala je gipko dugim nogama i njihala se u bedrima više nego što bi to bilo potrebno obzirom na njenu telesnu težinu i tanak struk. Jednom rečju, bila je više privlačna nego lepa, i to privlačna kao snažna, izdržljiva lavica naviknuta podjednako na obilje i na glad. Odeća na njoj bila je čista i uredna ali obična, bez ukrasa. Njena osmogodišnja kćer Ebi, pak, bila je stvorenje vedrih sjajnih očiju, sa puno loknica u kosi i jednom velikom mašnom na temenu. Haljina joj je bila nova, živih boja i kitnjasto sašivena, a mašna u kosi blistavo sjajna. Po svemu sudeći, majka se ponećeg odricala da bi njeno dete imalo sve što joj je potrebno. Holidej je zaključio da detetu ne dostaie ljubavi i pažnje.

Dok joj je objašnjavao Stretove želje i guvernerove planove, Eli Meifild ga je pažljivo slušala, ne trećući krupnim smeđim očima, ali šta je za to vreme mislila, to Holidej nije znao. Jednostavno, nien misli skrivala je mreža tajnovitosti. Ni jednim trenutkom, migom ili varnicom u zenici oka. Eli nije otkrila šta oseća i kako su minuti odmicali. Holidej je sve više osećao prodornost njenog pogleda i skrivenost njenih misli. U prvom momentu pomislio je da njenu pa-

žnju privlače njegove reči zbog toga što joj crtaju buduću sudbinu, ali mu se malo po malo počelo činiti da je i on sam predmet njene pažnje. Činilo mu se da ga gleda tako kao što se gleda umetnička slika u kojoj se želi naći ideja vodiča i misao njenog stvaraoča. Jednom rečju, Dok Holidej je ubrzo shvatio da i ona pokušava da prodre kroz njegovu mrežu tajni, baš kao što i on nastoji da u dubini njenih očiju nađe pravu sliku njenog bića. U tom momentu shvatio je da mu je sudbina, domarnivši ga u Gidings, bila naklonjena i da mu je podarila susret koji bi bilo šteta ne doživeti. Eli Meifild je bila osoba vrednija nego što je na prvi pogled izgledalo. Sada mu je bilo jasno zašto je Stret ostao toliko uporan u svom zahtevu da pored sebe ima tu ženu.

Završio je i Eli Meifild je trepnula kao da ju je tišina vratila u stvarnost. Prošlo je još neko vreme pre nego što je progovorila.

— Mister Holideje, vi ste mi podrobno objasnili rizike kojima se izlažemo... nešto od toga mogla sam da pretpostavim, jer sam i ranije znala, a sada posle tog suđenja još i više, da je Rend opasan čovek. Ali ipak prihvatam da se pridružim Lariju tamo gde to guverner udesi. Shvatam da vam to otežava stvar, ali ipak... — začuvala je i osmehnula se, a oči joj je opet skrila koprena tajne.

— Samo u izvesnoj meri, misis Meifild, ali verujem da se to može srediti. Guverner je volian da izađe u susret Stretovim željama, ukoliko vi stvarno hoćete da budete sa njim. Dakle, to zavisi od vas. On je samo smatrao kako mu je dužnost da vam pre svega ukaže na moguće opasnosti.

Eli je klimnula glavom i pogledala kroz prozor male kuće u vrt,

gde se igrala Ebi. — Vidite, mislim da tako treba da bude. Godinama je Lari tražio da se udam za njega. Rekla sam da ću se udati za njega ako prestane da radi za Renda. On mi je na to rekao da napustiti Renda nije nimalo jednostavno. On to ne bi dopustio, pogotovo nekome ko zna o njegovim poslovima toliko kao Lari.

Holidej je tada shvatio šta je navelo Streta da guverneru Djuku ponudi pogodbu. Nije, dakle, u pitanju bio samo strah ili bojazan da može zaplivati u opasne vode; on je tražio način da se reši Renda i time stekne mogućnost da se oženi sa Eli Mejfild.

— Lari je učinio taj kokrak — nastavila je žena — i za to mu je sigurno trebalo mnogo hrabrosti. Ja sada teško mogu da odstupim od svog obećanja, je li tako?

— Izgleda da je tako, gospođo.

Holidej je lagano ustao iz fotelje.

— Biće potrebno da od vas saznam mnogo pojedinosti o vašem ranijem životu, o životu vašeg pokojnog muža i slično. Moraćemo da malo izmenimo sadržaj vašeg novog indentiteta, baš kao što je to učinjeno i sa Stretom.

— U redu, mister Holideje, ja ću vam dati moja dokumenta i druge papire koje imam.

Ustala je i pošla ka jednom ormariću, ali je zastala sa rukom na bravi.

— Vama se on ne sviđa, je li tako?

— Sret? — Holidej je slegnuo ramenima. — Svako od nas radi ono što mora. Mada, iskreno rečeno, mislim da on dobija više nego što je zaslužio.

— Ali...

Holidej je pogledao pravo u oči. — Čudi vas to što kažem? Pa vidite, to je vrlo prosto; on je u životu dosta išao stranputicom...

ako sve bude onako kako je zamišljeno, on će za svoje greške biti nagrađen... imaće bogatstvo, ženu koju voli... i koja ga voli...

Ona je neprimetno zatreptala. — Možda, ali... ne sećam se da sam vam rekla kako ga volim. U svakom slučaju, to je moja stvar. I ostajem pri onome što sam rekla: on vam se ne sviđa.

Deo koprene bio je skinut sa njenih misli i Holidej je samouvereno odgovorio. — Iskreno rečeno, ne dopadaju mi se potkizivači, a on je potkizivač. Međutim, mnogo sam manje strog prema njemu, pošto sada znam njegove motive. Uostalom, već sam vam rekao da svako radi ono što mora.

Ona je do kraja izdržala njegov pogled, a onda se okrenula ormariću i počela da pretražuje gomile papira.

*

Stret se počeo žaliti da je sit sopstvenog pripremanja hrane u podzemnoj kuhinji ispod guvernerove palate. Bila je to još jedna u seriji njegovih žalbi i Djuk je konačno pristao na još jedan ustupak. Tako je Mak Hju, koji je do tada igrao ulogu Stretovog telohranitelja, zaradio još jednu dužnost: da Stretu donosi hranu iz guvernerove kuhinje.

Noseći poslužavnik kreću taniirima sa hranom. Mak Hju se pitao gde će se Stretovi zahtevi završiti. Taj čovek je izgleda uobražavao da je u položaju da dobije sve što zatraži. Sem hrane, još jedna njegova žalba bila je da se dosađuje. Želeo je da preko noći izađe u svet, ispije poneko piće u salunu i da odigra nekoliko partija pokera.

On, izgleda, nije shvatao da je prava pokretna meta; možda je i shvatao da mu je život u opasnosti, ali je očekivao da će guverner preduzeti mere predostrožnosti dovoljne da ga zaštite u toku njegovih noćnih izleta.

Mak Hju je intimno mislio da guverner nije trebalo da se uopšte upušta u nagodbu sa njim. U tim mislima on je otvorio vrata podzemnog skrovišta i dobio strahovit udarac po glavi.

Mak Hju se zaneo, udario o zid i onesvešćen pao na zemlju. Stret se nagnuo nad njim, uzeo iz njegovog opasača teški „kolt” sredi-vač, zatvorio i zaključao vrata za sobom, a onda potrčao hodnikom ka izlazu. Nameravao je da se bez odlaganja izvuče iz svoje tamnice.

VI

Nilovi ljudi, koji su motrili na palatu, nisu očekivali da će se Stret tek tako pojaviti. Mislili su da će, ako uopšte izađe iz svog skrovišta, Stret biti praćen masivnom pratnjom čuvara reda ili ren-džera.

I tako se desilo da ga nisu primetili kada je na tajni izlaz izašao iz svojih podzemnih odaja. Stret je pošao kratkim vijugavim tunelom i izašao na drugoj strani brda izvan predgrađa Ostina. Za Streta je bilo vrlo jednostavno da ukrade konja iz jedne štale u podnožju brda i da posle toga odjaše u noć, u pravcu Gidingsa.

Za to vreme Holidej je od Eli Mejfild prikupio sve informacije koje su mu bile potrebne i vratio se da provede noć u svojoj sobi u stočarskom hotelu.

Spavao je oprezno, jer je u grad stiglo nekoliko dogona stoke i ka-uboji su divljali na ulicama. Izabrali su baš njegov hotel da zapodenu tuču koja je probudila pola grada. Zatim se u toku iste noći zapodela svađa zbog karata, koja se u rane jutarnje sate završila obračunom revolverima.

U to vreme prvi rozikavi prsti jutarnjeg sunca pojavili su se na istoku i Holidej je ustao, seo na stolicu pored prozora i zapalivši dugačku havanu, počeo da posmatra nebo koje se sa bliskim izlaskom sunca na horizontu počelo prelivati stotinama jarkih boja.

Dopušivši cigaru, otpiknuo je opušak kroz prozor, nasuo vodu iz bokala u lavor na umivaoniku i obnažio se do pojasa. Umio se, oprao svoje vitko mišićavo telo sa nekoliko ožiliaka od revolverskih metaka i obrisao se hotelskim peškirom. Zatim se lagano obukao, začesljao kosu vlažnim prstima i zaključio kako je vreme da ode kod frizera.

Vezao je tanku mašnu oko vrata i pogledavši kroz prozor, osmotrio ulicu ispod sebe. Zatim je zastao da pogleda prema brdima, obasjanim i jasno opervaženim sunčevim svetlošću. Ulicom su se provlačile dugačke senke i samo nekoliko ranih konjanika bilo je na putu.

Uvukao je glavu nazad u sobu, odjednom se namršio i onda ponovo pogledao na ulicu. U tom trenutku, na kraju jedne sporedne ulice, prelazeći preko malog trga, pojavio se konjanik na umornom konju. Holidej se nagnuo kroz prozor koliko god je mogao, ali mu je uspelo samo da za kratak trenutak osmotri tog čoveka; konjanik je već bio zamakao iza hotelskog zida. Holidej je slegnuo ramenima i bolje namestio kravatu. Mora biti da je pogrešio.

Ali, ono što je video nije mu dalo mira; taj konjanik na vrlo umornom konju ličio je ni manje ni više nego na Larija Streta. Pomislio je da to ne bi mogao biti on. Nije bilo načina da se Stret izvuče iz podzemnog skrovišta, sem ukoliko se nešto neobično nije desilo.

Holidej je zgrabio svoj opasač sa revolverom i izašao iz sobe. Prošao je žurno kroz hodnik i pogledao kroz prozor prema trgu. Konjanik je već nestao. To je moglo da znači kako se Stret uputio ka kući Eli Mejfild, ili jednostavno da je on možda bio neki kauboj na svakodnevnom poslu.

Holidej je bio isuviše temeljan da bi pustio da se na tome završi. Pripasao je opasač i požurio na trg. Potrčao je ulicom koja je vodila uzbrdo, ka kući Mejfildovih, i zastavši pored berbernice, zaklonio oči šakom i pogledao uz ulicu obasjanu blistavim jutarnjim suncem.

— Do đavola! — izustio je zadihano. Umoran konj bio je svezan za ogradu bašte Eli Mejfild.

Holidej je potrčao ulicom uzbrdo ka kući. Dok je trčao, ugledao je čoveka koji je stajao na padini brda, nedaleko od krajnjih gradskih ulica. Holidej se sagnuo iza ograde i izvadio revolver.

Provirio je između letava na ogradi i osmotrio čoveka na padini. Taj čovek imao je pušku u ruci i išao je ka zadnjem delu Eline kuće.

Holidej je potrčao još malo i prikrrio se iza živice pored kuće. Odatle je osmotrio padinu iza kuće, ali nije mogao da vidi čoveka sa puškom. Iz tog ugla nije mogao da vidi ni njegovog konja.

Holidej je preskočio ogradu i uputio se preko vrta pazeći koliko je mogao da ne gazi povrće.

Onda se začuo pucanj puške i lomljenje stakla praćeno krikom

neke žene, a odmah zatim detinjim plačom.

Odjeknuo je potom još jedan puščani pucanj, a onda se iz unutrašnjosti kuće oglasio šestometak. Holidej je izvirio iza ugla kuće i ugledao ubicu šćućurenog pored boćnog prozora kako u cev ubacuje nov metak. Ubica je ugledao Holideja i skočio u stranu u trenutku kada je Dok opalio. Holidejev metak okrznuo je zid kuće, a ubica se otkotrljao u stranu, skočio na noge i opalio držeći pušku jednom rukom.

Holidej je instinktivno trgao glavu u stranu i sapleo se na neka drva nabacana pored zida.

Istog trenutka kroz prozor se ponovo oglasio šestometak i olovno tane je zasulo Holideja po licu krečom i malterom.

— Ne pucaj. Strete! — povikao je kada mu je drugo tane zviznulo pored uha.

Zatim je napadač iz puške jedan za drugim ispalio tri hica i staklo je zaprštalo sa prozora. Iznutra se više nije čuo ni jedan pucanj i Holidej je u magnovenju opalio na strelca, a zatim potrčao za njim. Napadač ga je dočekao zgrčen, sa kundakom puške oslonjenim na bok. Kad je ugledao Doka, zasuo ga je salvom od tri uzastopna metka.

Holidej je osetio da ga je nešto bolno opeklo po levoj ruci i zaljuljao se. Strelac iz zasede odbacio je praznu pušku i potegnuvši „kolt“, ispalio na Doka tri hica pre nego što se okrenuo i pošao da beži ka mestu gde je ostavio svog konja. Holidej je izbegao kuršume bacivši se u stranu i uspravivši se na noge, digao svoj „kolt“ i pažljivo nanišanio pre nego što je pritisnuo okidač. Egunac je pao pogođen u nogu. Batrgajući se, on je uspeo da se okrene na trbuh i opali na Ho-

lideja. Kuršumi su promašili, ali su prošli dovoljno blizu da Holidej uvuče glavu u ramena.

Odjednom se iza Holideja začula grmljavina skraćene dvocevke i begunčevo telo bilo je izrešetano snopom olovnih kuglica teškog kalibra.

Holidej se okrenuo i ugledao Streta na uglu kuće. Lice mu je bilo na nekoliko mesta ogrebano komadima stakla, a on je sa Mak Hjuovim revolverom u ruci stajao i zaprepašćenim očima zurio kroz oblak barutnog dima.

Holidej je skočio prema njemu i Stret je razrogačenih očiju, instinktivno reagovao i naperivši revolver teškog kalibra prema Doku, zapeo obarač i pritisnuo okidač. Ali, Mak Hjuov „kolt“ je bio napunjen samo jednim patronom sa olovnim kuglama i obarač je prazno škljocnuo. Do tada je Holidej već bio pored njega i zamahavši revolverom, udario Streta po glavi. Stret je kratko kriknuo i posrnuo, da bi od drugog udarca pao licem okrenut zemlji.

Uzevši Mak Hjuov revolver sa zemlje, Dok Holidej se na šum koraka okrenuo i ugledao Eli Mejfild, koja mu se približavala držeći oprezno u ruci veliki „kolt“.

Prepoznala je Holideja i spustila pored tela ruku sa revolverom, a zatim kleknula pored Streta.

— Niste morali toliko iako da ga udarite. Došao je samo da me pita hoću li poći sa njim.

— I zbog toga zamalo što nije prouzrokovao smrt vašu, vašeg deteta i svoju — odgovorio je Holidej. — A da ne pominjemo mene. Sem toga, mnogo sam zainteresovan da seznám kako je došao do ovog revolvera.

Eli Mejfild ga je još jedan trenutak netremice gledala, a onda se okrenula na poziv uplašene devojčice koja ju je dozvala iz kuće. Za-

tim se lagano uspravila i pokazala prema mrtvom čoveku.

— Ko... je to bio?

— Nikada to nećemo znati. Od njegovog lica nije ostalo ništa.

Eli Mejfild je pobledela.

U to rano jutro Alamo skver u Ostinu bio je još uvek bez prolaznika. Sunce tek što je zlatnim zracima dotaklo gradske krovove i mada se iz dimnjaka nekih kuća izvijao dim, poslovni centar grada bio je još uvek pust.

Jedne dvokolice skrenule su kratkom ulicom koja je izbijala na Alamo skver i dvojica čistača sa metlama očistili su otpatke i lopatama ih ubacili u zadnji deo dvokolica.

Na skveru preko puta nalazio se štab rendžera.

Čistači su se lagano uputili oko skvera približavajući se solidno građenom zdanju.

Jedan od njih je pokretima punim dosade prišao zadnjem delu rukama vučene dvokolice i jednim ostrim šilikom uklonio nešto dubreta, ispod kojeg se ukazao drveni poklopac na podu kola. On ga je podigao i iz male tajne pregrade izvadio četiri boce, od kojih je dve trećine svake bilo puno petroleja. U grlić svake od boca bio je ugrađen po jedan štap dinamita. Čistač je dve boce dao svom pratiocu, a druge dve sakrio pod dugačak ogrtač na kojem je bilo ispisano: „Gradska čistoća Ostina“.

Tako opremljeni njih dvojica su se uputili štabu rendžera i skrenuli pored njega. Izvesno vreme ostali su van domašaja pogleda sa trga, a onda su se žurnim koracima vratili

nazad do dvokolica. Kretali su se brzo i već su stigli do kraja skvera kada je prva eksplozija prolomila jutarnju tišinu. Odmah za njom odjeknule su još tri eksplozije.

Za nekoliko sekundi štab rendžera bio je u plamenu; krov je buknuo, prozori su popucali od eksplozije i jare, a vrata su visila na odvaljenim šarkama.

Vatra se brzo proširila i na obližnje kuće, i dobrovoljna vatrogasna brigada, koju su sačinjavala tri kola sa konjskim zapregama, odmah je stigla uz gromko zvonjenje vatrogasnih zvona i topot kopita zahuktalih konja.

Gomila se razbežala pred ispregnutom zapregom i vatrogasci su se prihvatili pumpi. U štabu rendžera vladala je panika. Kapetan je izdavao zbunjujuća naređenja: da se spasava arhiva i da se ukloni municija iz magacina. U želji da izvrše naređenja, ljudi su smetali jedni drugima, sudarali su se i saplitali preko razvučenih creva od nepromotivog platna, sipali kletve i klizali se preko stotina litara vode prosute po podu. Pume petrolejke su pucale i doprinosile širenju vatre. Mlazevi vode obarali su ljude. Komadi stakla sekli su neoprezne po rukama. Usijani metal prliio je kožu i odelo. Komadi zapaljenog krova lomili su se i padali oko zgrade na uzburkamu masu, nanoseći nekima povrede i povećavajući zabunu.

U opštem metežu kapetan rendžera je poslao trojicu ljudi da izvuku zatvorenike i prebace ih u gradski zatvor na trgu Unije.

Šokli, jer on je bio jedan od čistača, čekao je sa sedmoricom ljudi u jednoj uzanoj ulici između Alamo skvera i placa Unije.

Rendžeri su izveli zatvorenike iz zapaljenog zdanja. Šokli je bio zainteresovan samo za Renda i kada je na sporednim stepenicama ugledao vezanog vođu bandita, dao je signal. On i njegovi ljudi nasrnuli su pucajući iz revolvera.

Rendžeri i pomoćnici šerifa nisu imali nikakve šanse. Šoklijevi ljudi bili su naoružani skraćenim dvocevka i teškim „koltoivima“. Dvojica rendžera su pali mrtvi za tren oka. Treći je pokušao da Linkolna Renda iskoristi kao štit, ali mu je Šokli prišao sa strane, nagnuo se u sedlu i udario ga drškom „kolta“ po glavi. Rendžer se sklekao na zemlju, a drugi bandit je u prolazu sasuo u njega metak iz dvocevke.

Šokli je zgrabio Rendovu pruženu ruku i povukao ga. Banditski vođa i gospodar našao se na konju iza Šoklija, i bandit je jurnuo uz jednu uličicu zaklanjajući se od pogleda ljudi zapaljenom zgradom.

Ostali banditi osuli su vatru na kola u kojima su se nalazila još trojica uhapšenika, ubili u njima dva šerifova zametnika, a onda poterali konje za Šoklijem, dejstvujući kao zaštitnica.

Ne primećujući pokolj, kapetan rendžera je činio sve što je mogao da obuzda požar koji je pretio da se proširi na ceo poslovni deo grada. Kasnije, kada je vatra zaustavljena i kada je otkriveno da su uhapšenici u kolima mrtvi i da je Linkoln Rend pobežao, zaprepašćeni kapetan je posreću pošao ulicom. Nije primetio zahuktala vatrogasna kola, koja su žurila da napune rezervoar. Pao je pod točkove i ostao na mestu mrtav.

Za to vreme Linkoln Rend je čestitao nasmejanom Emetu Nilu na uspešno obavljenom poduhvatu.

VII

Eli Mejfild je žestoko potreslo nasilje i smrt koja se odigrala bukvalno u njenom dvorištu. Svojim autoritetom, potpomognutim guvernerovim specijalnim ovlašćenjem, Holidej je otklonio neprijatna pitanja u vezi sa tim događajem i poginuli razbojnik je odnet. Holidej je previo povredu na levoj ruci i zaključio da će mu ona nekoliko dana biti manje pokretna. Kada je završio s tim, pogledao je Streta kome se na glavi ispod kose nazirala modra otekline.

— Kako si se dočepao Mak Hjuovog revolvera? — zapitao je.

— Jednostavno sam ga uzeo — odgovorio je Stret tmurno držeći Eli Mejfild za ruku. Njih dvoje sedeli su na sofa, a Ebi je sedela Stretu u krilu.

— Mak Hju ga ne bi tako lako dao. Šta si mu uradio?

— Ništa. Imaće samo malu glavobolju, to je sve. Udario sam ga po glavi kada mi je doneo hranu i posle toga sam ga zaključao — nasmejao se kratko. — Možda ga još nisu našli.

Holidej ga je pogledao sa suzdržanim nadozrenjem. Onda se obratio ženi. — Ne znam da li je onaj čova od ranije motrio na vašu kuću, gospodo, ili je pratio ovu budalu. U svakom slučaju, verujem da Nil zna za vas.

Eli je pobledela i uzevši Ebi sa Stretovog kolena, namestila je zaštitnički sebi u krilo.

— Šta mislite da bi trebalo da uradimo, mister Holideje?

— Mislim da bi bilo neophodno... — zaustio je Holidej, ali ga je Stret prekinuo u pola rečenice.

— Ti ćeš poći sa mnom, zar ne? — upitao je Eli. — U Arizonu, kada guverner Djuk sve pripremi,

Eli ga je kratko pogledala i oborila pogled.

— Lari... ja... bila sam spremna da pođem sa tobom. Cenim to što si došao ovamo da me to lično pitaš...

— Bio je to glup potez — rekao je Dok kratko. — Nemojte misliti da je on neki heroj, misis Mejfild. On je obična ništarija koja pokušava da tok stvari okrene u svoju korist, to je sve.

Stret je pocrveneo, a Eli je prkosno isturila bradu.

— Ja sam i sama sposobna da zapažam stvari, mister Holideje. Ne slažem se sa vama, mada, konačno, vaše mišljenje meni uopšte ništa ne znači.

Holidej je slegnuo ramenima, a Stret se osmehnulo.

Eli Mejfild se obratila Stretu.

— Lari... kao što sam rekla, bila sam voljna da pođem sa tobom. Ali sada, vidiš... moraću da o tome još malo razmislim. Moram da uzmem u obzir i Ebi. Ne želim ponovo da je izložim nečemu sličnom ovome danas. Pucanju iz pištolja, mrtvim ljudima u dvorištu. Bilo je strašno. Užasno.

Stret je zagolicao Ebi i odajom se razlegao veseo detinji smeh.

— Ti mi ne izgledaš nimalo uplašena, je li, mis mačkice?

Dete se ponovo nasmejalo i Eli je nabrala obrve i čvršće prigrllila Ebi.

— Lari, ti znaš da je to za nju opasno. I za mene. Da li je to život koji želiš da podelimo s tobom?

— Do vraga, Eli, neće tako biti — rekao je Stret samouvereno. — Kada guverner završi posao oko mog identiteta, niko neće znati ko sam i odakle sam. Ti ćeš biti moja žena, a Ebi moja kći. Pred nama je još ceo život, Eli. Neće biti nikakve opasnosti.

Mlada žena je nabrala čelo, pogledala Holideja, zaustila nešto da kaže, a onda se obratila Stretu.

— U to ne možeš biti sasvim siguran, Lari.

— Devedeset posto siguran.

— Ipak ostaje onih deset procenata, koji me brinu — ona je žustro odmahнула glavom. — Ne, Lari, moraću da o tome još malo razmislim. Žao mi je.

Stret je stisnuo vilice, zažmorio očima i stegao šake u pesnice. Zatim je prinudio sebe da se opusti i udahnuvši duboko, ispustio je vazduh iz pluća kroz stisnute zube.

— O keji, ne mogu da te naferam da podeš. A ja sam mnogo rizikovao kako bih došao ovamo da te vidim.

Bacio je kratak pogled do Holideja.

— Šta kažete na to da izvesno vreme odete i nimirite svog konja Holideje?

Holidej je ustao, lica ledenog kao kamena maska — Došao sam ovamo sa određenim ciljem i neću dopustiti da me u tome ometaš. U stvari, već samo tvoje prisustvo me onemogućava i zato ću te vratiti u Ostin prvim vozom, koji polazi kroz pola časa.

— Hoćete vraga. Ako mislite da sam pobegao i skoro kao mrtav da dodem ovde samo zato...

— Ja baš to mislim, a ti ćeš me u svemu slušati — rekao je Holidej ledeno držeći ruku blizu drške „kolta“.

— Zar nas ne možete ostaviti da pola časa provedemo zajedno? — resko je izustila Eli Meifild.

Holidejev izraz očiju nije se promenio. — Ne mogu da mu verujem, gospodo. On bi opet pobegao i onet bi vas uvalio u opasnost, a možda bi vas i nagovorio da pobegnete sa njim.

— Nisam tako luda, mister Holideje.

— Nećete imati prilike da mi dokazujete ni jedno ni drugo. A ti ćeš sada poći sa mnom do železničke stanice, gde ćemo se ukrcati na voz i sačekati da pođe.

Stret je ponovo zažmorio očima.

— A šta ako vam kažem da pođete do đavola?

— Reči ništarije me ne vređaju — rekao je Dok mirno.

Lari Stret je stisnuo usne u tanku liniju i sklonio pogled pred Holidejevim samouverenim hladnim pogledom. Udahnuo je duboko i ustajući stisnuo koleno male Ebi.

— Videćemo se opet, gospodice mačkice — namignuo joj je, ali se njegovo lice uozbiljilo kada je pogledao Eli.

— To važi i za tebe, Eli.

— Rekla sam ti, Lari... moraću da malo razmislim o svemu.

On je žustro klimnuo glavom.

— Tačno. Pretpostavljam da ću nekako biti u vezi sa vama — glas mu je postao žučniji. — Ako mi gospodin Holidej i njegovi ortaci dozvole.

— Mi ćemo već održavati kontakt — rekao je Dok Holidej ozbiljno. — Izvinite, gospodo Meifild, ali ovo je za njegovo i vaše dobro. Pitali ste me maločas šta da radite. Evo šta: na vašem mestu ja bi se negde uklonio iz Gidingsa. Za svaki slučaj. Imate li gde da odete?

Eli je nabrala čelo. — Pretpostavljam da bih mogla otići mojoj sestri u Dalas... ako vi zaista mislite da bi dalje ostajanje ovde bilo opasno za mene.

— Mislim da bi tako nešto bilo mudro — rekao je Holidej. — Možda bih poslušao da vas rendžeri otpuste do Dalasa, ako biste hteli.

Eli Meifild je zagrizla donju usnu. Pogledala je Streta, a onda

je nien pogled prešao na dete i najzad se vratio do Holideja.

— Dobro — rekla je tiho. — Za Ebino dobro mislim da bi bilo najbolje da se sakrijemo... i bila bih vam zahvalna ako biste nam obezbedili pratnju, mister Holideje.

— Do vrata, Eli, nemoj dopustiti da te uplaši — rekao je Stret. — Za kratko vreme guverner će srediti stvari u Arizoni i...

— Ja ću kod lokalnog šerifa urediti sve što treba za vas, gospodo — presekao ga je Holidej u pola rečenice. Zgrabio je Streta za ruku, stisnuo ga čvršće kada je ovaj pokušao da se otrgne i poveo ga prema vratima.

Eli Mejfild je ustala, još uvek držeći zagrljenu svoju devojčicu, i za trenutak je izgledalo da će protestovati, ali nije rekla ništa i Stret je zastao na vratima.

— Eli... volim te — izustio je vrlo tiho. — Ne bih tražio da pođeš sa mnom ako ne bih verovao da je to potpuno bezbedno — osmehnuo se kao čovek koji nešto skriva. — Za sada adios — poslao je poljubac devojčici i ona mu je uzvratila. Zatim se uozbiljio i pogledao Holideja. — U redu, Holideje, idemo.

Holidej je ostao još trenutak zagledan u Eli Mejfild. Veo tajne opet je zakrilio njene oči, ali pre toga Holideju se učinilo da je ona u većoj nedoumici nego ikad. Ali, jedno je znao sigurno. Ona nije volela Larija Streta.

*

Tek posle krvoprolića na Alamo skveru Mak Hju je pronađen u podzemnim odajama. Mak Hju je

bio besan na samog sebe zbog svoje neopreznosti, ali i zbog gubitka revolvera.

Ali, guverner Djuk je razmišljao o nečem sasvim drugom. — Zaboravi to sada, Mak Hju — rekao je donekle razdraženim glasom. — Neka vrug nosi Streta. Nije me ni malo briga šta se sa njim desilo i šta će se desiti. Važno je da je Rend na slobodi. Poslao sam patrolu rendžera u poteru za njim i za bandom koja je izvršila pokolj, ali do sada ništa nismo našli. Znamo samo da je prepad planirao Emet Nil i da je Ira Šokli podmetnuo bombe. Oni će znati da prikrivaju svoj trag; pretpostavljam da su ostavili i lažne tragove za sobom, ali dok mi to otkrijemo i utvrdimo, oni će već davno biti u bezbednosti — tresnuo je snažno pesnicom o pisači sto. — Do đavola, Džone, imali smo ga u rukama! Za njega su već pravljena vešala!

Mak Hju je potišteno klimnuo glavom i misao o Stretu i svoja osećanja besa i poniženja za trenutak gurnuo u pozadinu. Zaista je sada od najvećeg značaja bilo Rendovo bekstvo.

— Idem da uzmem revolver i pušku, pa ću poći da vidim kako mogu da pomognem, guverneru — rekao je tihim glasom. — Ako je tačno ono što znamo, moja je pretpostavka da će Stret verovatno otići da potraži svoju žensku. Možda će tamo naleteti na Holideja.

Guverner je energično klimnuo glavom i prošao šakom po brižno nabranom čelu. — Nisam pravilno procenio Nilovu odanost Rendu. Mak Hju, I pogrešno sam procenio Rendovu moć... on je bio moćan čak i onda kada je bio zaključan u najbolje čuvanoj ćeliji.

— Ne možete sebe osuđivati zbog toga, ser — rekao je Mak Hju. — Svi smo mi potcenili Renda i Ni-

la. Ali ne zaboravite, pozicije su sada izmenjene. On je u bekstvu. Ovoga puta on ne sedi lagodno i bezbedno u svojoj kancelariji i nije više u stanju da tura nos u sve i svašta; on je osuđenik u bekstvu i kad-tad moraće da učini neku grešku, kao što svaki begunac učini. Uhvatićemo ga. Možda će nam to uzeti vremena, ali na kraju ćemo ga ščepati.

Guverner je digao glavu i protrljao utrnulo rame. Klimnuo je lagano glavom.

— Hvala, Mak Hju. Uzgred da ti kažem: za njim smo izdali poternicu i traži se... živ ili mrtav.

Mak Hju je primio znanju guvernerovo obaveštenje i izašao iz odaje još uvek ljut što je dopustio da ga Stret tako lako prevari. To mu neće brzo zaboraviti.

VIII

Sve si dobro izveo, Emete, davolski dobro — pohvalio je Link. REND svoga revolveraša sedeći pored vatre u unutrašnjosti jedne pećine. REND je pio kafu iz limenog ulubljenog lončeta i gledao ostatke pasulja u limenom tanjiru pored svojih nogu.

— Verovao ili ne, ovo je najbolja hrana koju sam okusio poslednjih nedelja. Emete. Eto šta znači biti na slobodi.

— Imaćeš i bolju — obećao je Nil. — Sada kada si na čistom vazduhu, Link. Živećemo veselo i na visokoj nozi. Biće to čim stignemo u Meksiko. U stvari, već smo mogli biti tamo. Ovde smo nepotrebno izgubili nekoliko dana... i mislim kako je krajnje vreme da pođemo — dodao je obazrivo gledajući pri tom Renda.

REND je napravio ledeno lice i odmahnuo glavom.

— Da, ali ja još nemam nameru da idem preko granice.

Nil je digao obrve.

— Znam da imaš mnogo računa da središ, ali pametno bi bilo da što pre predemo Rio, da se tamo reorganizujemo i onda se vratimo nazad i završimo ono što smo počeli.

REND je opet energično odmahnuo glavom.

— Ne, za to nemam strpljenja, Emete, čini mi se da imam trnje pod košuljom. Naravno, ti si u pravu; to je jedino pametno, ali nemogu toliko da čekam. Ne, ni trenutka više. Ben je mrtav i ja hoću da Lari Stret plati za to. Čuješ li, da krvavo plati.

Nil je nabrao obrve i bacio pogled prema Šoklju i ostalim članovima bande, koji su sedeli oko svoje vatre na drugom kraju pećine.

— Pa, dobro, to razumem, Link. Svi mi želimo da taj kućkin sin plati, ali mislio sam da bi bilo bolje da pre toga predemo granicu.

— To će oni i očekivati. Neće se nadati da ćemo se vratiti, odnosno zadržavati u ovom kraju — rekao je REND. — Sem toga, ja još uvek imam nekih veza. Ima mesta odakle mogu dobiti nešto novca.

Nil je nabrao čelo.

— Novca? Treba li ti? Ako je tako, možemo zaustaviti neka poštanska kola ili opljačkati banku...

— Treba mi mnogo — presekao ga je REND hladno. — Treba mi dvadeset hiljada dolara.

Nil je tiho zviznuo i na drugom kraju pećine razgovor je naglo zamukao, a sve glave okrenule su se prema Rendu.

Mračnim pogledom REND je prešao preko grupe.

— Dobro ste čuli: dvadeset hiljada dolara. Nameravam da za glavu

Larija Streta dam deset hiljada. To ostaje dok njegova glava ne padne. Ako bude potrebno, podići ću cenu. Ali, hoću Streta mrtvog i ako umre laganom, mučnom smrću, utoliko bolje. Onaj ko mi dovede Streta živog, nije važno u kakvom stanju, važno je samo da još uvek diše i da ja mogu lično da ga dokrajčim, dobiće još posebnu nagradu!

Rend je još jednom prešao pogledom po ljudima koji su zažagorili.

— Svaki lupež i protuva u državi poći će da ga potraži i skine mu skalp, Link — progovorio je Nil tiho. — Čak i svako nedoraslo štene, koje zna da drži revolver u ruci, pokušaće da se dočepa tog novca. Ali, nisam siguran da će to ići tako glatko.

Rend je hladno pogledao Nila. — Zašto?

Nil je nakrivio glavu na jednu stranu i digao obrve. — Ima nekih novih činjenica, koje sam upravo hteo da ti saopštim. Izgleda da je Stret pobegao iz svog skrovišta u Ostinu. Ne znam kako, jer naši ljudi u Ostinu nisu ništa javili. Verovatno je nekako izmakao njihovoj pažnji. Tek, činjenica je da se pojavio u Gidingsu.

— U Gidingsu? Nije daleko pobegao.

— Nije, ali za odlazak u Gidings motiv je verovatno bio drugi. Tamo živi ona Mejfildova.

Rend je odsečno digao glavu.

— Ko je to?

— ~~Ta~~ Izgleda, Stretova ženska. Jedna udovica sa malim detetom. Pretpostavljali smo da će Stret možda hteti da stupi u vezu sa njom, pa sam u Gidings poslao Ketfiša da ~~netri~~ na njenu kuću. Međutim...

— Međutim? — ponovio je Rend nestrpljivo.

— Ketfiš je ubijen. Za sada je nejasno šta se sve odigralo, ali naša

veza nam je javila da je u Gidings došao najpre Dok Holidej i...

— Dok Holidej? — prekinuo ga je Rend. — Kakve ima veze s tim?

— Izgleda da ima. Viden je u Ostinu u guvernerovoj kući, a sada je posetio Eli Mejfild. Tu postoji neka veza. Sutradan se pojavio i Stret, pa je Ketfiš verovatno hteo da ga sredi. Došlo je do pucnjave između njega, Holideja i Streta, i Ketfiš je platio glavom. Posle toga, Holidej je odveo Streta za Ostin, a žena i dete ostali su kod kuće. Šta se stvarno zbilo, to tek moramo da saznamo.

Rend je zamišljeno klimnuo glavom.

Nil je rukom dao znak jednom od svojih ljudi, melezu koga su zvali Pajut.

— Pođi odmah u Gidings i vidi šta možeš da saznaš.

Pajut je klimnuo glavom i pošao, ali je Rend digao ruku i dao mu znak da stane. — Stani — rekao je.

Nil ga je upitno pogledao. Rend je još uvek bio zamišljen, ali mu je na uglovima usana lebdeo slab osmeh.

— Stret je naoštren za tu ženu?

— Tako smo čuli.

— A ona ima dete?

— Da. Devojčicu od osam ili deset godina.

Rendovo lice razvukao je osmeh od uha do uha. — Naš je! — izustio je u jednom dahu. — Naš je! Imam plan kako da ga sredimo. Kada sam čuo da je zaljubljen u neku ženu i da ta žena ima dete, prisetio sam se nečega što se meni desilo pre nekoliko godina. Imamo ga sasvim sigurno — ponovio je likujući.

Nil ga je pogledao sa sumnjom u očima. — Treba biti oprezan, Link. Čim se tu umešao Holidej, obračun sa Stretom neće biti jednostavan i lak.

— Uklonimo i njega — odgovorio je Rend raspoloženo. — Daću i za njegovu glavu deset hiljada dolara, isto kao i za Stretovu. A sad da se dogovorimo kako da sprovedemo moj plan. Pajut će poći u Gidings, ali ne sam. Evo šta će uraditi — rekao je Rend i počeo da izlaže svoju zamisao.

Malo kasnije četvorica konjanika, sa Pajutom na čelu, izjahali su iz kanjona i uputili se u pravcu Gidingsa. Odmah za njima iz logora bandita odjahalo je još nekoliko konjanika u malim grupicama koji su se razišle u raznim pravcima.

U kancelariji guvernera Lestera, Stret je doživeo grdnju kao nikada u životu, ali nije se žalio. Stajao je zbunjen i donekle preplašen.

— Za ime boga, guverneru, šta sam drugo mogao da uradim? Dole je bilo neizdržljivo, a meni je dosadilo da čekam. O koj, pogrešio sam što sam udario Mak Hju i pobegao, ali to se više neće ponoviti. Kunem se.

— Dobro, poverovaću — rekao je guverner mrgodnog lica. — Ali, obzirom na to šta se moglo desiti, verujem da ćeš odsada biti presrećan što si dole u podrumu.

— I nemojte dozvoliti da mi Mak Hju vrati dug, jer će mi uz dug vratiti i kamatu! — rekao je Stret skoro plačnim glasom.

Djuk ga je hladno pogledao. — Držaću se našeg dogovora, a ako neko pogreši u odnosu na tebe kao što si ti pogrešio prema drugima, onda je to na tvoju dušu. Od sada radi samo što ti se kaže. Slušaj naređenja bez pogovora. A prepustićeš meni da ja odlučim šta je dobro, a šta nije. Jesmo li se složili?

Stret je žurno klimnuo glavom i guverner je dao rukom znak da

ga odvedu u podzemne odaje. Zatim je pogledao Holideja, koji je sedeo zavaljen u fotelji i pušio.

— Je li bilo teškoća da ga vratite nazad, Holideje?

Holidej se osmehnuo ivicom usana. — Ne, ali se bojim da će iz njegove gluposti proizaći još dosta neprilika. Niko ne zna šta su Rendovi plaćenici pripremili za Eli Mejfild njenu kćer. Nadaćmo se da ih neće dirati. U svakom slučaju, pretpostavljam da je Stret sada shvatio kako nije lako biti najpopularnija ličnost u Teksasu. Uzgred da zapitam, šta je sa Mak Hjuom? Je li on u redu?

— Oh, jeste. Stret ga nije jako povredio. Najviše je povredjen Džonijev ponos. On je otišao sa grupom rendžera koji pokušavaju da pronađu Rendov trag. Ali, ja mislim da je on već davno u Meksiku — dodao je guverner rezignirano.

— Možda i nije. Ko zna šta je on sebi uvrteo u glavu. Pre svega mora pribaviti novca, a to će mu biti lakše u Teksasu, gde još uvek ima dobrih veza... sem toga, tu je i njegova mržnja prema određenim osobama. Prema Stretu... i možda vama.

Guverner je ravnodušno slegnuo ramenima. — To me nije mnogo briga.

— Da, meni je verovatnije da će neko vreme ostati u blizini. Sve zavisi od toga da li je Nil pripremio dovoljno bezbedno skrovište.

— Do sada su se dobro skrivali — rekao je guverner ogorčeno. — A sada, recite mi šta je sa tom ženom i detetom?

— Mislim da je Nil imao neki plan sa njima. Sudim po tome što je Ketfiš bio tamo, mada postoji i neka mogućnost da je on došao prateći Streta. Ja sam joj rekao

šta vi nameravate i predložio sam joj da se skloni u Dalas uz pratnju rendžera.

— To je dobro, kako bih rekao. A pošto ste već završili taj deo posla, bilo bi dobro da ga završite do kraja i aranžirate njihov prelazak u Dalas. Treba pomoći da nedužni ljudi ne stradaju.

— Slažem se, ali mislim da bi tu Mak Hju mogao dosta da pomogne.

— Postaraću se da se vrati iz potere. U međuvremenu, ja ću nastaviti da aranžiram plan Arizona za Streta. Sada kada je Rend slobodan, biće dosta komplikovano da se to uspešno završi.

— Možda ne bi bilo loše ako biste paralelno sprovodili još jedan plan kao sredstvo zavaravanja. Ako Rend još uvek ima svoje špijune u vašoj blizini, to će ga možda zavarati.

Guverner se zamislio. To je dosta dobar predlog, ali postavljalo se pitanje koliko će i taj drugi plan uspeti. Da li će za Streta uopšte biti nekog bezbednog mesta na kontinentu.

To je trebalo veoma pažljivo sprovesti.

U međuvremenu, guverner je po Holidejevim predlozima nastavio sa pripremama premeštanja Eli Mejfild u Dalas. Nije bilo potrebe da se za nju i njenu kćer aranžira poseban voz i zato je udešeno da se uz jedan teretni voz posle poštanskih kola prikači i putnički vagon. Na taj način u vozu bi bilo malo putnika i veći deo putničkog vagona ispunili bi rendžeri.

Odlazak iz Gidingsa određen je za dva dana kasnije i o tome je telegramom obavešten šerif u Gidingsu, sa napomenom da poruku prenese misis Mejfild. Holidej je smatrao da mlada žena treba da zna

sve što se odnosi na njenu sudbinu, a da bi pojačao mere bezbednosti oko nje, zatražio je da guverner pošalje tajno dvojicu rendžera koji bi motrili na kuću. O njihovom prisustvu nije trebalo da zna ni šerif u Gidingsu.

Mak Hju se vratio sa napornog traganja u brdima, zarastao u bradu, prljav i umoran. Kao što se pretpostavljalo, nisu našli nikakav trag Renda i Nila, jer su ova dvojica blagovremeno stigli do Kordiljera. Taj predeo bio je idealan za zavaravanje potere: teren je bio pun golih stenovitih brda, a kroz kanjone i uvale neprekidno je duvao vetar koji je nosio prašinu i brisao svaki trag. Za onoga, ko je znao kojim putem da pođe, nije postojala opasnost da bude pronađen.

Sićušni rendžer bio je zadovoljan što je dobio nazad svoj specijalni revolver, ali ga je to još jednom podsetio na njegov promašaj, koji mu je teško padao.

— Ja ne bih mislio o tome, Džoni — rekao mu je Holidej dok su te večeri ispijali čašicu u jednom salunu. — Stret i nije bio pravi zatvorenik. Bio je samo stavljen pod zaštitu. Tako nešto moglo se desiti i meni, svakome. Niko ne bi bio predostrožniji od tebe.

— Možda — progundao je Mak Hju, očigledno još ne sasvim ubeđen. — To je prvi put da mi se tako nešto dogodi. Nadam se da je i poslednji.

Ispio je do kraja svoje piće i dao znak krčmaru da donese druga dva.

— Guverner mi je rekao kako treba da vas pratim na jednom zadatku, poverljivom zadatku.

Holidej je klimnuo glavom i ispričao Mak Hjuu sve o Eli Mejfild i njenoj kćeri.

— Da. Najbolje je da se one negde skicne — složilo se Mak Hju. — Da li ćemo ostaviti nekoga da motri na kuću u Dalasu?

— Guverner reče da će neko ostati, ali misis Mojfield za to neće znati. Niti bilo ko drugi sem nas.

Mak Hju je klimnuo glavom, iskapio svoju čašu i ispitivački pogledao Holideja, koji je odmahnuo glavom.

— Čujte, Holideje, kakva je ta Eli Mojfield? Je li zgodna? Nešto ste bili uzdržani kada ste govorili o njoj.

— Ne bih rekao da je lepa. Više je interesantna. U svakom slučaju, ne čini mi se kao žena koja bi odgovarala Stretu. Ali, to nije moja stvar — završio je Holidej i otpio gutljaj piva.

— U pravu ste. Ja ću sada poći da za noćas potražim neki udoban krevet — Mak Hju je ustao i bolje namestio opasač sa revolverom, zadovoljan što na bedru ponovo oseća težinu svog „kolta“.

Holidej se opmehnulo. — Hoćeš da kažeš kako noćas nećeš obijati pragove saluna u potrazi za salunškim zabavljačicama.

Mak Hju je vragolasto namignuo. — Čini mi se da je to moja tajna. Ako baš hoćete, nisam rekao da ću u toplom krevetu biti sam.

— A tako! Znači u tvojim rečima treba uvek tražiti i prikriveni smisao.

Mak Hju se glasno nasmejao. — Kako god hoćete. Kad smo već kod toga, hoćete li sa mnom do Seline krème? — zapitao je Mak Hju.

— Ne, neću. Idem pravo u moju hotelsku sobu — rekao je Holidej i pošao prema leptir vratima. — Nadam se da ćemo se sutra ujutro videti. Nadam se da tada više nećeš biti nervozan.

Napolju na trotoaru Mak Hju je bečarski namignuo Holideju.

— Nemojte me tražiti u mojoj sobi pre podne, mister Holideje.

Mak Hju se okrenuo na petama i uputio se ka kući Seli Parlor, a Holidej je zastao da izvadi i pripali cigaru pre nego što je prešao preko ulice i uputio se prema svom hotelu.

Neko vreme šetao je ispred hotela i pušio. Dopršivši cigaru, odbio je poslednji dim i pre nego što je ušao u hol, otpiknuo kažiprstom užareni opušak, koji je u luku pao na sredinu ulice. Zevnuo je dok se uz stepenice penjao ka hodniku iz kojeg se ulazilo u sobe. Njegov apartman sastojao se iz malog predvorja, salona sa prozorom prema ulici i spavaće sobe koja je gledala ka dvorištu.

Holidej je prišao svojim vratima, ušao unutra i zaključavši za sobom, bacio svežanj ključeva na malu policu pre nego što je ušao u salon i pošao ka spavaćoj sobi. Bio je skoro na sredini salona kada je zastao i oslušnulo. Učinilo mu se da je u spavaćoj sobi iza zatvorenih vrata začuo neki šum.

Mršteći se, Holidej se okrenuo ka vratima spavaće sobe i sa rukom na dršci revolvera pošao prema njima. Tek tada je zapazio da su vrata bila samo pritvorena i pri svetlosti ulične svetiljke koja je mutno osvetljavala salon, primetio je da se vrata nečujno otvaraju.

On se munjevito spustio na jedno koleno. Taj refleksni pokret ga je spasao, jer je istog momenta planuo revolver i pri blesku revolvereskog pucnja on je ugledao dvojicu ljudi koji su jurnuli iz spavaće sobe. Holidej se bacio u stranu potežući revolver. Jedan od dvojice provalnika je glasno opsovao. Skraćena dvojcevka u njegovoj ruci grunula je kao top istog trenutka kada je Holidej ispalio prvi hitac.

Stolica pored Holideja razletela se u hiljade komada i Holidej je osetio da ga je po licu zasulo mnoštvo sitnih iwerki. On se otkotričao i u kotrljanju opalio kada je već i drugi hitac iz dvocevke grmnuo prema mestu gde je pre toga ležao. Staklo na prozoru je zazvečalo i komadići su odleteli na ulicu. No drugi Holidejev metak pogodio je cilj; jedan od dvojice napadača posrnuo je unazad i krkljajući pao u spavaću sobu. Pri svetlosti prozora ugledao je odraz njegove siluete i ruku kojom je pritiskao grudi. Holidej je ponovo opalio i razbojnik se zaneo unazad, tresnuo u prozorsko okno i pao u hotelsko dvorište slomivši u padu malu nadstrešnicu iznad sporednih vrata.

Drugi napadač je odbacio praznu dvocevku i potegao „kolt“. Holidej se uspravio na jedno koleno, opalio metak i munjevito se bacio na levu stranu samo delić sekunde pre nego što je provalnik opalio na njega. Našavši se pored stola, Holidej je ispalio dva poslednja hica iz svog „kolta“. Pokušao je da napuni revolver jer još uvek nije znao da li je pogodio protivnika ili ne. No, čuo je kako je napadač zastenjao, kašljući pao na kolena, a onda ispuštio revolver, koji je uz tup udar pao na pod. Zatim se pružio napred koliko je dug i Dok je začuo njegovo isprekidano disanje dok se umirući grčio na podu.

Za svaku sigurnost ubacio je tri nova metka u magacin svog revolvra, a onda ustao i kresnuvši palidrvce, pripalio fitilj petrolejke. Do tog momenta u hotelu je već nastala uzbuna i na njegovim vratima čulo se lupanje. Holidej je otvorio vrata radoznoj gomili. Bacio je pogled preko njihovih ramena i ugledao Mak Hjuu kako se probija kroz gomilu bez sakoa i opasaća za

revolver, ali sa teškom „koltom“ u ruci. Ugledao je samrtnika na podu i kleknuo pored njega.

— Onaj dole u dvorištu je Lejf Bruning, jeftin lupež. Poznajete li ovoga?

Holidej je prineo svetiljku da bi bolje obasjala ubičine izobličene crte lica.

— Mislim da ga znam. To je Li Istvud, revolveraš i plaćeni ubica — rekao je pustolov. — Ali ne znam zašto je hteo da me ubije!

Kleknuo je i prodrmusao samrtnika, koji je otvorio upola staklaste oči.

— Izgleda da si došao do kraja, Li. Ali, interesuje me jedno: zašto si hteo da me ubiješ? Koliko znam, mi nikada nismo imali nekih računa.

Istvud se zakaljšao i tanak končić krvi pocureo mu je sa ivice usana. Micao je usnama u bezglasnom naporu da progovori, a mlitavim prstima stiskao je rukav Holidejeve košulje.

— Nagrada... — prokrkljao je. — Rend je... raspisao nagradu za tvoju glavu...

Bilo je to sve što su od njega doznali. Nekoliko sekundi kasnije bio je mrtav. Holidej se uspravio lagano, stavio svetiljku na sto i uzdahnuvši nastavio sa punjenjem svog revolvra.

— Rend? Zašto bi Rend olatio nekoga da me ubije? — promrmrljao je ne primećujući šerifa koji se probijao kroz gomilu.

— Mora biti da je u pitanju krupnija suma kada se Istvud odlučio da je zaradi — rekao je Mak Hju. — Vrlo krupna suma.

Holidej je klimnuo glavom. Ipak, nije mogao da shvati zašto bi Rend želeo njegovu glavu. Da li je bilo moguće da je njegova mržnja prema Stretu bila toliko jaka da se prenese

na svakoga ko je bio u ma kakvoj vezi sa njim. Bila bi to mržnja bliska pomračenju svesti i u tom slučaju Eli Mejfild i njenu kćer nije čekala vedra budućnost.

IX

Holidej i Mak Hju otputovali su u Gidings jašući. Iz Ostina u to vreme nije polazio ni jedan voz koji ih je mogao odneti do Gidingsa da na vreme uhvati teretnjak za koji je trebalo prikačiti poseban vagon, i zato su oni pošli putem, sekući katkad prečicama, i otprilike negde na polovini puta upali u zasedu.

Ovaj put bila su tri napadača i položaje su zauzeli tako da pustolova i njegovog pratioca uhvate u unakrsnu vatru. Treći busijaš nalazio se skriven na jednom drvetu pored puta, jedinom koje se moglo videti na stotine metara okolo. Ubice bi možda i uspele u svojoj nameri da, nekom srećom za dvojicu putnika, nije bilo jedne zmije — večarke. Zmija je očigledno napala jednog od njihovih skrivenih konja i uplašena životinja se uskomešala i njisnula skačući u mestu i trupkajući kopitama pred zmijom pre nego što je otkinula vodice i mahnito jurnula na put svega dvadesetak metara daleko od Holideja i Mak Hju. Ova dvojica su to odmah shvatili kao upozorenje i bez ijedne reči dogovora jurnuli istog trenutka svaki na po jednu stranu puta. Taj njihov manevar osujetio je plan busijaša i jedan od ubica, ljut zbog toga, a možda i preplašen, osuo je prema njima čitavu salvu kuršuma. To je otkrilo šta se dvojici putnika sprema, a Holidej i Mak Hju su posle

nekoliko sekundi ugledali napadača skrivenog u stenama.

Svaki na svojoj strani puta, obojica su pojurili tražeći zaklon među stenama i dok je skakao iz sedla, Holidej je slučajno ugledao trećeg čoveka na drvetu. On se okrenuo, kleknuo na jedno koleno i nanišnivši revolverom koji je pridržavao i drugom rukom, munjevito pripucao. Ispalio je jedan za drugim tri hica i busijaš je poleteo sa grane na kojoj je stajao, kidajući u padu grančice i lišće. Njegovo telo palo je na zemlju dižući oblak prašine i Holidej se okrenuo na drugu stranu jer ga je olovno tano zakačilo po ramenu i otkinulo komad tkanine od njegove košulje. Začuo je sa druge strane gruvanje Mak Hjuovog „kolta“ i kratak prigušen krik čoveka u agoniji. Onda je još nekoliko hitaca pogodilo stenu ispred njega, zasipajući ga po licu i očima sitnim komadićima kamena i prašinom. To je treći napadač ispalio plotun metaka štiteći svoje bekstvo. Napadač je iskočio iza stene i punim trkom potrčao uz padinu ka ulazu u jarugu, gde su stajali vezani konji.

Holidej je nanišanio beguncu u noge i opalio, ali je promašio. No, sa druge strane doleteo je Mak Hjuov metak, koji ga je oborio. Begunac je pokušao da ustane, digao revolver da nanišani na Mak Hjuu i ovaj ga je dokrajčio sa vrha jednog kamena.

Bila je to munjevita i krvava akcija, koja se završila za manje od pola minuta. Sva trojica napadača bili su jeftini revolveraši, specijalisti za napad iz zasede.

— I oni su verovatno hteli da zarade nagradu — rekao je Mak Hju i Holidej je morao da se složi s njim.

— Život je u poslednje vreme postao vraški uzbudljiv.

— I vraški opasan — dodao je Mak Hju. — Ako je nagrada dovoljno velika, nikada nećete biti sigurni da neko, možda čak neko u koga imate poverenja, neće ispaliti metak u vas. Bilo bi dobro da držite oči širom otvorene, Holideje. Dobro bi vam došao još jedan par očiju na potiljku, kako mi se čini.

Holidej je galantno klimnuo glavom. — Hvala na upozorenju, Džoni.

Ostatak puta do Gidigsa prešli su bez drugih incidenata. Nezgoda ih je čekala kada su tamo stigli.

Dvojica rendžera koje je guverner poslao da čuvaju misis Mejfild, nisu bili na svojim mestima. Pustolov i njegov pratilac tražili su ih svuda, čak i na mestima gde nije trebalo da ih nađu, ali od dvojice rendžera nije bilo ni traga. Oni drugi, koji su trebali da čuvaju na putu misis Mejfild i njenu kćer, precrušeni u kauboje, putujuće trgovce-torbare, a jedan čak i kao propovednik, bili su okupljeni na železničkoj stanici u očekivanju da se postavi jedini putnički vagon, koji je trebalo da ih ponese u Dalas. To je bilo u redu, ali Holideja je mučilo neprijatno osećanje da nešto nije bilo u redu, jer se dvojica glavnih čuvara nisu pojavili, pa zbog toga nije gubio ni trenutka vremena, već se odmah uputio kući misis Mejfild.

Eli im je otvorila vrata i Holidej je zastao zaprepašćen promenom koju je uočio. Bila je to naravno Eli Mejfild, ali ipak sasvim drukčija. Koprena tajne i sada je skrivala dubinu njenih očiju, ali to više nije bila tajnovitost samopouzdanja i prkosa, već nečega što je ličilo na strah i jad. Izgledala je izmučena i zbunjena, a lepota njenog lica bila

je narušena dubokim brižnim borama. Gledala je preplašeno, kao posle teškog sna ispunjenog stravom, glas joj je lako podrhtavao, a odsečnim, skoro nervoznim pokretom ruke pokazala je dvojici gostiju da uđu u salon.

— Je li sve u redu, misis Mejfild — zapitao je Holidej.

— Svakako da jeste — odgovorila je ona žurno. Osmehnula se kratkim usiljenim osmehom. — Sve je u najboljem redu.

Pre nego što je nastavio, Holidej ju je izvesno vreme netremice posmatrao.

— Kad vi tako kažete, onda sigurno jeste, misis Mejfild. Ovo je Džoni Mak Hju, moj saradnik na ovom poslu, a inače rendžer. Mi smo došli da vas i vašu Ebi ispratimo do Dalasa, kao što je dogovoreno. Lokalni šerif, koliko mi je poznato, preneo vam je našu poruku?

Ona je žustro, skoro grčevito klimnula glavom. Holidej je pogledom obuhvatio odaju i zapazio da nema pripremljenog prtljaga. Izgledalo mu je kao da misis Mejfild nije spremna za put i kao da uopšte nije imala nameru da negde ode. Trenutak kasnije njegove sumnje su dobile potvrdu.

— Da, primila sam vašu poruku, mister Holideje, ali... ne želim u ovom momentu da odem u Dalas — te reči izgovorila je žurno, kao da je jedva čekala da ih se oslobodi.

— Otkuda sad to, misis Mejfild? — zapitao ju je pustolov.

— Vidite, mene je jako potreslo sve ono što se desilo kada je Lari bio ovde. Razmišljala sam... i uplašila sam se za Ebi. Zato sam odlučila da je pošaljem mojoj majci u Santa Fe. Radi sigurnosti, veće to shvatiti. Smatrala sam da će biti dobro ako bude što dalje odavde.

Holidej je nekoliko puta lagano klimnuo glavom i neprimetno dobaci pogled Mak Hjuu. Mali rendžer je samo nakrivio glavu na jednu stranu. Očigledno da Eli Mejfild ni njemu nije delovala dovoljno ubedljivo.

— Čak u Santa Fe? — progovorio je Holidej konačno. — To je dosta daleko oдавде. To je prilično veliki put za jednu samo osmogodišnju devojčicu, misis Mejfild.

Eli je oborila pogled. Počela je nervozno kršiti prste na rukama u krilu.

— Pa... zaista jeste. Ali, železnica je obećala da će se brinuti o njoj. Sem toga, bio je tu i jedan sused koji je deo puta putovao sa njom. Ebi je prilično... razumna i samostalna za svoje godine, mister Holideje.

— Pretpostavljam da jeste kad ste se usudili da je tako pošaljete. No, mislim da je to vaša stvar. Pretpostavljam da to znači kako ste konačno odlučili da se pridružite Stre-tu?

Eli je energično zaklimala glavom.

— Da — glas joj je bio jedva čujan, tek glasniji od šapata. — Misli-lila sam da će najbolje biti da vidim neko vreme kakó će se stvari razvijati i kada se uverim da nema nikakve opasnosti, da pošaljem po Ebi.

Mak Hju se počeošao prstom po obrazu.

— Onda ćemo morati još nešto da menjamo u dosadašnjim aranžmanima. Guverner je sve radio na osnovu pretpostavke da će se Stret tamo pojaviti kao oženjen čovek, sa ženom i kćerkom.

— Ebinu odsustvo se može vrlo lako objasniti — primetila je na to mlada žena. — Možemo jednostavno reći istinu: kako je otišla da pro-vede izvesno vreme kod svoje ba-

ke... i kako će nam se kasnije pridružiti — izgovorila je to kao da nema dovoljno daha, a u njenim očima, kao i u njenom glasu, osećao se prizvuk molbe.

Holidej je nabrao čelo. Činilo mu se da ovde nešto nije u redu, ali nikako nije mogao da tačno kaže šta.

— Pa dobro, gospodo, šta sada želite da učinimo?

— Pa, budući da ste već sve uredili za put, mislim na voz, ljude i ostalo, mislila sam da bih mogla odmah da pođem sa vama... i pridružim se Lariju. Ma gde da ga čuvate. Onda bismo mogli da ode-mo tamo gde je guverner odlučio da nas zajedno pošalje.

Holidej ju je neko vreme netremice gledao, ali ona je konačno skrenula pogled u stranu i nervozno osmotrila odaju.

— Pa, čini mi se da bi to bilo u redu, gospodo. Da li vam je potrebna pomoć za pakovanje?

— Imam gore jednu torbu.

Mak Hju je digao obrve skoro do pola čela. Pokretom ruke obuhvatio je odaju, pokazujući na komade nameštaja i lične stvari.

— Ostavljate sve ovo?

Eli se neprimodno nasmejala. — Ostavljam. Mislila sam da je tako najbolje, jer počinjemo nov život.

— Neće biti nikakve mogućnosti da te stvari naknadno prenesete — predočio joj je Mak Hju.

— Znam — rekla je pogledavši veliki zidni časovnik i fotografije sa venčanja, koje su se nalazile na polici pored njega. — Ali ipak mislim da će tako biti najbolje.

— Kako god vi kažete, gospodo — rekao je Holidej. — No, mislim da bi bilo bolje ako bismo sada pošli. Ah, još nešto sam hteo da pitam. Da li ste od momenta kada sam oti-

šao primetili da neko motri na vašu kuću?

— Ne — odgovorila je ona užurbano. — Ne, nikoga nisam primetila.

Holidej je zažmirio očima.

— Pa, mislim da je to dobro. Ali ipak smo ostavili dvojicu rendžera da stražare i pitam se gde su oni.

Ona se nasmejala; smeh joj je zvučao usiljeno.

— Mora biti da su ti ljudi vrlo vešti čim ih nisam primetila.

— Stvar je u tome što mi neznamo gde su sada. Ne možemo da ih nademo — rekao je Holidej otvoreno i njeno lice se istog trenutka skamenilo.

Zagrizla je donju usnu i uplašnim očima pogledala najpre Holideja, a zatim Mak Hjua. Ali, nije ništa rekla.

Holidej je sada bio sasvim siguran da nešto nije u redu, ali i dalje nije mogao da nasluti šta bi to moglo biti.

*

Misis Mejfild nije odmah odvedena na sastanak sa Larijem Stretom u njegovom podzemnom staništu. Najpre je primljena od strane guvernera, kome je izrazila punu zahvalnost za sve što je učinio da obezbedi njenu, Stretovu i Ebinu sigurnost.

Kada je ceremonijalni deo posete završen, Eli je otišla u svoju sobu u hotelu da se uredi, a guverner je zadržao Holideja i Mak Hjua.

— Imam utisak da sa njom nešto nije u redu. Kao da u njoj nema ni trunke snage — rekao je guverner.

Holidej se zagledao u raširene prste na ruci i uzdahnuo. — To se

i meni čini, iako ne mogu da dokućim šta je to. Ipak, nešto sigurno postoji nezavisno od nestanka rendžera.

— Od njih nema glasa?

— Nema. Ostavili smo neke ljude da ih traže, a i šerif u Gidingsu obećao je pomoć. Što se tiče Ebi Mejfild, i to je provereno. Otišla je vozom u pratnji nekog čoveka. Šerif nije znao ko je taj čovek, ali misis Mejfild kaže da je to neki sused — Holidej je lagano zavrteo glavom.

— Ali, tu nešto zaudara, ne uklapa se. Imaš li i ti taj utisak, Džoni?

Džoni je slegnuo ramenima.

— Pa lepo, bilo kako bilo, ja sam odlučio da Streta pošaljemo direktno odavde u Arizonu — presekao je guverner dosadašnju temu razgovora. — Nema nikakvog razloga da se to dalje odlaže. Pribavio sam mu isprave iz kojih se vidi da je iz Oregona, da je već dvanaest godina oženjen, da je izgubio jedno dete i da ima ženu i kćer. Sve je to u dokumentima, ako bi neko bio radoznao da se raspituje.

Holidej je klimnuo glavom. — Izgledala da je Stretov problem rešen. Sada postaje glavno pitanje kako da ga odavde prebacimo. Ali, to je već vaša stvar — rekao je Dok otresajući vrhom kažiprsta trunke prašine za svog sakoa.

— I to je aranžirano — rekao je guverner gledajući Holideja sa šeretskim osmehom. — Večeras kod nas dolazi jedna prijateljica moje kćeri. Vi je znate, Holideje, to je Lujza Strong. Da, mislim da ste se upoznali. U svakom slučaju, ona će noćas ostati ovde, a Stret će izaći u njenim kolima, naravno obučen u njene haljine. Mi večeras ovde priređujemo malu zabavu, na kojoj bih želeo da i vi prisustvujete, Holideje — promenio je guverner za trenu-

tak temu i osmehnulo se svom prijatelju. — Biće i drugih gostiju. Neki od njih odvešće se u kolima sa Stretom, biće odeveni u ženske haljine, ali biće to u stvari naoružani rendžeri. Neke dame će takođe poći sa njima u isto vreme radi kamuflaže. Tako ćemo Streta i njegovu izabranicu bezbedno prebaciti do Lujzinog stana, a tamo će ih već čekati druga grupa ljudi, koji će ih preuzeti i prebaciti ih na ranč jednog mog prijatelja izvan grada. Odatle će uzeti voz do Alamo Gorda u Nju Meksiku, gde će još jednom promeniti ime, a odatle će poći na sever do Santa Fea i još dalje, sve do Denvera. Iz Denvera će biti prebačen direktno u Arizonu... i to pod novim imenom i sa ovom ženom kao njegovom suprugom. Pošto su rešili da u prvom momentu ne vode devojčicu sa sobom, moraću da napravim neke male izmene. Kako vam to sve izgleda, mister Holidej?

— Na prvi pogled izgleda sve u redu, guverneru. — rekao je Holidej. — Ali, da bih procenio koliko je plan dobar a koliko eventualno nije, morao bih da znam sve pojedinosti.

Guverner se lukavo nasmejavao. — Saznaćete ih, mada to za vas nije važno ako ste već odlučili da dalje ne učestvujete u poduhvatu. To će mi biti žao jer... do sada ste imali uspeha.

Pustolov je uzvratio guverneru uz ne manje lukav osmeh. — Niko ne garantuje da se neću predomisлити. Ali, zar ga ne šaljete ranije nego što ste nameravali? — zapitao je.

— Pa nema nikakvog smisla zadržavati ga ovde duže vremena, pogotovo ne sada, kada su sve pripreme završene. Ukoliko ga duže zadržavamo, utoliko su veće šanse Rendovih ljudi da nešto saznaju i preduzmu.

— O Rendu i Nilu nemate novih saznanja? — zapitao je Dok.

Guverner Djuk je odmahnuo glavom.

— Kao da su se pretvorili u dim. Može biti da su već u Meksiku. Ja sam smatrao suprotno, jer su uz pomoć lažnih tragova i nekih lažnih obaveštenja, koja su vodila preko Ria, hteli da stvore utisak kako su prešli granicu. Ali, to je sve suviše upadljivo i napadno. Možda su ipak još uvek na tlu Sjedinjenih Država, kao što mi moj instinkt govori.

— Mislite da Rend vreba pogodan trenutak da se obračuna sa Stretom? — zapitao je Holidej.

Guverner ga je pogledao ispod oka. — Da, sa Stretom i sa svima ostalima koji su mu se zamerili, uključujući mene, pa čak i vas.

Holidej je stegnuo ramenima. — Možda. Izgleda da je za svoju glavu raspisao popriličnu nagradu.

— Deset hiljada dolara, koliko sam čuo.

Mak Hiju je zvikanuo. — Onda nije čudo što je priličan broj lupeža pokušao da vam probuši kožu.

— Interesuje me koliko je obećao za Stretovu glavu — zapitao je Dok.

— I za njega isto toliko. Deset hiljada — rekao je guverner. — Ali je uz to obećao još poseban dodatak onome ko ga dovede živog.

U tom trenutku u odaju je ušao sluga i najavio Eli Mejfild. Guverner je rukom dao slugi znak da je uvede i Holidej je ustao.

Mlada žena je ušla i zastala. Izgledala je nervoznija nego kada je otišla. Držala je svoju torbicu, napravljenu u indijanskom stilu, čvrsto stegnutu u rukama i prstima je nervozno i nesvesno čupkala dodatne ukrase od oboljale jelenske kože. Holideju nije promaklo njeno neprirodno držanje, ali guverner kao da to nije zapazio, već je rekao Mak

Hjuu da mladu ženu povede u podzemne prostorije. Zainteresovan da prisustvuje tom susretu, Holidej je pošao za njima, ali je prethodno dobio guverneru.

— Vrlo je nervozna... verovatno zbog kćeri. Pretpostavljam da se kaje što ju je pustila samu na dalek put. Nadajmo se da će se smiriti kada dete opet bude pored nje.

— Nadajmo se — rekao je guverner i pogledom ispratio Holideja, koji je pohitao za Mak Hjuem i Eli.

Prošli su pored kuhinje kroz hodnik do tajnih vrata u zidu, a onda kroz kratak prolaz do odaje u kojoj je čuvan Stret. Mak Hju je otključao vrata i gurnuo ih unutra, koraknuvši istovremeno korak nazad da bi propustio mladu ženu. Istovremeno je doviknuo.

— Dovedi smo tvoju izabranicu, Stete.

Eli je zastao dah od iznenađenja kada je iza čeličnog štita ugledala Streta sa metalnim oklopom na prsima i šlemom koji mu je skrivao celo lice. Cevi iz kratke dvocevke zjapile su okrenute prema vratima kroz uzane proreze u metalnom štitu. Ali čim ih je prepoznao, Stret je skinuo šlem i izašao iz metalnog štita smeškajući se svojoj veronici.

— Eli! Znao sam da ćeš doći — bacio je šlem na pod i žurno pošao ka njoj.

Kada je Eli Mejfild izvukla ruku iz svoje indijanske torbice i pre nego što su zaprepašćeni Mak Hju ili Holidej mogli nešto da predumu, ona je malim „deringerom“ nanišanih na Streta. On je bezglasno otvorio usta kao da je nešto htio da pita i u tom trenutku revolver je planuo najpre jednom, a onda i drugi put.

Lari Stret se zatuturao unazad, lica oblivenog krvlju. Udarilo je ledima o metalna zaštitna postolja i pao na pod, gde je ostao nepomično da leži.

X

Mak Hju je bio bliži. Priskočio je i jednim udarcem ruke izblio iz žene šuke revolver koji se još pušio. Zgrubio ju je za ramena i primetio da su joj oči staklasto sjajne od strahovitog psihičkog potresa. On ju je bezdušno prodmusao.

— Zašto? Za ime božije, zašto ste to učinili? — povikao je, a Holidej je pored njih priskočio do palog Streta.

Mlada žena je onesvešćeno klonula i Mak Hju je izustio glasnu kletvu i prihvativši je da ne padne na zemlju, ponio je do ležaja. Bez trunke pažnje spustio ju je svom težinom na krevet i obratio se Holideju.

— Šta je sa njim?

— Živ je — rekao je Holidej. — Imao je ispod košulje još jedan tanak komad čelika. Jedan kursum se odbio od metalne ploče i kliznuo u rame. Drugi metak ga je izgleda okrenuo po glavi... prilično duboko. Bilo bi najbolje da odmah pozovemo doktora Bolsa.

Mak Hju je klimnuo glavom i požurio prema vratima.

— Neka me nosi vrag ako znam zašto je to učinila.

— Pohitaj, Džoni, možda je svaki sekund skup — požurio je Holidej Mak Hjuu, a ovaj je hitro izašao iz odaje.

Holidej je pritisnuo maramicom ranu na ramenu i donekle ublažio oticanje krvi, ali ništa nije mogao da učini da zaustavi krvarenje iz rane na glavi. Pogledao je Eli Mejfild, koja je zastenjala i upravila se u sedeći položaj primevši obe ruke slepoočnicima. Iako ošamućena, odmah je uočila Stretovo opruženo nepomično telo i ruka joj je pošla do usana da priguši kratak krik zaprepašćenja. Lice joj je pobledelo.

— Jesam li... jesam li ga ubila?
— zapitala je promuklo.

Holidej je ustao i prišao joj, ostavši ipak između nje i Streta.

— Niste, ali dosta ozbiljno ste ga pogodili — ona je zajecala i Holidej ju je prodrmusao. — Zašto ste to učinili, misis Mejfild? Mislili smo da ga volite.

— Pa... ja ga na neki način i volim! — izustila je jecajući.

Holidej je uzdahnulo.

— Onda mi je drago što ne volite i mene.

Ona ga je pogledala suznim očima i na licu joj se ukazalo očajanje.

— Ali, Ebi volim još... više.

Holidej se zagledao u nju i nabrao obrve.

— Ebi? To je, dakle. Ona uopšte nije otputovala za Santa Fe kod vaše majke? Ona je u Rendovim rukama, je li tako? — očajna. Eli Mejfild je ojačeno klimnula glavom. — Oni su vam naredili da će, ako ne ubijete Streta, njoj nešto učiniti nažao?

— Zapretili su mi da će je ubiti — izgovorila je isprekidano, gušajući se u jecajima. Dohvativši Holideja za revere sakoa, pogledala je očima koje su vapilo za razumevanjem. — Ali pre toga, rekli su da će je... da će je odvesti u Meksiko... u neku javnu kuću gde dolaze perverzni gosti i... — Holidej ju je privukao sebi na prsa i pomilovao po glavi, osećajući u tom zagrljaju kako joj telo grozničavo podrhtava i grči se od jecaja. Digao je glavu kada su u odaju ušli Mak Hju i doktor Bols i prošavši pored njega, prišli Stretu. Guverner je došao odmah za njima i odmah se obratio Holideju.

— Kako se to desilo?

Holidej mu je u nekoliko reči objasnio. — Devojčica je u Rendovim rukama. Iskoristio ju je kao sredstvo da Eli natera da potegne oružje na Streta.

Stisnutih usana, guverner je samo klimnuo glavom. — Nije mi jasno šta je očekivala? Pretpostavimo da joj je uspelo da ubije Streta; kako je uopšte mogla da misli da će ponovo videti svoje dete.

Holidej je slegnuo ramenima.

— Pretpostavljam da toliko daleko unapred ona nije ni razmišljala. Verovatno da je razmišljala samo o svojoj maloj devojčici. Nije, nikakvo čudo šta se sve vreme suludo ponašala. Bila je pakleno napeta i nervozna: bila je stavljena pred dilemu da ili ubije čoveka sa kojim je trebalo da nastavi život, ili će joj devojčica biti odvedena u neku javnu kuću u Meksiku. Pravo je čudo da je i ovoliko mogla da se obuzdava i bude bar prividno pribrana. Doktore — rekao je spuštajući na krevet Eli, koja je sada već bila blizu hysterije — čini mi se da bi bilo najbolje ako joj date nešto za umirenje.

Bols se uspravio ne skidajući pogled sa krvlju natopljenog zavoja, koji je pre toga obavio oko Stretove glave.

— Ostaće živ, kako bih rekao, ali moraće jedno vreme da odleži u ambulanti.

Onda je pošao do Eli i pokušao da joj zagleda beonjače. Ona se oduprla, ali je doktor Bols ipak video što je hteo.

— Da, treba joj nešto što će je smiriti.

Eli je počela da više i plače, a njen plač povremeno je prekidao histeričan smeh. Bols ju je ošamario po licu i ona se za trenutak pribrala i vratila razumu. Bols ju je prodrmao za ramena i uneo joj se u lice.

— Sve je u redu. Niste ga ubili — rekao joj je blago. — Malo je ranjen, ali će preživeti. I ne brinite, vратићемо vam vašu kćer.

Na te reči ona je ponovo izgubila svest i doktor je pogledom zamo-

lio Holideja da je pridrži, a on je počeo da pretura po svojoj lekar-skoj torbi, odakle je izvadilo bočicu sedativa.

— To je dosta krupno obećanje, doktore — došapnuo mu je Mak Hju tiho.

Bols ga je značajno pogledao.

— Ako ne želite da ta žena poludi, naći ćete njenu devojčicu, Džoni. Ako vam je svejedno, ona će od bola sigurno poludeti. To mogu da vam garantujem.

*

Sredstvo za umirenje je delovalo. Pošto je nekoliko časova spavala kao omamljena, Eli Meifild se probudila mnogo smirenija. Holidej je sedeo pored njenog kreveta u hotelskoj sobi. Kada se Eli promeškollila u krevetu, on je digao pogled sa novina i prijateljski joj se osmehnuo.

— Osećate li se bolje?

Osmeh je preleteo preko Elinog lica. Ona je sela u krevetu i donekle iznenađena, osvrnula se oko sebe.

— Da, mislim da mi je bolje.

Prinela je drhtavu ruku čelu, kao neko ko pokušava da se nečega priseti. Odjednom je širom razrogačila oči.

— Gospode bože! Da li je to bio neki ružan san ili sam ja stvarno ubila Larija?

— Pucali ste na njega, ali ga niste ubili — rekao joj je Holidej umirujućim glasom. — On je sada pod lekarskom negom. Ostaće živ, ali izvesno vreme moraće da provede u postelji. To je, na sreću, sve. Ima dosta duboku ranu na glavi i plitku površinsku ranu na ramenu. Ipak, moram da vam kažem kako bi bio mrtav čovek da ispod sakoa nije nosio tanku metalnu ploču.

Eli je očajnički zagnjurila lice u šake.

— To je bilo strašno. Morala sam da izaberem između Larija i Ebi. Nisam znala šta da radim, Oko mene nije bilo nikoga kome bih se mogla obratiti i tako... morala sam da izaberem ono što mi je izgledalo prirodno.

Zaplakala se, ali to više nije bio histeričan plač; bio je to izliv jada, krik nevoljnika povijenog pod teretom suviše teškim da bi se mogao nositi. Holidej joj je spustio ruku na podlakticu i pokušao da je umiri.

Taj dodir kao da je prijaio Eli Meifild i posle nekog vremena ona se smirila. Slabim osmehom zahvalila je Holideju za maramicu koju joj je dao. Svilenom mirišljivom maramicom obrisala je obraze od suza, a onda je zastala gužvajući u rukama finu tkaninu.

— Izgleda da sam potpuno zaborijala stvar, je li tako?

— Moram da priznam da je situacija dosta komplikovana — rekao joj je Holidej. — Osećate li se dovoljno dobro da porazgovarate sa guvernerom ili nekim...

Eli je odrečno zavrtela glavom.

— Ne, nisam još raspoložena za to. Ali, znam da treba nekome da objasnim sve što se odigralo sa mnom... i Ebi. Možda ipak postoji neka šansa...

Holidej ju je potapšao po ruci.

— Ako postoji, onda će devojčica biti pronađena. Guverner će preuzeti sve da vam pomogne... a i ja lično, onoliko koliko mogu — pokazao je pokretom glave prema vratima sobe. — Napolju pred vratima je stražar.

Eli je kiselo izvila usne. — Pa naravno, to sam mogla i da očekujem. Ne brinite, neću pobeći.

— Znam, ali ipak vam skrećem pažnju da ne pravite nove glupo-

sti. Morate imati poverenja u nas. A sada, recite mi šta se odigralo u Gidingsu?

Eli mu je ukratko ispričala kako je njenoj kući došao melez po imenu Pajut i rekao joj kako je Ebi povređena u školi prilikom igre i kako treba da dođe da je uzme. Izjavio je da je školski služitelj. Ona je pošla za njim i na putu do škole naišla na Ebi sa još trojicom naoružanih ljudi. Tek tada je Pajut otkrio karte i rekao joj da Rend traži od nje da ubije Streta... ili će u protivnom Ebi, njena osmogodišnja devojčica, biti odvedena preko granice u neku javnu kuću u koju su dolazili samo izopačeni ljudi. Naredili su joj da svima kaže kako je Ebi poslala u Santa Fe sa nekim susedom i kako će devojčica kod njene majke provesti izvesno vreme, što je bila priča koju je ona i ispričala svima, uključujući i Holideja.

Dok je govorila, nervozno je gužvala maramicu i povremeno brišala lice, sada već potpuno suvo.

— Primetili su dvojicu rendžera za koje ste me pitali, mister Holideje — dodala je. — Ne znam šta se sa njima desilo, ali čula sam kada je melez rekao jednom od svojih ljudi da su oni srođeni.

Holidej je skrenuo pogled sa njenog lica do prozora i zagledao se u daljinu. Znao je da su rendžeri mrtvi. Njihova tela možda nikada neće biti nadena, ali je njihova sudbina bila jasna. Prisutio se, takođe, kako je Rend došao na davolsku ideju da Eli natera da ubije Streta. Kao uzor za to poslužio mu je događaj od pre nekoliko godina, kojem je Holidej bio svedok, kada je jedna žena potegla revolver na njega. Znao je da niko neće posumnjati u Eline namere, a imao je Ebi kao sredstvo da od mlade

žene napravi svog poslušnog izvršioca.

— A kakav je dogovor postignut za ono posle, kada sreditte Streta? — zapitao je Dok. — Oni su morali znati da nećete uspeti da se izvučete.

Eli je slegnula ramenima i šmrknula. — Ne znam ništa. Rekli su samo da sve zavisi od mene. Nisam ni mislila na to. U svakom slučaju, rekli su da ću, ako obavim posao, kod mesta Kou Gep naći čoveka po imenu Sokli i... da će me on odvest do Ebi.

— Kou Gep? — ponovio je Holidej i zamislio se. — To je negde na ivici brdskog masiva prema severu, kako mi se čini.

— Da, baš tako — rekla je Eli. Znam kako se tamo može doći.

— Jesu li vam rekli? — zapitao je Holidej zainteresovano i ona je klimnula glavom. — Verovatno da vas tamo niko neće čekati. To je običan trik. Ne bi oni smeli rizikovati da vi posle toga otkrijete njihove tragove.

Eli je za nijansu više prebledela. — Ali... šta onda da radim? Oh, Ebi...

Holidej je ponovo zamišljeno pogledao kroz prozor. — Čini mi se da ipak postoji neko privremeno rešenje... predložiću guverneru da objavi kako je Stret ubijen — rekao je i mlada žena je naglo digla glavu.

— Mislim da bi to moglo uspeti — nastavio je Dok i pogledao je u oči. — U Rendovu ili Nilovu reč ne možete se mnogo pouzdati, gospodo, ali možda bi ta novost doprinela da vaša devojčica još neko vreme ostane u životu.

Otvorenih usta Eli je lagano zaklimnala glavom. — Hvala vam — prošaputala je. — Ali...

— Nemojte mi zahvaljivati — rekao je Dok. — Nešto se mora

preduzeti. Moja zamisao pretpostavlja i vaše malo učešće u izvođenju plana, ali verujem da ćete vi biti sposobni da uradite ono što je potrebno, pogotovo ako je to jedina nada da vašu devojčicu vidite živu.

Plamen nade blesnuo je na licu Eli Mejfild i ona je zahvalno pogledala Holideja.

— Učiniću... učiniću sve.

— Odlično — rekao je Dok. — Ja ću videti sa guvernerom da prihvatim moj plan, a posle ćemo o tome još razgovarati. Ali, moramo delovati brzo. Kada bi trebalo da se nadete sa tim Šoklijem kod Kou Gepa?

— Ostavili su mi rok do sutra u podne. Rekli su da će me Šokli do tada čekati, ali ne duže.

Holidej je zavrteo glavom.

— Onda verovatno da će nekog tamo biti — rekao je Holidej poluglasno. — Ne želim da vas plašim, ali mislim da će vas oni ubiti ako se pojavite. Ako se ne pojavite, to ne bi mnogo izmenilo stvar... bar kako ja pretpostavljam.

Eli ga je gledala kao da se njegove reči ne odnose na nju. Mislila je o nečem drugom. — Mogu li da vidim Larija? — zapitala je i čelo joj se nabralo kada je primetila izraz njegovog lica. — U čemu je stvar? Skrivate li nešto od mene? Jesam li ga ipak ubila?

Holidej joj je stavio ruku na podlakticu. — Ne, niste, on će se izvući, kao što sam vam rekao. Ali, suviše je slab da nekoga prima.

Eli Mejfild ga je prodorno pogledala. — Lažete me! Šta nije u redu! Molim vas, recite mi.

Holidej je prikrio nelagodnost, ali je nehotice stisnuo usne i uzdahnuo. — Eli, Stret zna sve šta se desilo i zašto ste pucali na njega. Ali, bojim se... on vas nije shvatio.

Eli Mejfild je široko otvorenim očima zurila u Doka, trudeći se da upije svaku njegovu reč.

— Hoćete da kažete kako ne želi... neće da me vidi?

— Zao mi je, baš to — rekao je Dok tiho.

— Ali, jeste li mu objasnili?

— Sve mu je objašnjeno — rekao je Dok. — Sve. Ipak, on je ogorčen i tražio je od guvernera da opet preinači plan i da ga tretira kao udovca. Za vas nema mesta u njegovoj budućnosti.

Eli je bez reči primila taj poslednji udarac. Primila ga je hrabro i Doku se učinilo da je u njenim očima uočio iskru olakšanja, pa čak i radosti. Rastanak sa Stretom očigledno je nije mnogo pogodio, možda i zbog toga što je druga briga bila daleko teža i veća. Spustila se nauznak na jastuk i zagledala se u jednu tačku ispred sebe, kao da zuri kroz otvore u tunel sećanja.

— Oh, bože, samo da Ebi bude spasena.

*

Po Holidejevom savetu guverner je naredio da se izvrše pripreme za Stretovu sahranu i glas o tome ubrzo se raširio celim gradom, a zatim i van Ostina. Dok je znao da neće trebati mnogo vremena da glas o tome stigne do Renda i Emeti Nila. Bez sumnje da će Rend čestitati sam sebi na uspehu.

Ta novost možda će sačuvati život male Ebi bar dok se ostatak Dokovog plana sprovede u delo. Pod uslovom, naravno, da devojčica već nije bila mrtva ili poslata preko Ria. Holidej se nadao da se to još nije odigralo. Rend ne bi ubio dete sve dok ne bude potpuno siguran da mu više neće koristiti.

Sledeći korak bio bi organizovanje bekstva Eli Mejfild.

Ceo poduhvat je bio riskantan. Stret nije mogao biti premešten iz bolnice, a straža oko njega izazvala bi stannju. Ipak, postavljena su dva čuvara prerašena kao pacijenti, a guverner je udesio da jedan nepoznati skitnica, koji je nađen mrtav u blizini grada, bude sahranjen u grobu sa nadgrebnom pločom na kojoj je bilo upisano Strečovo ime.

Ali, nije bilo lako uveriti Renda ili njegove uhode da jedna žena kao Eli Mejfild može pobeći. Ako je bilo tačno da je ubila Streta, onda bi bilo prirodno da bude dobro čuvana i u tom slučaju malo je bilo verovatno kako bi mogla uspeti da pobjegne.

No, Holidej je opet predložio guverneru plan koji je Rendovim uhodama i Rendu mogao izgledati dovoljno ubedljiv.

U guvernerovoj kući održavala se mala zabava, kojoj su prisustvovali i neke gradske gospede. Udešeno je tako da jedan nov rendžer po imenu Stoŭn bude na straži pred Elinim vratima. Bilo je isplanirano da se spoje njegovo neiskustvo i šarm Eli Mejfild. Trebalo je, bajagi, da ga ona namami u sobu sablažnjivim ponudama i kada on uđe, da mu ukrade revolver i pobjegne iz zatvora i iz grada na kolima jedne prijateljice guvernerov-

ve kćeri. Ta je priča imala nedostataka, ali ipak je mogla uspeti.

Bar tako su se nadali. Od toga je zavisio život Eli i Ebi Mejfild.

Bekstvo se odigralo po planu i njegovoj uverljivosti doprinela je jedna gošća koja je, ne znajući za dogovor, glasno protestovala zbog krađe njenih kola i ogrtača kojim se Eli ognuła božeći iz blizine zatvora.

Eli Mejfild je na izlazu iz grada ukrala nekog konja i brzo odjahala. Bila je već daleko kada je krađa kola otkrivena i kada je počela potraga. Holidej i Mak Hju bili su među tražilačima koji su pošli za Mejfildovom i kada su se našli van grada, oni su se odvojili od grupe rendžera i uputili se prema severozapadu. Kada su bili van domašaja pogleda, oni su promenili pravac i krenuli prema Kou Gepu.

Predom kojim su jahali bio je neravan, pun uvala i jaruga, vrlo pogodan za zasede, ali obojica su punom brzinom gonili svoje konje jer su znali da su izgubili dosta vremena i da se može desiti da Eli Mejfild stigne na mesto sastanka pre njih. Dok Holidej je sumnjao da će je Šokli ili neko drugi tamo sačekati i ubiti.

Bio je u pravu. Kada su dojahali do brdskog prevoja iznad Kou Gepa, Holidej se privukao do jed-

NE ZABORAVITE!

Od 4. aprila 1987. godine nova vestern edicija
„KOLT” izlazi svakog 4-og u mesecu.

CITAJTE „KOLT”.

ne stene i osmotrio prolaz. Ispod sebe ugledao je dvojicu ljudi pored male logorske vatre sa puškama nadomak ruke. Prepoznao je krupnog Šoklija, a Mak Hju je drugog identifikovao kao bandita Loba. Obojica su bili poznate ubice i kada je Lobo, spazivši u daljini oblak prašine, pozvao Šoklija, i kada su obojica uzevši puške sišli niže i zauzeli busiju, nije bilo sumnje kako nameravaju da konjanika dočekaju u zasedi. A taj konjanik morala je biti Eli Mejfild.

Holidej i Mak Hju su želeli da bar jednog ubicu uhvate živog i sa oružjem u rukama, oni su se počeli spuštati ka ljudima u zasedi. Bili su negde na pola puta kada se jedan kamen odronio pod Mak Hjuovom težinom. Mak Hju je brzo skočio do drugog uporišta, ali se odronjeni kamen skotrljao u jarugu.

Šokli se prvi okrenuo i pogledao gore. Opalio je iz puške čim je ugledao dvojicu nepoznatih ljudi. Njegov metak pogodio je stenu pored Holideja koji je bio viši nego Mak Hju. Holidej se odgurnuo od stene i raširenih ruku počeo naniže i skoro izgubio dah kada je pao na meki pesak. Bandit je očigledno mislio da je pogodio Holideja i ubacujući metak u cev on je pušku okrenuo prema Mak Hjuu.

I Lobo je pripučao i Mak Hju je uvukao glavu u ramena sklanjajući se od metka i komada stena. Dok su obojica bandita gadali rendžera, Holidej se povratio i nanišanio revolverom. Lobo je zapazio taj pokret i nanišanio puškom. Holidej je na brzinu opalio i promašio, ali metak je prošao dovoljno blizu Loba da ga uplaši, te da i on promaši cilj. Mak Hju je, međutim, nanišanio svojim teškim „koltom“ i opalio. Patron sa teškom sačmom grmnuo je i potresao planinski prolaz. Udar tanadi teškog kalibra

odbacio je Šoklija nazad i prebacio ga preko jedne stene raznete glave i prsa. Taj prizor ošamutio je za trenutak Loba i to je za njega bilo fatalno. Ta pauza omogućila je Doku da ispali jedan metak i pogodi Loba u prsa.

Holidej je skočio i potrčao napred, a Mak Hju je skočio na dno jaruge. Ranjeni bandit je bio na umoru.

— Sa tobom je svršeno, Lobo — rekao je Holidej kratko. — Niko ti ne može pomoći — čužno je porred umirućeg bandita. — Zašto nam ne bi rekao gde da nađemo Renda? Ta tajna ti neće koristiti na onom svetu.

Bandit je sa puno mržnje pogledao Holideja.

— Mi možemo doprineti da ne umreš lako, mister — pripremio mu je Mak Hju i zapazio da su se banditove zenice zgrčile od straha. — Ti umireš, ali još uvek imaš vremena da osetiš kako smrt može biti grezna — bacio je kratak pogled do pustolova. — Idite da pričekate onu ženu, Holideje. Ja ću se pobrinuti za našeg prijatelja Loba. Nas dvojica ćemo malo da porazgovaramo — nehajnim pokretom izvadio je lovački nož iz kanije i neprimetno namignuo Holideju.

— O koj, ali nemoj biti previše surov — rekao je Holidej.

Pošao je lagano ka brdskom prolazu da prička ženu i ugledao je kako se oprezno približava, spremna da se okrene i pobegne na prvi znak opasnosti. Skinuo je šešir i mahnuvši njime, pozvao je nekoliko puta. Eli Mejfild je još više usporila, bleđa u licu, držeći mali revolver u ruci, sve dok nije bila sigurna da je prepoznala Holideja. U tome je prišao i Mak Hju, i Holidej ga je upitno pogledao.

— Da, propevao je — rekao je Mak Hju. — Rend nije daleko

odavde, a Nil je sa njim — bacio je kratak pogled ka ženi, koja ga je slušala puna iščekivanja. — Devojčica je dobro, misis Mejfild.

Eli je sa olakšanjem odahnula, ali joj je grč straha istog trenutka stegao srce.

— Kako ćete je spasti?

— Mister Holidej i ja smislićemo nešto.

— Koliko ljudi imaju sa sobom? — zapitao je Holidej.

Mak Hju se lukavo osmehnuo. — U pećini su samo Nil i Rend. Većinu ljudi Rend je poslao u Ostin da provere je li Stret zaista sahranjen. Dvojica su ovde čekali misis Mejfild, a trojica drugih otišli su da pokušaju da zarade nagradu za vašu glavu. Osećali su se toliko bezbedni da je samo Nil ostao da štiti Renda.

— I devojčicu — dodao je Holidej. Nije to rekao glasno, ali je znao da je Ebi Mejfild glavni Rendov adut. Ako bude trebalo, on će je iskoristiti kao taoca da bi sebi obezbedio put u slobodu.

Mak Hju je klimnuo glavom da bi Holideju stavio do znanja kako i on isto misli.

— Trebalo bi da pođemo — predložio je.

— Idem i ja — rekla je Eli Mejfild.

— Čekajte malo, gospodo — usprotivio se Mak Hju.

— Ne — presekla ga je ona. — Ebi je moja kći. Ja sam prošla kroz pakao, mister Mak Hju. Neću vam smetati, ali nameravam da pođem sa vama i... — začutala je i progutala pljuvačku. — Ako ne budete mogli da spasete Ebi, onda... ja ću se pobrinuti da nikada ne stigne do neke javne kuće u Meksiku.

Donja usna joj je zadrhtala i oči su joj se ispunile suzama. Holidej i Mak Hju su se zgledali. Osetili su divljenje prema njenoj očajni-

čkoj hrabrosti i nijedan od njih nije imao srca da joj ne dozvoli da pođe sa njima.

Znali su da bi ona u svakom slučaju pošla.

*

Nameravali su da za prilaženje pećini sačekaju mrak. Pećina se nalazila na kraju jednog slepog kanjona, iznad velike gomile šljunka i krupnog peska. No, Holidej se setio da je Šokli trebalo da čeka samo do podne. Pošto pećina nije bila daleko od Kou Gepa, njegov povratak će u pećini očekivati mnogo pre zalaska sunca. Ako se do tada ne vrati, Nil i Rend će postati sumnjičavi.

Holidej je navukao Šoklijeve pantalone i uzeo njegovog konja, po dužini uzengija znali su koji je konj njegov; preko ramena je prebacio Šoklijev izgužvani kišni ogrtač, a na glavu stavio njegov šešir. Šešir je bio iskrzan olovnim kuglicama i umrljan krvlju, ali izdaleka je izgledalo da je u sasvim dobrom stanju.

Lobo je bio mršav, mada viši od Mak Hju, ali je mali rendžer ipak obukao njegovu krvlju zamrljanu košulju, na glavu stavio njegov šešir i pojahao njegovog konja. Iz daljine, oborenih glava i lica zaklonjenih obodima šešira, mogli su proći kao Šokli i Lobo, pogotovo ako bi Nil ili Rend pogledali iz pećine očekujući da vide baš njih dvojicu. Svaki konjanik koji je imao sličnosti sa njima mogao je proći... bar za neko kratko vreme. Nadali su se da će stići blizu pećine i da će to vreme biti dovoljno da zaskoče revolveraša i njegovog gazdu pre nego što ih ovi prepoznaju.

Žena će biti prebačena preko svog konja, visiće preko sedla kao

da je u pitanju leš. I to je bilo nešto što će Rend i Nil očekivati da vide i što će pomoći da otkloni njihovu sumnju.

U svakom slučaju, troje gonilaca su se bar tako nadali.

Plan im je uspeo... ali samo donekle. Našli su put do kanjona u kojem se nalazila pećina i odatle ugledali veliku gomilu šljunkastog peska preko kojeg se dolazilo do pećine, baš kao što je Lobo opisao. Tu su prebacili Eli preko sedla, sa malim revolverom skrivenim ispod tela. Holidej je uzeo vodice njenog konja i poveo ga za Mak Hjuom. Oborenih „glava, lica zaklonjenih obodima šešira, pojahali su kanjonom ka uzvišenju.

Stigli su do podnožja brdašca i tek što su sjahali, iz pećine na vrhu začuo se glas Emeta Nila.

— Javi se ako si to ti, Šokli.

Holidej i Mak Hju su se zagledali i mlada žena je instinktivno počela dizati glavu. Holidej ju je gurnuo dole, pročistio grlo i pokušao da se priseti je li Šokli imao dubok ili tanak glas. Nakašljao se glasno, koristeći kašalj da prikrije boju svog glasa.

— Ja sam, Emete.

Kuršum je odneo šešir sa njegove glave i Holidej je kleknuo vadeći svoj „kolt“.

— Ne mičite se, Eli — šapnuo je i bacio se u stranu kada je puška i po drugi put grmnula. Mak Hju je u međuvremenu potegao svoj „kolt“ super teškog kalibra i pogledao po zemlji sa druge strane konja.

— Greška, Holideje — doviknuo je Nil. — Imamo ložinku. To sam žteo da čujem.

Holidej je izustio kletvu i trgao se unazad, kašljući od čitave pregršti sitne zemlje i prašine koju mu je u lice sasuo blizu ispaljen me-

tak. Pokrio je oči šakom i istog trenutka osetio udar u gornji deo desne mišice. Revolver mu je ispao iz prstiju, odjednom suviše slabih da ga drže. Sudario se sa konjem preko koga je ležala prebačena Eli, ali ona se nije ni pomerila, mada je Dok čuo kad je izustila kratko prigušno „ah“.

Nil je stajao na vrhu gomile peska, sa puškom koja se još dimila u ruci. Pored njega stajao je Rend i držao ispred sebe malu Ebi Mejfild. Oni su stajali i gledali Mak Hjuu, koji je lagano otvorio prste i pustio da mu „kolt“ ispadne iz ruke.

— Mamice! — kriknula je Ebi i to je bilo već previše za majku. Ona je instinktivno digla glavu da vidi dete.

Nil je munjevito okrenuo cev puške prema njoj i Holidej je to iskoristio da levom rukom zgrabi mali revolver koji je pao sa njenog sedla. Nil je psujući pošao da opet nanišani na njega, a Holidej je onoliko brzo koliko je mogao pritisnuo okidač malog revolvera. Jedno tane kalibra 32 tupo se zarilo revolverašu u prsa, a drugo ga je pogodilo u glavu. On se trgao kao grmom pogoden i posrnuo napred. Pao je na gomilu peska i otkotrljao se niz kosinu do dna korita klanca.

Došavši sebi, Rend je potegao revolver koji je držao iza leđa i nanišanio na Holideja. No, dete ga je zgrabilo za ruku i zarilo svoje sitne oštre zube u njegovu šaku. Rend je zaurllao i trgao ruku. Nagonski je zamahnuo i udario dete nadlanicom, od čega se devojčica otkotrljala niz brdašce. Kasno je shvatio da je ostao bez zaklona.

Dok se to događalo, Mak Hju je već klečao na jednom kolenu sa super teškim „koltom“ u ruci. Pri-

tisnuo je okidač i revolver je poskočio u njegovoj ruci, a iz cevi je suknuo plamen i barutni dim. Udar vazduha i tanadi velikog kalibra podigao je Renda od tla, a snop olovnih kuglica pogodio ga je ispod prstne kosti i kidajući trbušne mišiće i rebra, razneo mu srce, pluća i vrat, odnoseći život iz njega pre nego što mu se glava rasprsnula u stotinu komada.

Eli Mejfild je na rukama i koljenima bauljala uz peščanu strminu koja se ronila pod njom i dočepavši uplakano dete, prigrllila ga čvrsto na grudi i obasula poljupcima.

Holidej i Mak Hju stajali su sa revolverima u rukama i posmatrali.

— Čini mi se da je sada sve završeno — rekao je Mak Hju.

— Tako izgleda — složio se Holidej. Glas mu je zvučao umorno, ali i razočarano. Kao i uvek, žalio je što je još jedna avantura završena. To je značilo da je još jedan deo života ostao iza njega.

Kada su se sa Eli i Ebi Mejfild vratili u Ostin, saznali su da je Stret nađen mrtav u svom krevetu, sa nožem zarivenim u prsa.

Nikada nisu saznali ko je to učinio, ali ma ko da je bio izvršilac tog zločina, taj nije mogao da naplati deset hiljada dolara nagrade, jer je Linkoln Rend bio mrtav. Bar je to bilo izvesno.

KRAJ

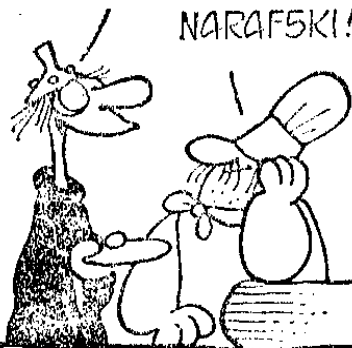
HOGAR STRAŠNI

by
DICK BROWNE

JEL' VI DORUČKUJETE
U FRANCUSKOJ?

NARAFSKI!

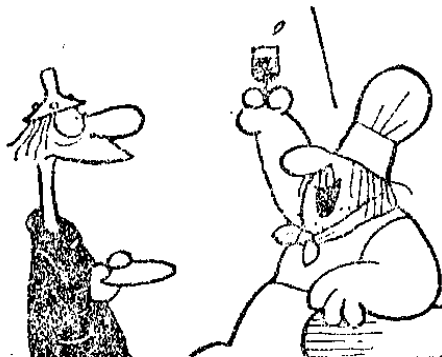

RECIMO MALO
PRŽENICE I...

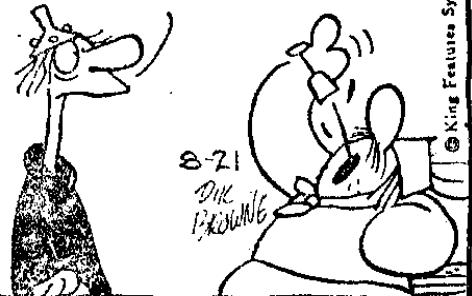
SUPERRRRR!

"A VOTRE
SANTÉ!"

MORA DA JE DOBAR
OVAJ TEČNI FRANCUSKI
DORUČAK!

8-21
DICK BROWNE

© King Features Syndicate, Inc., 1974.

ORIGINAL MUSCLE DENSITY PROTEIN

Garancija za uspešan trening

Da bi čovečije telo bilo u stanju da sačuva funkcionalne sposobnosti, neophodno mu je potrebna dovoljna količina vrednog proteina. Upotrebom prevelike količine hrane, opterećuje se probavni sistem, a posledica toga je stvaranje naslaga potkožnog masnog tkiva. Da bi se ovo izbeglo, te da bi telo bilo snabdeveno svim neophodno potrebnim hranljivim materijama u DOVOLJNOJ KOLIČINI, od strane stručnjaka se preporučuje hrana u koncentrisanom obliku.

Količina proteina koja je neophodna sportistima raznih disciplina, nije ista. Oni koji žele da razviju veliku mišićnu masu i snagu, kao gradivni materijal moraju u organizam unositi veću količinu proteina. Zajedničko za sve sportiste je da 20 do 30 odsto svih kalorija moraju pokriti iz belančevinskog dela ishrane. Dve trećine belančevina moraju biti životinjskog, a jedna trećina biljnog porekla. Zato čuvene atletiske zvezde čak izjavljuju da je sportski uspeh do 80 odsto vezan za način ishrane i upotrebu proteina.

Fikret Hodžić, desetostruki prvak Jugoslavije u bodi bildingu i vicešampion Evrope za razvoj mišićnog tkiva, preporučuje Vam:

MUSCLE DENSITY PROTEIN
možete naručiti na adresu:

PROTEIN

21400 BAČKA PALANKA

Šumska br. 50, pp. 97

Tel.: (021) 741-446, 744-720, 745-747

MUSCLE DENSITY PROTEIN je biološki hranljivi koncentrat prijatnog ukusa kojeg koriste kako atletske zvezde, tako i svi oni koji žele da povećaju sportski rezultat i budu mišićaviji.

MUSCLE DENSITY PROTEIN obezbeđuje telu one gradivne materije bez kojih se ne može zamisliti izgradnja mišićnog tkiva. Ujedno aktivira fermentni sistem kojim se određuje iskorišćavanje belančevina. Time se ubrzo povećava uspeh u treningu.

Prilikom određivanja sastava ovog proteina posebno je posvećena pažnja tome kako bi se postigao prijatan ukus i sačuvao kvalitet delotvornosti.

MUSCLE DENSITY PROTEIN je zdrav i ne izaziva nikakva štetna propratna dejstva, čak ni onda kada se duže vreme koristi u nekoliko puta većim dozama. On pomaže skidanju potkožnog masnog tkiva, stvaranju mišićavog oblika tela, očuvanju snage i veličine mišićne mase, a neprevaziđen je u razvoju mišićne definicije.

PLAĆANJE POŠTARU PRILIKOM PRIJEMA!